

POLSKI ZWIĄZEK FILATELISTÓW

Zarząd Główny

XV OGÓLNOPOLSKA WYSTAWA
FILATELISTYCZNA
Poznań - 8-16 VIII 1987 r.

* REF - PRI *
13-15 III 1987 r.

DWUSTRONNA
WYSTAWA
FILATELISTYCZNA

* OCHRONA ŚRODOWISKA - KATOWICE 87 *
KRAJOWA WYSTAWA FILATELISTYCZNA
Katowice - 30 A - 7 VI 1987 r.

BIULETYN

INFORMACYJNY PZF

SPIS TREŚCI

	Str.
Udział Polskiego Związku Filatelistów w obchodach Międzynarodowego Roku Pokoju	1
Konkursy na najlepsze publikacje filatelistyczne	3
Karol Strug — Bilateralna wystawa filatelistyczna RFN—PRL w Essen . . .	4
Krzysztof Lachowicz — Wybrane aspekty nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych	9
Henryk Biatek — Posłanie Delegatom 4 Konferencji Związku Filatelistów przy Kulturbundzie NRD	15
Zbigniew Zieliński — Ocena sprawozdań finansowych PZF za 1986 rok . . .	16
Z PRAC ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF	20
IV Plenum Zarządu Głównego PZF	20
Uchwały IV Plenum ZG PZF	21
Decyzje IV Plenum ZG PZF	22
Z PRAC PREZYDIUM ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF	23
Posiedzenie odbyte 11.01.1987 r.	23
Uchwały i ważniejsze decyzje Prezydium ZG PZF	25
Posiedzenie odbyte 21—22.02.1987 r.	26
Uchwały i ważniejsze decyzje Prezydium ZG PZF	29
Posiedzenie odbyte 21.03.1987 r.	32
Uchwały i ważniejsze decyzje Prezydium ZG PZF	33
Jerzy Parfiniewicz — „Koszalin 86”	35
Zygmunt Baranowski — Sędziowie konkursowi PZF	37
Z ŻYCIA OKRĘGÓW	
Danuta Głowacka — 220-lecie tarnowskiej poczty	41
Podziękowanie	43
Protokół z posiedzenia jury konkursu z nagrodami	44
Z ŻAŁOBNEJ KARTY	
Zdzisław Galuba	45
Stan organizacyjny PZF na 31 grudnia 1986 r.	46
Adresy i czas pracy Zarządów Okręgów PZF	III str. okł.

UDZIAŁ POLSKIEGO ZWIĄZKU FILATELISTÓW W OBCHODACH MIĘDZYNARODOWEGO ROKU POKOJU

Idea pokojowego współżycia narodów i państw stała się naczelnym osiągnięciem współczesnej cywilizacji. Idei tej patronuje Organizacja Narodów Zjednoczonych. Już 16 listopada 1982 roku 37 sesja Zgromadzenia Ogólnego ONZ podjęła decyzję o ogłoszeniu roku 1986 Międzynarodowym Rokiem Pokoju.

Do obchodów Międzynarodowego Roku Pokoju czynnie włączył się również Polski Związek Filatelistów. Zarząd Główny PZF zwrócił się z apelem do wszystkich ogniw organizacyjnych Związku o przeprowadzenie imprez w formie odczytów, konkursów, wystaw filatelistycznych, spotkań, a także wykonanie gazetek popularyzujących w społeczeństwie i środowisku idei walki o pokój.

Ministerstwo Łączności z tej okazji 20.03.1986 roku wprowadziło do obiegu znaczek pocztowy o nominale 25 zł w wielomilionowym nakładzie. Także z okazji Kongresu Intelktualistów w Obronie Pokojowej Przyszłości Świata ukazał się 16.01.1986 r. znaczek o nominale 10 zł. Z okazji międzynarodowego młodzieżowego konkursu filatelistycznego krajów socjalistycznych pod hasłem „Pokój Dzieciom” wyszła drukiem kartka pocztowa.

Ministerstwo Łączności wprowadziło do obiegu znaczki pocztowe poświęcone znanym działaczom Ogólnopolskiego Komitetu Obronców Pokoju: Stanisława Kulczyńskiego i Jarosława Iwaszkiewicza, a Departament Służby Pocztowej MŁ wyraził zgodę na stosowanie kilkudziesięciu okolicznościowych kasowników pocztowych, zawierających w tekstach i grafice idee pokoju. Wszystkie te materiały pocztowe wzbogaciły kolekcje filatelistyczne oraz posłużyły do wykonania wielu wydawnictw pamiątkowych dla imprez organizowanych przez Polski Związek Filatelistów.

Do głównych działań PZF dla upamiętnienia Międzynarodowego Roku Pokoju należy zaliczyć międzynarodowy młodzieżowy konkurs filatelistyczny krajów socjalistycznych, którego finał odbył się w sierpniu w Koszalinie. W krajach uczestniczących w tym konkursie odbywały się kilkuetapowe konkursy, które wyłoniły finalistów. Na finały w Koszalinie przyjechała młodzież z Bułgarii, Czechosłowacji, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Węgier, Związku Radzieckiego i Polski. Konkurs cieszył się ogromnym zainteresowaniem społeczeństwa, a finaliści wykazali bardzo dużą wiedzę o problemach pokoju, walki o jego utrwalenie, o zagrożeniu które rodzi wojna, o inicjatywach państw socjalistycznych itp. Polscy finaliści zostali wyłonieni z przeszło 20 tysięcy biorących udział w konkursach uczestników.

Szczególne formy popularyzacji idei Międzynarodowego Roku Pokoju znalazły swoje odbicie w postaci 56 wystaw, pokazów i wernisaży eksponatów filatelistycznych. Do interesujących zbiorów tematycznych prezentowanych na wystawach można zaliczyć: „Gołąb symbol walki o pokój”, „40 lat życia w pokoju”, „Pokój — nadzieją planety”, „Oredownicy pokoju”, „ONZ”, „Młodzież świata — dla pokoju”, „Pokój światu — radość dzieciom”, „Mały człowiek”, „Od Jałty do Helsinek”, „Nigdy więcej wojny”, „O powszechny i trwały pokój”, „O dzieciństwo bez łez”, „40 lat PRL” i wiele innych mówiących o przyjaźni, współpracy międzynarodowej, kulturze, sztuce, nauce i sporcie. Wszystkie te tematy stanowią trwałe desygnaty działalności człowieka w warunkach pokoju światowego.

Do ważniejszych wystaw należy zaliczyć:

1. Krajową Młodzieżową Wystawę Filatelistyczną pod hasłem „Pokój Dzieciom” z udziałem młodych wystawców z krajów socjalistycznych od 31.08. do 6.09.1986 r. Patronat nad tą wystawą objęli Minister Łączności i I Sekretarz KW PZPR w Koszalinie. Na wystawie zaprezentowano 240 eksponatów.
2. Międzynarodową Wystawę Filatelistyczną „Paxfila 86” w Warszawie pod patronatem Honorowego Przewodniczącego Ogólnopolskiego Komitetu Pokoju Józefa

Cyrankiewiczza od 5 do 12.12.1986 r. Wystawa była dużym wydarzeniem kulturalnym wzbogacającym obchody Międzynarodowego Roku Pokoju. Na wystawie zgromadzono 73 eksponaty prezentujące najwyższy poziom merytoryczny i ideowy z problematyki pokoju, w tym wiele z zagranicy.

Z dużym zainteresowaniem społeczeństwa spotkały się wystawy organizowane w poszczególnych okręgach PZF. Do ważniejszych można zaliczyć wystawy w: Białymstoku, Bielsku-Białej, Gdyni, Oświęcimiu, Katowicach, Łęborku, Tarnowie, Wałbrzychu, Wrocławiu, Szczecinie, Zamościu i Sieradzu. Wystawy te odbywały się w okresie od marca do września i systematycznie propagowały idee pokoju w poszczególnych regionach kraju.

Ponadto Polski Związek Filatelistów był współorganizatorem trójstronnej wystawy przyjaźni Bratysława—Kijów—Kraków oraz Międzynarodowej Wystawy Filatelistycznej „Socphilex 86” w Kolinie (Czechosłowacja). Na wystawach tych problematyka pokoju i przyjaźni międzynarodowej była tematem wiodącym.

Wspólnie z Departamentem Współpracy Kulturalnej i Naukowej Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz Instytutami Kultury w Sztokholmie i Helsinkach Związek nasz zorganizował w Szwecji i Finlandii ekspozycje filatelistyczne prezentujące dorobek Polski Ludowej i jej rolę w utrwalaniu pokoju światowego.

Zorganizowane wystawy filatelistyczne międzynarodowe, krajowe, okręgowe i wiele małych ekspozycji w zakładach pracy i miejscach zamieszkania zgromadziły ponad 500 eksponatów wystawowych propagujących idee pokoju. Wystawy te odwiedziło ponad 200 tys. osób. W ocenie miejscowych władz politycznych, administracyjnych i działaczy społecznych patronujących tym imprezom spełniły one swe zadanie.

Wystawom i konkursom zorganizowanym przez Polski Związek Filatelistów wiele uwagi poświęciła prasa. W pismach filatelistycznych i prasie codziennej, centralnej i lokalnej, a także w tygodnikach ukazało się ponad 200 artykułów, reportaży, notatek i informacji o organizowanych imprezach, popularyzując je wśród społeczeństwa. W jednym z reportaży „Głos Pomorza” Nr 202 z 1986 r. uczestniczka międzynarodowego konkursu młodzieżowego „Pokój Dzieciom” ze Związku Radzieckiego Natasza Spasskaja powiedziała: „Temat moich zbiorów to jednocześnie jedna z dróg do krzewienia idei pokoju i przyjaźni na świecie. Piękniejsze środowisko, to bogatsi ludzie i lepsze życie. Wiem, że Polacy bardzo cenią pokój. Wielu naszych rodaków zginęło podczas II wojny światowej. Ale musimy pamiętać o tym, że są także ludzie dobrzy. Wojna zaś wyzwala najniższe instynkty. Gina niewinni ludzie, bomby niszczą domy i pomniki przyrody. A tego my, młodzi, nie chcemy”.

My, dorośli filателиści, tego też nie chcemy i dlatego dokładamy swoją cegiełkę do sprawy pokoju realizując uchwałę Zarządu Głównego o udziale PZF w obchodach Międzynarodowego Roku Pokoju.

ZARZĄD GŁÓWNY PZF

*
* * *

O realizacji zamierzeń związanych z udziałem Polskiego Związku Filatelistów w obchodach Międzynarodowego Roku Pokoju Zarząd Główny naszego Związku poinformował najwyższe władze polityczne i państwowe naszego kraju, dołączając podstawową dokumentację przeprowadzonych imprez.

Niżej publikujemy niektóre z otrzymanych podziękowań przesłanych polskim filatelistom na ręce prezesa Zarządu Głównego PZF Henryka Białka.

Sekretarz Generała Armii Wojciecha Jaruzelskiego:

„Przewodniczący Rady Państwa dziękuje za przesłaną informację o działalności Związku, zwłaszcza w Międzynarodowym Roku Pokoju.

Generał życzy Związkowi dalszej owocnej działalności, przesyła także jego członkom życzenia wszelkiej osobistej pomyślności”.

Warszawa, 1987.02.26.

ANDRZEJ PALIMAKA
podpułkownik

Przewodniczący Rady Krajowej PRON:

„Pragnę całemu Zarządowi oraz wszystkim członkom Polskiego Związku Filatelistów podziękować serdecznie za przekazaną na moje ręce informację o udziale Waszego Stowarzyszenia w obchodach Międzynarodowego Roku Pokoju”.

dowego Roku Pokoju. Całoroczna praca Polskiego Związku Filatelistów — odczyty, konkursy, nowe znaczki pocztowe, wystawy filatelistyczne, spotkania oraz inne formy popularyzujące ideę walki o pokój — to bardzo cenna działalność w swym zamiarze mobilizująca społeczeństwo do aktywnych postaw na rzecz utrwalania pokoju i rozbrojenia. Tylko wspólnym, świadomym działaniom można przeciwstawić się dążeniom do tworzenia napięć i groźbie konfrontacji nuklearnej.

Dlatego istnieje ciągle potrzeba i celowość takiej właśnie wychowawczo-propagandowej działalności, której przyświeca idea uchronienia świata przed kataklizmem, świata który winien być dla wszystkich ludzi bezpiecznym.

Chciałbym raz jeszcze wyrazić swoje uznanie dla podjętej przez Polski Związek Filatelistów tak szczególnej formy popularyzacji idei Międzynarodowego Roku Pokoju oraz złożyć najlepsze życzenia dalszej pięknej i owocnej działalności.

Warszawa, 1987.03.24.

JAN DOBRĄCZYŃSKI

Dyrektor Gabinetu Prezesa Rady Ministrów

„W imieniu i na polecenie Prezesa Rady Ministrów dziękując za nadesłaną informację o skali i charakterze udziału Polskiego Związku Filatelistów w obchodach Międzynarodowego Roku Pokoju, pragnę wyrazić uznanie dla Waszego Związku za tak liczne i politycznie doniosłe inicjatywy propagujące ideę pokoju i za jej aktywne upowszechnianie w świadomości społecznej.

Warszawa, 1987.03.10.

Dyrektor Departamentu Domów Kultury i Działalności Społeczno-Kulturalnej Ministerstwa Kultury i Sztuki

„Udział Polskiego Związku Filatelistów w obchodach Międzynarodowego Roku Pokoju zasługuje na wysoką ocenę. Godna podziwu jest również inicjatywa zorganizowania wystawy, która zainauguruje obchody 300 rocznicy śmierci Jana Heweliusza. Życzymy Obywatelowi Prezesowi powodzenia w tak ważnych przedsięwzięciach”.

Warszawa, 1987.03.31.

mgr JANUSZ NOWICKI

KONKURSY NA NAJLEPSZE PUBLIKACJE FILATELISTYCZNE

Doceniając wielkie znaczenie rozwoju literatury filatelistycznej dla kształtowania wiedzy fachowej członków naszego Związku, a także dla popularyzacji filatelistyki w szerokich kręgach społeczeństwa, Prezydium Zarządu Głównego PZF postanawia zorganizować w latach 1987—1989 coroczne konkursy z nagrodami na:

1. Najlepsze publikacje popularyzujące tematykę filatelistyczną w prasie, radiu i telewizji.
2. Najlepsze publikacje w czasopismach filatelistycznych.
3. Najlepsze artykuły filatelistyczne w katalogach i palmaresach wystaw filatelistycznych.

Publikacje na powyższe konkursy mogą być zgłaszane przez autorów, redakcje czasopism, Zarządy Okręgów PZF, komisje problemowe ZG PZF, członków ZG PZF i członków jury konkursów. Publikacje (w 1 egz.) wraz ze zgłoszeniami na konkursy należy przysyłać na adres Zarządu Głównego PZF: 00-272 Warszawa, Rynek St. Miasta 14. Zgłoszenia bez załączonych publikacji nie będą rozpatrywane. Termin zgłaszania prac na konkursy będzie upływał z dniem 31 marca danego roku.

Oceny prac zgłoszonych na konkursy dokona corocznie jury powołane przez Prezydium Zarządu Głównego PZF. Ogłoszenie wyników konkursów nastąpi nie później niż 30 czerwca każdego roku, a wręczenie nagród odbywać się będzie w macierzystych okręgach laureatów podczas tradycyjnych obchodów Święta Filatelistów.

Ustala się następujące nagrody w poszczególnych konkursach:

1. W konkursie dotyczącym publikacji w prasie, radiu i telewizji: I — 15.000 zł, II — 10.000 zł i III — 5.000 zł.

2. W konkursie dotyczącym publikacji w czasopismach filatelistycznych: cztery równorzędne nagrody w wysokości 15.000 zł każda w następujących grupach opracowań: historyczno-badawczej, filatelistyki tematycznej, zagadnień organizacyjnych i społecznych, problematyki młodzieżowej.

3. W konkursie dotyczącym artykułów filatelistycznych w katalogach i palmaresach wystaw filatelistycznych: I — 10.000 zł, II — 7.500 zł i III — 5.000 zł.

Jednocześnie Prezydium ZG PZF postanawia ufundować puchar przechodni przyznawany corocznie Okręgowi PZF, który wyda najciekawszy pod względem treści filatelistycznej i formy edytorskiej katalog wystawowy. Katalog może być oceniany wraz z palmaresem. Zdobyć pucharu na własność uwarunkowane jest jego trzykrotnym zdobyciem.

Jury konkursów ma prawo dokonać innego podziału nagród niż wyżej podany, bądź nie przyznania nagród. Decyzje jury są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu. Prace nadesłane na konkursy nie będą zwracane.

Prace organizacyjne związane z konkursami prowadzi z upoważnienia Prezydium Zarządu Głównego PZF — Komisja Literatury i Czytelnictwa ZG PZF.

Warszawa, 11.01.1987 r.

Prezydium Zarządu Głównego PZF

KAROL STRUG

BILATERALNA WYSTAWA FILATELISTYCZNA RFN—PRL W ESSEN

Dzięki coraz liczniejszym kontaktom Polskiego Związku Filatelistów ze związkami filatelistów innych krajów, polscy wystawcy mają możliwość prezentowania swych eksponatów na różnego rodzaju wystawach za granicą. Dowodzi tego chociażby 3 Bilateralna Wystawa Filatelistyczna RFN—PRL (BRD—VRP) w Saalbau—Essen.

Przygotowania do niej trwały zarówno w metropolii Zagłębia Ruhry, w Essen, mieście określonym „Mekką filatelistów”, jak i u nas, ponad rok. Sporo uwagi i miejsca tej wystawie poświęciła prasa, szczególnie Westdeutsche Allgemeine Zeitung, NRZ i inne, w których poczynając od listopada ubiegłego roku ukazało się 15 informacji. Organizatorzy: Arbeits Gemeinschaft Ruhr (Wspólnota w Essen), którym przewodniczył Günther Wrobel czynili wszystko aby wystawa zlokalizowana w okazałym budynku Saalbau-Essen i jej oprawa wypadły ze wszech miar imponująco. Dość powiedzieć, że patronat nad nią objęli: Peter Reuschenbach, nadburmistrz Essen i członek Bundestagu oraz ambasador PRL w RFN — Tadeusz Nestorowicz, a w skład Komitetu Honorowego weszli przedstawiciele władz miasta, poczty, Bundestagu i Związku Filatelistów RFN.

Uroczyste otwarcie wystawy nastąpiło w dniu 13 marca 1987 r. w małej sali zabaw Saalbau. Orkiestra górnicza odegrała hymny państwowe obu krajów, po czym do zebranych licznie zaproszonych gości przemówił nadburmistrz miasta Essen, członek Bundestagu Peter Reuschenbach. Witając zebranych, w tym oficjalną delegację Zarządu Głównego PZF, której przewodniczył prezes mgr Henryk Białek, mówca dał wyraz swemu zadowoleniu, iż kolejna bilateralna wystawa filatelistyczna odbywa się w Essen, mieście w którym różnego rodzaju kontakty handlowe z Polską rozwijają się coraz pomyślniej. Również w serdecznych słowach mówili o kontaktach nie

tylko filatelistycznych z naszym krajem — dr Heinz Jaeger — prezydent Związku Filatelistów RFN, Heinz Neumann — dyrektor poczty w Essen, Günther Wrobel — przewodniczący ARGE Ruhr, a zarazem główny organizator. Wyrazili oni zadowolenie z dotychczasowych kontaktów i współpracy z PZF i przekonanie, że współpraca ta będzie się pogłębiać, przyczyniając się zarazem do lepszego zrozumienia i poznania obu naszych narodów.

Następnie głos zabrał prezes ZG PZF — mgr Henryk Białek. Stwierdził m.in., że wystawy bilateralne wzbogaciły życie filatelistyczne naszych krajów. Uzyskane doświadczenia pozwalają w coraz doskonalszej formie prezentować osiągnięcia naszych związków. Za pośrednictwem wystawionych kolekcji coraz lepiej poznamy osiągnięcia kulturalne naszych krajów, przyczyniamy się do umacniania pokoju i współpracy na naszym kontynencie. Mówca podkreślił, że wystawa swoim specyficznym językiem mówi o naszych zainteresowaniach oraz woli rozwijania współpracy i dalszej wymiany doświadczeń. Przyświecają nam cele ogólnoludzkiego humanizmu i osiągnięć kulturalnych naszych krajów. Prezes Białek podziękował w imieniu polskich filatelistów i swoim własnym kierownictwu Związku Filatelistów RFN, organizatorom w Essen, władzom miasta Essen za wspaniałe przygotowanie kolejnej wystawy, a także za gościnność, a ambasadzie PRL w RFN — za życzliwość i patronowanie przedsięwzięciom naszego Związku.

W imieniu ambasadora Tadeusza Nestorowicza przemówił przedstawiciel konsulatu PRL w Kolonii p. Maciej Dobrzański. Również i on wyraził słowa podziękowania i zadowolenia, że wystawa odbywa się w Essen, w mieście które o rozwoju życia gospodarczego i kulturalnego z Polską odgrywa szczególną rolę. Tu właśnie miała miejsce wystawa polskich osiągnięć gospodarczych, tu zorganizowano „Tydzień Polski”, tu mieszkają ludzie, którzy poprzez znaczki pocztowe interesują się Polską.

Po ceremonii otwarcia gospodarze zaprezentowali zaproszonym gościom wystawione eksponaty. Połowę z 400 ram zajęło 40 eksponatów polskich wystawców. Szczególne zainteresowanie wzbudzał eksponat kol. Jana Witkowskiego z Poznania, nestora i członka honorowego PZF. Zaprezentował on dokumentację dotychczasowych bilateralnych wystaw RFN—PRL i PRL—RFN oraz współpracy między naszymi związkami. Warto tu podkreślić, że pierwsza myśl o nawiązaniu takiej współpracy zakiełkowała w Poznaniu, w czasie Światowej Wystawy Filatelistycznej „Polska 73”, w rozmowie z wiceprezydentem Związku Filatelistów RFN — dr Emilem Mewesem. Do pełnej realizacji myśl ta dojrzała w 1980 roku. Wtedy to, na Kongresie FIP w Essen, prezes PZF Henryk Białek i Jan Witkowski ustalili termin Pierwszej Bilateralnej Wystawy Filatelistycznej RFN—PRL w roku 1982 w Bremen.

Wieczorem nadburmistrz Essen wydał w sali recepcyjnej Ratusza przyjęcie. Odpowiadając na słowa gospodarza przyjęcia i organizatorów wystawy, prezes H. Białek raz jeszcze podziękował za serdeczność i gościnę przypominając zarazem, że w roku 1982 w Essen powstała wspólnota „Polen” (Arbeitsgemeinschaft „Polen”), której większość członków jest zarazem członkami Polskiego Związku Filatelistów. Badają oni i dokumentują różne aspekty naszej polskiej historii i nawiązują wiele kontaktów z naszymi filatelistami.

W uznaniu zasług wniesionych w rozwój współpracy między PZF a Związkiem Filatelistów RFN, upominkami związkowymi uhonorowani zostali: Henryk Białek, Jan Witkowski i Ryszard Szymański, który ponadto otrzymał specjalną nagrodę od wspólnoty „Polska”.

W drugim dniu trwania wystawy rozpoczęło pracę jury wystawy w składzie: p. Ernst-August Albert — przewodniczący, Henryk Białek, Jan Witkowski, Willi Peter. Ocenie podlegało 79 eksponatów, w tym 9 w klasie młodzieżowej. Ponadto oceniono 8 pozycji w klasie literatury. Ogółem przyznano 32 dyplomy w randze medalu złotego (20 dla eksponatów zachodnioniemieckich i 12 dla polskich), 22 dyplomy w randze medalu połączonego (9 gospodarze i 13 my), 16 dyplomów w randze medalu srebrnego (1 gospodarze i 15 my).

W klasie młodzieżowej wyszliśmy w dyplomach na medal połączony na remis 1:1, a spośród 7 dyplomów w randze medalu srebrnego gospodarze uzyskali 3 a my 4 wyróżnienia.

W klasie literatury dyplomy w randze medalu złotego i połączonego (1+3) przypadły wyłącznie wystawcom zachodnioniemieckim, a nam przypadło 4 dyplomy w randze medalu srebrnego.

Spośród polskich wystawców 12 dyplomów w randze medalu złotego uzyskali za swe eksponaty: Andrzej Skowieżak z Namysłowa (Znaczki opłaty i listy na ziemiach Polski do 1939 roku), Jan Obłąk z Olsztyna (Port Gdańsk), Jerzy Kozłowski z Warszawy (Warszawa 1778—1918), Lech Popielewski z Torunia (Poczty w Warszawie), Stanisław Głowiński z Warszawy (Kolejowe połączenia pocztowe Warszawy),

Lech Popielewski z Torunia (Pocztą w Prusach Królewskich 1466—1793), Józef Zieliński z Torunia (Połączenia pocztowe z Toruniem od XVI w. do roku 1807), Tadeusz Loster z Gliwic (Listy przednaczekowe Królestwa Polskiego), Wiesław Nachciński z Warszawy (Polacy w latach wojny 1939—1945), Janusz Adamczyk z Krakowa (Pocztowe znaki polecenia na ziemiach polskich do 1918 r.), Jarosław Kaziński z Sopotu (Muzyka na znakach pocztowych), Ludwik Malendowicz ze Swarzędza (Atom).

Dyplomy w randze medali pozłacanych przyznano 13 polskim eksponatom. Uzyskali je: Piotr Merkstejn z Gdyni (Polska 1918—1939), Kazimierz Paśko z Bytomia (PRL 1944—1950), Józef Falkowski z Warszawy (Czerwony Krzyż w latach wojen światowych), Michał Stranz z Bydgoszczy (Historia poczty w bydgoskiem), Hanna Kopinińska z Poznania (Poznań — historia jego poczty), Jan Prokulewicz z Białegostoku (Siewca), Tadeusz Zientara ze Słupska (Historia muzyki), Piotr Wieczorek z Warszawy (Fryderyk Chopin w filatelistyce), Janusz Mikulski z Olsztyna (Esperanto łączący narody), Tadeusz A. Goldman z Olsztyna (Mały człowiek), Jerzy Gruszczyński z Warszawy (Ekologia Arktyki), Klemens Hejmowski z Gdyni (Żeglarze — odkrywcy XIV—XX w.), Szkoła Podstawowa Nr 13 z Koszalina (Pomorze Środkowe).

15 dyplomów w randze medalu srebrnego uzyskali: Józef Sudakiewicz z Koszalina (Królestwo Bawarii — ostemplowania), Franciszek Kozłowski z Białegostoku (Warszawa), Andrzej Paździor z Tarnowskich Gór (Historia poczty — Tarnowskie Góry), Tadeusz Mroczek z Koszalina (Polska 1918—1939 wydania zabkowane), Tadeusz St. Wincewicz z Wrocławia (List), Antoni Nowak z Namysłowa (Laureaci nagród Nobla), Jerzy Kruszczyński z Gdyni (Zimowe i letnie igrzyska olimpijskie w 1936 r.), Kazimierz Kocowski z Ostrowca (Malarstwo hiszpańskie), Tadeusz Langner z Kielc (Polski przemysł naftowy), Marian Broniec z Tarnowskich Gór (Reprodukcje klasyczne znaków pocztowych), Stefan Stawarz z Opola (Twoje hobby).

W klasie młodzieżowej: Margarita Tatarska z Białegostoku (Świat dziecka), Witold Malendowicz ze Swarzędza (Owady), Koło młodzieżowe PZF z Koszalina (Chrześcijańskie motywy religijne), Wojciech Nowak z Namysłowa (Pojazdy szynowe).

W klasie literatury 4 dyplomy w randze medalu srebrnego przyznano: Antoniemu Kurczyńskiemu z Warszawy (O dalszy rozwój filatelistyki tematycznej), Tadeuszowi Hamplowi z Łodzi (Reguły gry dla eksponatów filatelistyki tradycyjnej), Filatelista — Tematyk (Kompl. rocznika 1985 r.), Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Poczty (Biblioteka historii poczty i telekomunikacji oraz ruchu związkowego łącznościowców w Polsce).

Nie wdając się w ocenę „oceny” dokonanej przez jury trzeba jednak powiedzieć, że jest ona bardzo liberalna i nie odpowiada zasadom regulaminowym FIP. Ocenę ograniczono do trzech kategorii wyróżnień: dyplom w randze medalu złotego, pozłacanego i srebrnego. Pominięto dyplomy w randze medalu dużego złotego, dużego pozłacanego, dużego srebrnego i brązowego. Wynikło to chyba z braku regulaminu wystawy i zastosowania przez organizatorów swoistych klas wystawowych, z których poza klasą młodzieżową i literaturą żadna nie odpowiadała regulaminom FIP. Przeto wiele eksponatów gospodarzy i naszych z historii poczty, filatelistyki tradycyjnej znalazło się w „klasie krajowej” bądź w klasie „według szczególnego punktu widzenia” (zainteresowania).

Jakby jednak nie patrzeć na organizacyjne aspekty wystawy, jedno trzeba stwierdzić niezbicie: wystawcy zachodnioniemieccy zaprezentowali aż 15 eksponatów związanych bezpośrednio z Polską, przy czym 8 z nich, a to: Federicka Bocka (Polska od rozbiorów do Republiki), Heinza Erwina Jungjohana (Polska 1), Karljosefa Appela (Reforma walutowa w Polsce w 1950 r.), Jürgena Buchbindera (Poczty miejskie w okupowanej Polsce w latach 1915—1918), Günthera Ihmanna (Plebiscyt na Górnym Śląsku — całości), Stefana Petriuka (Pocztą miejską Warszawy i inne poczty miejskie w okupowanej Polsce w latach 1915—1918), Manfreda G. Hebera (Całości poczty obozowej — Neubrandenburg, Murnau, Gross-Born, Woldenberg, Lübeck), Ilse Popp (Pocztą z Rosji i Polski na Zachód w XIX w.) zdobyły dyplomy w randze medalu złotego.

Każdy z wymienionych poprzednio oraz inne eksponaty zachodnioniemieckie to pełna dokumentacja z obiegu pocztowego, niezwykle ciekawy i rzadki już dziś materiał filatelistyczny. Zasada prezentowania znaków pocztowych, które przeszły normalny a nie grzecznościowy obieg pocztowy, staje się generalną wytyczną obowiązującą wystawców zachodnioniemieckich. Nie znajdują w oczach jury uznania, a już zupełnie dyskredytowane są te eksponaty, które w przypadku ostemplowań grzecznościowych nie wyjaśniają tego.

Rzeczą znaną przy porównywaniu eksponatów zachodnioniemieckich i polskich było również i to, że w klasie motywowej (u nas byłaby to klasa tematyczna)

wiedliśmy bezwzględny prym. Na 19 eksponatów w tej klasie, gospodarze zaprezentowali zaledwie 3 eksponaty. Widać zatem kierunek zbieractwa w RFN i u nas.

Cóż, możemy pogratulować wystawcom zachodnioniemieckim, stanowiącym dziś w świecie filatelistycznym potęgę pod względem ilości i jakości posiadanych zbiorów i wystawianych eksponatów (ponad 500 mogących się ubiegać o najwyższe laury na światowych wystawach filatelistycznych pod patronatem FIP — my dysponujemy zaledwie kilkudziesięcioma tego rodzaju eksponatami), możemy się także uczyć od wystawców zachodnioniemieckich opracowywania eksponatów, doboru materiału filatelistycznego. Możemy im zazdrościć organizacji handlu filatelistycznego, tych wielkich aukcji, giełd z całym bogactwem oferowanego materiału filatelistycznego. Taka aukcja towarzyszyła również wspomnianej wystawie.

Bogatej oprawie propagandowej wystawy szczególnego blasku dodał katalog wystawy, wydrukowany w języku niemieckim i polskim. Wydano także dwie koperty i dwie kartki okolicznościowe. Urząd pocztowy Essen 1 stosował w specjalnym stoisku na wystawie w dniach 14 i 15 marca datownik okolicznościowy.

Również nasze Ministerstwo Łączności z okazji 3 Bilateralnej Wystawy Filatelistycznej RFN—PRL w Essen stosowało w UPT Warszawa 40 datownik okolicznościowy, a Zarząd Główny PZF wydał okolicznościową kopertę. W ostatnim dniu wystawy, 15 marca, odbyło się spotkanie członków Prezydium Związku Filatelistów RFN z członkami oficjalnej delegacji Zarządu Głównego PZF. W wyniku poprzednich uzgodnień, prezes ZG PZF Henryk Białek i prezydent Związku Filatelistów RFN Heinz Jaeger podpisali wieloletnią umowę o współpracy filatelistycznej między Polskim Związkiem Filatelistów i Związkiem Filatelistów RFN.

W czasie pobytu w Essen, przed komisją ekspertów PZF w składzie: Henryk Białek, Józef Falkowski i Jan Ryblewski oraz Heinz Erwin Jungjohan egzamin kwalifikacyjny na eksperta polskich znaków pocztowych złożył Stefan Petriuk, prowadzący wspólnotę „Polska” działającą w ramach Związku Filatelistów RFN.

P.S. W skład oficjalnej delegacji Zarządu Głównego PZF wchodził mgr Henryk Białek — prezes ZG PZF, dr Ludwik Malendowicz — wiceprezes ZG PZF, Andrzej Kopczyński — sekretarz ZG PZF i Ryszard Szymański — skarbnik ZG PZF oraz komisarz wystawy w Essen, Karol Strug — członek Prezydium ZG PZF i Jan Witkowski — członek ZG PZF.

Na otwarciu powyższej wystawy wystąpił prezes ZG PZF Henryk Białek, który powiedział:

*Panie Nadburmistrzu, panie sekretarzu Ambasady PRL,
Panie i Panowie*

Wystawy bilateralne organizowane przez Polski Związek Filatelistów i Związek Filatelistów RFN wzbogaciły życie filatelistyczne w naszych krajach. Doświadczenia uzyskane w czasie wystaw w Bremie w 1982 roku, w Poznaniu w 1984 roku i obecnej — już trzeciej — w Essen, pozwalają w coraz doskonalszej formie prezentować osiągnięcia naszych Związków Filatelistycznych. Za pośrednictwem wystawianych kolekcji coraz lepiej poznajemy osiągnięcia kulturalne naszych krajów i udział nasz w kulturze europejskiej, pogłębiany wiedzą z zakresu historii poczty, przyczyniamy się do umacniania pokoju i współpracy na naszym kontynencie.

Ważnym akcentem organizowanych wystaw bilateralnych jest rozszerzanie wiedzy filatelistycznej, wymiany doświadczeń z zakresu kolekcjonerstwa znaków pocztowych, poszukiwania nowych tematów oraz metod i technik ich opracowania.

Te, wielopłaszczyznowe aspekty wystaw bilateralnych, bardzo mocno są zaakcentowane i na obecnej wystawie w Essen. Przybyliśmy tu ze zbiorami naszych filatelistów, które prezentują znaki pocztowe Polski z lat 1918—1939 i 1944—1950, pocztę Warszawy, historię poczty Poznania, pocztę okresu przednaczkowego Królestwa Polskiego, historię muzyki, malarstwa, igrzyska olimpijskie, ekologię Arktyki i wiele innych, stanowiących owoc przemysłów ich twórców.

Równie interesujące i fascynujące są zbiory zaprezentowane przez gospodarzy — filatelistów RFN. Wystawa swoim specyficznym językiem mówi po prostu o naszych zainteresowaniach oraz woli rozwijania współpracy i dalszej wymiany doświadczeń. Wszystkim nam przyświecają cele ogólnoludzkiego humanizmu i osiągnięć kulturalnych naszych krajów.

Pragnę w imieniu polskich filatelistów i swoim własnym podziękować kierownictwu Związku Filatelistów RFN na czele z dr Jaegerem oraz organizatorom z Essen za przygotowanie kolejnej wystawy. Dziękuję władzom miasta Essen na czele z Nadburmistrzem Peterem Reuschenbachem za życzliwą opiekę nad imprezą i gościnność. Dziękuję Ambasadzie PRL za życzliwość i patronowanie naszym przedsięwzięciom. Szczególnie gorąco dziękuję wszystkim wystawcom, którzy zechcieli powierzyć swe eksponaty tej wystawie i wspomóc szlachetne cele, które nam przyświecają.

Życzę wszystkim zwiedzającym wielu miłych wrażeń podczas zwiedzania wystawy.

W swoim wystąpieniu Maciej Dobrzański powiedział:

*Szanowny Panie Nadburmistrzu Reuschenbach,
szanowny Panie Jaeger, szanowni Państwo!*

Pozwolą państwo, że powiem kilka słów w imieniu ambasadora Tadeusza Nestorowicza, który ze względu na stan zdrowia nie mógł być obecny. Czynię to również w imieniu posła polskiej Ambasady Bolesława Kulskiego, który utknął w korku komunikacyjnym po drodze do Essen.

Jest to trzecia wspólna wystawa organizowana przez związki filatelistów Polski i RFN. Po udanych imprezach w Bremie w 1982 roku i w Poznaniu w 1984 roku cieszę się, że trzecie tego rodzaju spotkanie odbywa się właśnie w Essen, w mieście o długiej tradycji współpracy z Polską i mającym korzystne perspektywy rozwoju. Rozpoczęliśmy tę współpracę w wielu płaszczyznach, w wielu dziedzinach. W międzyczasie nasza współpraca uzyskała nowe impulsy, czego świadectwem jest również obecna wystawa. Bardzo się cieszę z tego powodu.

Chciałbym jednocześnie wyrazić swoją nadzieję, że obecna wystawa filatelistyczna znajdzie dobry oddźwięk nie tylko wśród filatelistów, lecz i w szerszych kręgach społeczeństwa, co przyczyni się do lepszego wzajemnego poznania i zrozumienia obu narodów. Z tego też powodu powitaliśmy z radością i dużym zainteresowaniem ideę zorganizowania reprezentatywnej, tematycznej wystawy filatelistycznej. Nasze podziękowanie za zorganizowanie tej wystawy należą się przede wszystkim związkom filatelistów Polski i RFN.

Dziękuję również Związkowi Filatelistów Ruhr za zaangażowanie i wysiłek włożony do przygotowania tej wystawy. Szczególne podziękowanie chciałbym wyrazić władzom miasta Essen. Gościnność Wasza, szanowny Panie Protektorze, Nadburmistrzu Reuschenbach jest nam, Polakom, znana od lat.

Życzę powodzenia wystawie, a Wam wszystkim szanowni państwo życzę miłych przeżyć, zarówno przy zwiedzaniu wystawy, jak również przy wymianie i kupnie rzadkich znaczków.

Wieczorem 13 marca 1987 roku odbyło się spotkanie w Ratuszu. Występując na tym spotkaniu, prezes Henryk Białek powiedział:

*Szanowny Panie Nadburmistrzu, Panie Prezydencie,
Panie i Panowie!*

Dziękuję serdecznie za miłe słowa powitania skierowane pod adresem Polskiego Związku Filatelistów, wystawców i wszystkich nas tu obecnych. Są one dowodem dalszego rozwoju wzajemnej współpracy w różnych dziedzinach naszych narodów. W tej współpracy miasto Essen odgrywa szczególną rolę. Tu odbywają się wystawy osiągnięć Polski w ramach „Tygodnia Polskiego”, rozwijają się kontakty kulturalne i naukowe z naszym krajem. Tutaj żyją ludzie interesujący się Polską również poprzez polskie znaki pocztowe. Są oni członkami wspólnoty „Polska”, a część z nich to także członkowie Koła PZF „Polonia”, działającego przy Zarządzie Głównym PZF.

Dokumentują oni różne aspekty historii naszego kraju, przyczyniają się do coraz szerszego nawiązywania kontaktów między filatelistami obu naszych państw.

Ważną rolę odgrywa w tym Związek Filatelistów RFN, z którym od lat utrzymujemy przyjacielskie kontakty, a dowodem tego jest obecna, już trzecia, wystawa filatelistyczna. Ta piękna wystawa została zorganizowana przez wypróbowanych działaczy filatelistycznych z Essen, skupionych we wspólnocie Ruhr.

W imieniu wszystkich polskich filatelistów, a szczególnie tu obecnych, bardzo serdecznie dziękuję tym wszystkim, którzy przyczynili się do zorganizowania tej imprezy, a Panu, Panie Nadburmistrzu — za obecne spotkanie. Zapraszając wszystkich na kolejną bilateralną wystawę do Polski, niech mi wolno będzie wznieść toast za dobrą i pomyślną współpracę.

Występując na konferencji prasowej, prezes Henryk Białek powiedział między innymi:

Panie i Panowie!

Miło mi spotkać się z Wami z okazji trzeciej bilateralnej wystawy filatelistycznej zorganizowanej przez Związek Filatelistów Republiki Federalnej Niemiec i Polski Związek Filatelistów. Pragnę państwu podziękować za liczne publikacje w prasie, informujące szerokie kręgi społeczeństwa o obecnej wystawie, jak również informacje w radiu i telewizji.

Przyjechaliśmy do Was aby pogłębić współpracę między filatelistami Polski i Republiki Federalnej Niemiec, wymienić doświadczenia i zaprezentować nasze kolekcje.

Przywieźliśmy zbiory mówiące o naszym kraju, o historii poczty, zbiory tematyczne, młodzieżowe oraz literaturę. Bliższe informacje można znaleźć w pięknym katalogu wystawy.

Pozwólcie państwo, że podam kilka informacji o Polskim Związku Filatelistycznym.

Ogółem Związek nasz zrzesza 332 tysiące członków, w tym 54 tysiące młodzieży. Filateliści nasi zrzeszeni są w 3.127 kołach osób dorosłych i w 1.763 kołach młodzieżowych. Cały Związek terytorialnie dzieli się na 24 okręgi, na czele których stoją Zarządy.

Na szczeblu centralnym władze Związku składają się z 49-osobowego Zarządu Głównego, 11-osobowej Głównej Komisji Rewizyjnej i 11-osobowego Głównego Sądu Koleżeńskiego. Władze są wybierane co 4 lata przez delegatów wybranych w kołach i okręgach w głosowaniu tajnym.

Zarząd Główny PZF, Główna Komisja Rewizyjna i Główny Sąd Koleżeński wybierane są na Walnych Zjazdach Delegatów, których w historii PZF odbyło się już XIV.

Przy Zarządzie Głównym PZF i okręgach działają organa doradcze w postaci komisji problemowych: Historii Poczty, Filatelistyki Tradycyjnej, Aerofilatelistyki, Filatelistyki Tematycznej, Ekspertów i Zwalczenia Falszertw, Młodzieżowa, Naukowo-Badawcza, Maksymafilii, Wystaw, Główne Kolegium Sędziów, Współpracy z Zagranicą i Komisja Organizacyjna.

W bieżącym roku Związek przekazał do Państwowego Wydawnictwa Naukowego maszynopis Encyklopedii Filatelistyki. Przygotowuje XV Ogólnopolską Wystawę Filatelistyczną (Numeracja od 1919 roku). Realizujemy obecną wystawę bilateralną.

W 1993 będziemy obchodzić 100-lecie zorganizowanego ruchu filatelistycznego w Polsce.

KRZYSZTOF LACHOWICZ

WYBRANE ASPEKTY NADRUKÓW OKOLICZNOŚCIOWYCH NA CAŁOSTKACH POCZTOWYCH

Przystępując do prezentacji swojego stanowiska w sprawie dodruków — nadruków okolicznościowych, chcę na wstępie wskazać na ciągły rozwój form i treści usług pocztowych, jak i związanej z nim terminologii. Całe szczęście, że i w działalności pocztowej jest widoczny postęp w formach obsługi klientów oraz określona reakcja na różnicowane potrzeby i zainteresowania filatelistów. Gdyby sytuacja w wydawnictwach pocztowych i rodzajach usług była stabilna, to rozwój filatelistyki byłby pod znakiem zapytania, gdyż w dalszym ciągu tworzylibyśmy tylko zbiory generalne ze znaczkami i całostkami pocztowymi przedstawiającymi w rysunku i treści sam nominał, nazwę eminenta, ewentualnie wizerunki panujących, jak w XIX wieku.

Gdyby nie rozszerzające się kolekcjonerstwo różnych znaków pocztowych i możliwość uzyskania od filatelistów dodatkowych dochodów, często bez świadczenia usług pocztowych, to sytuacja emisji tego resortu mogłaby być podobna do sytuacji na przykład w resorcie komunikacji, gdzie również emituje się wewnętrzne znaki (bilety) będące potwierdzeniem zawarcia określonej umowy z klientem na opłaconą usługę. Jednak chyba nie ma kolekcjonerów, którzy kupują bilety kolejowe, autobusowe, czy tramwajowe, tylko do kolekcji, bez realizacji opłaconych usług, a w ogóle nie słyszałem by gdzieś abonowano takie walory. Dlatego śmiem twierdzić, że właśnie odpowiednie widzenie zainteresowań i trendów filatelistycznych przez władze pocztowe różnych państw spowodowało rozwój treści i form znaczków pocztowych. Dzięki temu powstały piękne serie tematyczne, arkusiki ozdobne, bloki okolicznościowe, półilustrowane i ilustrowane całostki pocztowe, nadruki okolicznościowe, nowodruki i wtórnodruki, datowniki i stemple okolicznościowe itp.

Kilkanaście lat temu dyskutowaliśmy o kartkach analogicznych — CM, a teraz funkcjonują kluby zainteresowań tymi walorami i organizuje się wystawy specjalistyczne. Mam zatem nadzieję, że przyszłość przyniesie kolejne zmiany w tym

zakresie, które nawet muzeom pocztowym sprawiają kłopoty w kompletowaniu zbiorów, ale jednocześnie spowodują znaczne zróżnicowanie indywidualnych zainteresowań kolekcjonerskich i zwiększą atrakcyjność wystaw filatelistycznych różnych szczebli.

Prezentując pogląd w sprawie nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych, chcę się zająć takimi zagadnieniami, jak: nazewnictwo, realizacja, dystrybucja, kolekcjonowanie, katalogowanie oraz wnioski i propozycje.

1. Nazewnictwo

W celu wyjaśnienia filatelistycznego nazewnictwa całostek pocztowych z nadrukami okolicznościowymi, proponuję przypomnienie kilku dotychczasowych, a wcześniej uznanych określeń i publikowanych stanowisk w tym zakresie.

Całostkami pocztowymi w języku filatelistów są określone druki pocztowe z wydrukowanymi na nich znakami opłaty, służącymi do stwierdzania uiszczenia opłaty pocztowej za określoną usługę wynikającą z zakresu działania poczty¹⁾.

Wśród całostek pocztowych można wyróżnić w zakresie treści dwa podstawowe rodzaje: a) zwykłe, b) okolicznościowe.

Zwykłe całostki pocztowe są na ogół wydawnictwami wielonakładowymi i charakteryzują się tym, że przeważnie posiadają takie elementy, jak: znak opłaty, nazwę całostki, liniaturę adresową i sygnaturę nakładową, często z nazwiskiem projektanta oraz cenę gdy jest inna niż nominal. Okolicznościowe całostki pocztowe są na ogół wydawane w mniejszych i przeważnie jednorazowych nakładach, a oprócz elementów zwykłych całostek pocztowych posiadają dodatkowo: ilustracje, hasła, napisy okolicznościowe itp.

W dotychczasowej praktyce emisyjnej można zaobserwować, że znak opłaty pocztowej na całostkach pocztowych coraz częściej jest nośnikiem określonych treści. Ponadto treść znaku opłaty na zwykłych całostkach pocztowych jest samoistna, natomiast na okolicznościowych całostkach pocztowych pełni różne funkcje w stosunku do tych okolicznościowych treści. Tak więc znak opłaty na całostkach pocztowych pełni następujące funkcje w stosunku do części okolicznościowej: ma ścisły związek, przedstawia fragment, ma związek uogólniający, nie ma w ogóle związku, nie wyraża innej treści poza nominal²⁾. M. Kościelniak stwierdza dalej: „Całostka pocztowa powinna być traktowana tak samo filatelistycznie, jak jest traktowana pocztowo, a więc w całości (to dało jej nazwę)”³⁾. Powyższe stanowisko popiera i rozszerza później A. Kurczyński, stwierdzając: „Przy wykorzystywaniu całostki jako dokumentu, rzecz zawsze idzie o wykorzystywanie jej jako jednolitej jednostki. A więc wykorzystuje się również jej elementy niefilatelistyczne oraz uzupełniające elementy filatelistyczne”⁴⁾.

Kończąc zasadnicze wywody dotyczące całostek pocztowych, przejdę do drugiego członu prezentowanego terminu, czyli do określeń i kwestii związanych z nadrukami okolicznościowymi na nich.

Nadrukami okolicznościowymi są dodatkowe teksty, niekiedy występujące łącznie z ilustracjami lub elementami ozdobnymi, wydrukowane na znaczkach pocztowych lub całostkach pocztowych w różnych celach, na przykład dla upamiętnienia określonych wydarzeń. Natomiast nadruki nowych wartości nominalnych określane są jako przedruki⁵⁾.

Przy okazji chcę zaprzeczyć potocznym opiniom i odczuciom, że nadruki okolicznościowe na całostkach pocztowych są jakoby wymysłem polskich filatelistów z ostatnich lat. Otóż nadruki takie mają już kilkudziesięcioletnią tradycję w wielu krajach i w różnych formach. Często, wcześniejszymi przykładami takich walerów są nadruki okolicznościowe na dwuczęściowych całostkach pocztowych, wykonane w celach handlowo-reklamowych.

Nadruki okolicznościowe na całostkach pocztowych zostały już uznane za walory filatelistyczne, o czym świadczą informacje w specjalistycznych czasopismach, katalogach i encyklopediach, gdzie często funkcjonują znamienne określenia: „dodruk okolicznościowy”, „nadbitka okolicznościowa”, „nadruk okolicznościowy”. Przykładowo, w „Słowniku Filatelistycznym” wydanym w ZSRR stwierdza się, że na-

1) Zob.: „Katalog Specjalizowany Znaków Pocztowych Ziemi Polskich”, wyd. II, cz. 1, Warszawa 1984 r., s. 14.

2) Zob.: Kościelniak M. „Dyspozycje emitenta” w „Wrocławskie Wiadomości Filatelistyczne”, Wrocław 1968 r., nr 3, s. 21.

3) Tamże, s. 22.

4) Kurczyński A. „Elementy filatelistyczne...” w „Filatelista”, Warszawa 1984 r., nr 3, s. 60.

5) Zob.: Katalog Specjalizowany..., s. 15.

druk okolicznościowy jest to tekst lub ilustracja wydrukowana dodatkowo na całości pocztowej. Nadruki takie dzielą się na: ozdobne, pamiątkowe, reklamowo-informacyjne itp. Natomiast ze względu na realizację rozróżnia się: nadruki oficjalne (na zlecenie lub za zgodą władz pocztowych) oraz szczególne, oddzielne, prywatne (na zlecenie innych instytucji, organizacji i osób prywatnych)⁶⁾.

Przy okazji trzeba uwzględnić fakt, że określenie „dodruk prywatny” powstało kilkanaście lat temu i było adekwatne do ówczesnych realiów np. w NRD i PRL, kiedy nie trzeba było uzyskiwać akceptacji władz pocztowych w tym zakresie. O ile mi wiadomo podobna sytuacja istnieje również obecnie w wielu krajach kapitalistycznych, gdzie ponadto nadruki takie mogą realizować również osoby fizyczne. Jednak w aktualnych uwarunkowaniach w naszym kraju np. w korespondencji służbowej do Ministerstwa Łączności stosowane jest określenie „nadruk okolicznościowy” lub „nadruk o treści...”.

O filatelistycznej wartości całostek pocztowych z nadrukami okolicznościowymi wspomina również W. Goszczyński pisząc m.in., że „stanowią cenny walor filatelistyczny z uwagi na małe nakłady. (...) Należy pamiętać o generalnej zasadzie, że każdy z opisanych elementów całostek — jako wydany za wiedzą i zgodą władzy pocztowej — ma samoistne znaczenie dla zbieracza”⁷⁾.

W związku z przytoczonymi określeniami i uwarunkowaniami uważam, że w aktualnej terminologii filatelistycznej powinno się stosować termin, który próbuję przedstawić następująco: nadruk okolicznościowy na całości pocztowej jest dodatkową treścią (tekstem, ilustracją) wydrukowaną na niej zgodnie z obowiązującymi przepisami, poza pierwotnym projektem autorskim przyjętym do realizacji w podstawowym nakładzie.

2. Realizacja

Powszechnie wiadomo, że emitentem różnych znaków pocztowych są władze pocztowe — Ministerstwo Łączności wraz z wyspecjalizowanymi i podległymi organami — PPTT. Emitent zleca wydawanie i nakazuje stosowanie określonych znaków pocztowych, choć nie zawsze jest jednocześnie ich producentem i wyłącznym dystrybuto-rem. Przykładowo, znaczki pocztowe w PRL drukowano poza PWPW w drukarniach lokalnych i zagranicznych, np. w ZSRR, Szwajcarii, Francji, NRD, a całostki pocztowe drukowały PWPW w Warszawie, PZG w Łodzi, DN w Krakowie, PZG we Wrocławiu oraz drukarnie w ZSRR.

Analogiczna sytuacja istnieje w realizacji nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych, zarówno u nas, jak i w innych krajach. Większe nakłady drukowano w tej drukarni, która drukowała określone całostki, a mniejsze nakłady realizowano w innych drukarniach i zakładach. Przy okazji przypomnę, że np. w NRD nie wymagano w tym zakresie zgody władz pocztowych, a na wykonanie nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych wydawały zezwolenie właściwe komórki administracji terenowej. Inicjatorzy nadruków, ani drukarnie je wykonujące, nie byli zobowiązani do informowania Ministerstwa Poczty i Telekomunikacji o ich treści, barwach, nakładach itp.⁸⁾.

Na całostkach pocztowych z nadrukami okolicznościowymi w NRD, USA, Australii i wielu innych krajach na ogół nie podaje się informacji określających uzyskanie zgody władz pocztowych, miejsca i daty realizacji, wysokości nakładu itp. Zresztą nasze Ministerstwo Łączności nie obliguje wnioskodawców do umieszczania takich informacji i słusznie, gdyż te „robocze dane” na ogół nie mają związku treściowego z ilustracją czy tekstem nadruku okolicznościowego, a nawet negatywnie wpływają na ogólną estetykę.

Przejdźmy więc do kwestii formalnych. Kilkanaście lat temu w „Filateliście”⁹⁾ zamieszczono wyjaśnienie Ministerstwa Łączności, w którym stwierdzono m.in.: „każdy kto dysponuje w drodze zakupu tą czy inną partią kart pocztowych, może je bez uzyskiwania specjalnej zgody Ministerstwa Łączności zaopatrzyć w odpowiedni nadruk. Zgody na dodruk udzielają władze powołane do kontroli prasy i wydawnictw”.

Powyższe wyjaśnienie jasno precyzowało podstawy prawne w tej sprawie. W następnym roku opublikowano komunikat, w którym podano, że: „Ministerstwo

6) Zob.: Grallert W., Gruschke W. „Filateliskisches Wörterbuch” (przekład z wyd. niem.), wyd. „Swiaź”, Moskwa 1977 r., s. 45.

7) Goszczyński W. „Vademecum filatelisty”, LSW, Warszawa 1977 r., s. 151—2.

8) Zob.: Pańska J. „Prywatne dodruki na całostkach pocztowych w NRD” w „Filatelista” 1971 r., nr 22, s. 510—11.

9) Zólkiewski St. „Z warsztatu zbieracza całostek” w „Filatelista” 1971 r., nr 4, s. 74.

Łączności zwróciło się do kompetentnych organów aby nie wydawały zezwoleń na nadruki tekstów na kartkach i kopertach z wydrukowanym znacznikiem pocztowym bez uprzedniej akceptacji tych tekstów przez Ministerstwo Łączności¹⁰⁾. Przy okazji warto przypomnieć, że zasada akceptacji nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych przez Ministerstwo Łączności była inspirowana przez środowisko filatelistów, co spowodowało podniesienie wartości kolekcjonerskiej tych walorów.

Zastanówmy się więc nad tym czym jest zezwolenie Ministerstwa Łączności na wykonanie nadruku okolicznościowego na całostce pocztowej. Otóż takie zezwolenie jest formalnym i praktycznym przekazem uprawnień emitenta do dalszych czynności emisyjnych na części nakładu, a także do dalszej dystrybucji i dalszego użycia pocztowego tych całostek w częściowo nowej formie treściowo-graficznej.

Zupełnie oczywiste jest, że nadruki takie wykonuje się w związku z potrzebami i okolicznościami dopiero po ich zaistnieniu i podjęciu decyzji o wykorzystaniu określonych całostek pocztowych do popularyzacji, reklamy czy upamiętnienia określonych wydarzeń właśnie w taki sposób. Gdyby chodziło o koperty lub kartki pamiątkowe bez wydrukowanego znaku opłaty pocztowej, to nie trzeba przecież uzyskiwać zgody władz pocztowych. Tym samym realizacja nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych jest (w pewnym sensie) tematycznym rozszerzeniem działalności emisyjnej poza pierwszym wewnętrznym planem wydawniczym a wynikającym z licznych wniosków, które przeważnie ze względu na małe potrzeby ilościowe i trudności realizacyjne powierza się wykonaniu wnioskodawcom.

Ponadto Ministerstwo Łączności zezwala na wykonanie nadruków okolicznościowych na czystych całostkach pocztowych, czyli tym samym dopuszcza te całostki z wydrukowanymi nadrukami okolicznościowymi do dalszego obiegu pocztowego i spełniania ich podstawowej funkcji nośnika informacji od nadawcy do odbiorcy. Z powyższego wynika prosty wniosek, że zezwolenie na wykonanie nadruku okolicznościowego na określonej całostce pocztowej jest równoznaczne z wprowadzeniem takiego (w nowej formie) znaku pocztowego do dalszego użycia i obiegu pocztowego.

Uogólniając powyższe stwierdzenie i uwarunkowania związane z realizacją nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych w PRL, proponuję przyjąć ich podział na: oficjalne i szczególne.

Do oficjalnych nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych (wykonanych na części adresowej) można zaliczyć:

1. Wykonane w drukarni drukującej dane całostki, na całości lub części nakładu, w trakcie druku nakładu podstawowego lub przed rozdziałem ich do urzędów pocztowych:
 - na zlecenie (polecenie) Ministerstwa Łączności z własnej inicjatywy, albo na wniosek (polecenie) innych władz nadrzędnych lub równorzędnych;
 - na wniosek Ministerstwa Łączności i na rzecz określonej instytucji czy organizacji dla jej potrzeb korespondencyjnych, politycznych, reklamowych, firmowych itp.;
 - za zgodą Ministerstwa Łączności po wykupieniu całości lub części nakładu przez wnioskodawcę do swojej dyspozycji.
2. Wykonane w innych zakładach drukarskich po wprowadzeniu danych całostek do obiegu i w czasie ich ważności, za zezwoleniem właściwych organów kontroli prasy i wydawnictw oraz:
 - za zezwoleniem właściwych organów PZF i bez zgody (wiedzy) Ministerstwa Łączności w okresie kiedy nie była ona wymagana;
 - za zezwoleniem Ministerstwa Łączności uzyskanym przez wnioskodawcę.

Do szczególnych nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych można zaliczyć:

1. Wykonanie ich na części adresowej za zgodą właściwych urzędów kontroli prasy i wydawnictw lecz bez zgody władz pocztowych w okresie obowiązywania tego warunku.
2. Wydrukowania treści okolicznościowych (np. zaproszeń, życzeń, tekstów wewnątrzorganizacyjnych, reklamowych, jubileuszowych, ilustracje itp.) na stronie korespondencyjnej.

Zaproponowany podział zapewne w przyszłości będzie modyfikowany.

3. Dystrybucja

Z realizacją okolicznościowych całostek pocztowych jak i nadruków na przeważnie zwykłych kopertach i kartkach pocztowych, ściśle wiąże się sprawa i uwarunkowania organizacyjne ich dystrybucji. Obowiązujące zasady preferują w tym

10) „Ministerstwo Łączności komunikuje” w „Filatelista” 1972 r., nr 17, s. 383.

zakresie ważniejsze instytucje i organizacje oraz większe i bogatsze przedsiębiorstwa, a także bardziej znaczące krajowe i międzynarodowe wystawy i imprezy filatelistyczne. Ministerstwo Łączności może bezpośrednio lub dodatkowo włączyć do swojego planu wydawniczego określoną ilość okolicznościowych całostek pocztowych po opłaceniu przez wnioskodawcę określonej kwoty za taką usługę. Wydanie całostek okolicznościowych na wniosek zainteresowanych zakładów, organizacji itp. kosztuje teraz wnioskodawcę ponad 500.000 zł. Następnie wnioskodawca jeżeli chce z tych wydawnictw korzystać, to musi je zakupić w całości lub części nakładu i zająć się dalszą dystrybucją lub bezpośrednim użytkowaniem.

W zupełnie innej sytuacji były i są mniejsze przedsiębiorstwa i zakłady pracy oraz ogniska terenowe różnych organizacji politycznych, społecznych i kulturalnych, w tym też PZF. Dlatego ze społecznego, a także i filatelistycznego punktu widzenia należy pozytywnie ocenić możliwość uzyskiwania zgody Ministerstwa Łączności na wykonywanie nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych. Sytuacja taka umożliwia zaspokajanie potrzeb pewnych środowisk na taką formę upowszechniania określonych treści, a ponadto może rozszerzać i uatrakcyjnić filatelistykę. Przy okazji chcę zwrócić uwagę na sprawy cen całostek pocztowych z nadrukami okolicznościowymi. Przykładowo w NRD jeszcze w latach sześćdziesiątych wnioskodawcy nadruków i organizatorzy imprez sprzedawali te walory w pięciokrotnej cenie nominalnej znaku opłaty¹¹⁾. Znając realia rynku filatelistycznego uważam, że obecnie wartość tych walorów wzrosła, a ponadto będzie ona warunkowana takimi czynnikami, jak tematyka, wysokość nakładu oraz zapotrzebowanie kolekcjonerskie.

Z dystrybucją tych walorów ściśle wiąże się wysokość nakładu, na którą mają wpływ potrzeby środowiska wnioskodawcy oraz na ogół ograniczone, wbrew ogólnym sądom, możliwości szybkiego, jednorazowego zakupu nawet 3.000 sztuk określonego rodzaju całostek pocztowych w najbliższym urzędzie pocztowym. Natomiast realizacja, a tym bardziej dystrybucja takich walorów po określonym wydarzeniu, imprezie, rocznicy, wystawie itp. mija się z celem i zwiększa ryzyko wnioskodawcy w sytuacji kiedy obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości zwrotu do urzędów pocztowych czystych całostek pocztowych z wykonanym nadrukiem okolicznościowym. W takich realiach w lepszej sytuacji są instytucje i organizacje, które wnioskują i realizują nadruki o charakterze okolicznościowo-firmowym, czy reklamowym, a całostki z nimi wykorzystują do bieżącej korespondencji.

W aktualnej sytuacji można więc określić kolejną cechę związaną z Cp i Ck z nadrukami okolicznościowymi stwierdzającą, że całostki pocztowe po wykonaniu na nich nadruku okolicznościowego, na ogół nie są sprzedawane w urzędach pocztowych mimo swej ważności obiegowej.

4. Kolekcjonowanie

Kolekcjonowanie różnorodnych walorów filatelistycznych ściśle łączy się ze sposobem i warunkami ich dystrybucji oraz możliwością indywidualnego ich pozyskiwania. Liczne grono zbieraczy warunkuje swoje zainteresowania możliwościami abonowania określonych walorów. Poruszyłem tę sprawę, gdyż część współczesnych filatelistów uważa, że jeżeli określonych walorów nie można abonować, to nie należy ich zbierać. I tak z jednej skrajności popadają w drugą. Jednak osobiście uważam, iż nie jest to pełne kolekcjonerstwo, gdzie indywidualny trud poszukiwań zastępuje „instytucja abonamentu”. Przecież do uznanych walorów filatelistycznych, wycenianych w katalogach, a które nie można u nas abonować, należy zaliczyć przykładowo znaczki dopłaty, frankatury mechaniczne, nowodruki oraz wydawnictwa pocztowe w ograniczonym nakładzie, nie mówiąc już o zagranicznych znakach pocztowych z większości państw.

Na szczęście Ministerstwa Łączności nie wszyscy mieszkańcy naszego kraju są filatelistami, bo wtedy nakłady każdego znaczka powinny być rzędu 50–100 mln szt., aby spełnić swoją zasadniczą rolę i zabezpieczyć jeszcze potrzeby kolekcjonerskie. Wbrew pozorom nawet nie jest realne, żeby wszyscy obecni członkowie PZF mogli mieć w swoich zbiorach chociaż po 1 komplecie całostek pocztowych wydanych w PRL. Zadałem sobie trud orientacyjnego określenia tej sytuacji i okazało się, że rozpatrując tylko wydania podstawowe, to nakłady niższe od naszego stanu organizacyjnego miało dotychczas 24,3% kopert pocztowych i aż 78,2% kartek pocztowych. Ponadto aż 49 walorów tego rodzaju miało nakład niższy niż 50 tys. sztuk.

Dlatego też zarzuty przeciwników wydawania i kolekcjonowania całostek pocztowych z nadrukami okolicznościowymi motywowane ich nakładami nie są w pełni zasadne również dlatego, że na szczęście zainteresowania filatelistów są zróżnicowa-

11) Zob.: Pańska J. „Prywatne...”, s. 510–11.

ne. Wielu filatelistów twierdzi, że te walory rozszerzają szczególnie filatelistykę tematyczną, co nie wyklucza ich wykorzystywania w innych rodzajach zbiorów i eksponatów wystawowych. Poza tym nie widzę podstaw do dyskryminacji filatelistycznej całostek pocztowych z nadrukami okolicznościowymi, których znak opłaty nie został skasowany zwykłym lub okolicznościowym datownikiem pocztowym.

5. Katalogowanie

Kolekcjonerzy polskich całostek pocztowych z nadrukami okolicznościowymi mogą, i jak dotychczas słusznie, narzekać na brak katalogu tych walorów. Fragmentaryczne wzmianki na łamach czasopism filatelistycznych nie zawierają na ogół pełnych informacji identyfikacyjnych w tym zakresie. W tej sytuacji filatelistom pozostaje tylko badanie takich walorów oraz ich opracowywanie katalogowe, co miało dotychczas odzwierciedlenie w kilku fragmentarycznych publikacjach¹²⁾.

Z dotychczasowych informacji oraz zainteresowań filatelistów wnioskuje, że całostki pocztowe z nadrukami okolicznościowymi „przeżywają swój renesans kolekcjonerski” w szczególności w filatelistyce tematycznej, a w przyszłości może i w zbiorach specjalizowanych. Tak dotychczas bywało, że właśnie mody i trendy warunkowały i kształtowały rozwój filatelistyki i tak będzie chyba w przyszłości, która jeszcze nie wiadomo czym nas zaskoczy.

Katalogowanie poszczególnych rodzajów walorów filatelistycznych jest w różnej formie i nie zawsze musi się wiązać z ich wyceną, chociaż w poprzednich latach poszczególne edycje „Ilustrowanego Katalogu Znaczków Pocztowych” uwzględniały całostki z nadrukami. Dlatego wydaje mi się, że w interesie filatelistów, a nawet instytucji wnioskujących i realizujących nadruki okolicznościowe na Cp i Ck powinno być przekazywanie redakcji katalogu podstawowych informacji o tych walorach. Możliwe, że w następnym wydaniu katalogu specjalizowanego zostanie wydodrębniony rozdział całostek pocztowych z nadrukami okolicznościowymi. W ruchu kolekcjonerskim trzeba mieć na uwadze fakt, że właśnie określone publikacje katalogowe znacząco przyczyniają się do rozszerzania zainteresowań i zapotrzebowania na określone walory.

Najważniejszą sprawą w tym zakresie jest katalogowe opracowanie informacji. Przecież Katalog Polskich Stempli Okolicznościowych A. Myślickiego nie zawiera wyceny, a jednak jest bardzo cennym materiałem merytorycznym. Uważam, że w podobnej formie może też powstać katalog oficjalnych nadruków na całostkach pocztowych i mogą w tym zakresie służyć swoją wiedzą i pomocą. Jednocześnie z satysfakcją należy przyjąć patronat ZG PZF i udostępnienie łamów „Biuletynu Informacyjnego PZF” (1984 nr 2 i 3, 1985 nr 1, 3, 4), gdzie ukazała się w odcinkach pierwsza próba opracowania katalogowego J. Kossowskiego, poparta autorytetem Komisji Całostek Pocztowych ZG PZF.

6. Wnioski i propozycje

Analizując liczne zbiory oraz opinie wielu filatelistów zajmujących się kolekcjonowaniem tych walorów, proponuję rozważyć i ewentualnie uwzględnić następujące przemyślenia, które kieruję głównie do przyszłych wnioskodawców, projektantów i realizatorów nadruków okolicznościowych na całostkach pocztowych.

1. Projektować i realizować nadruki okolicznościowe na całostkach pocztowych o aktualnym nominale znaku opłaty przynajmniej na podstawowe rodzaje usług pocztowych w zakresie przesyłania korespondencji.
2. Decydować się na całostki pocztowe z wolną lewą częścią strony adresowej i znakiem opłaty zbliżonym lub obojętnym, a nie przeciwnym w treści do tematyki nadruku.
3. W miarę możliwości treść (tekst) uzupełniać właściwą ilustracją zaprojektowaną na określoną okoliczność (lepsze efekty są przy stosowaniu klisz kreskowych niż siatkowych).
4. Realizować dany nadruk okolicznościowy na jednym rodzaju całostek.
5. Nie stwarzać sztucznych odmian przez stosowanie różnych barw, rozmiarów, stoppek drukarskich, kroju liter itp., w dodatku na różnych rodzajach całostek.

12) Zob.: Olaszowski S. „Całostki pocztowe z drukarni” w „Filatelista” 1978 r., nr 15/16, s. 337—342.

Bator J. „Nadruki na Ck i Cp” w „Biuletyn Informacyjny PZF 1985 r., nr 1, s. 24—6.

Lachowicz K. „Nadruki okolicznościowe na polskich kopertach pocztowych — Ck” w „Biuletyn Informacyjny PZF” 1985 r., nr 1, s. 22—4, 1986 r., nr 1, s. 39—45.

6. Stosować w realizacji nadruków okolicznościowych barwę czarną albo zbliżoną do jednej z barw użytych do druku znaku opłaty lub liniatury adresowej na danej całości pocztowej.
7. Przy projektowaniu wielkości całej kompozycji nadruku okolicznościowego przewidzieć miejsce na ewentualne doklejanie przez nadawcę znaczków pocztowych (przy przesyłkach poleconych, ekspresowych, lotniczych, zagranicznych itp.) oraz miejsce na nalepki pocztowe (polecenie, ekspres, lotniczy).

Jeszcze jedna praktyczna rada. Jeżeli z okazji rocznicy czy innego wydarzenia jest równocześnie stosowany pocztowy datownik okolicznościowy, to proponuję organizatorom aby ostemplowywali tylko niezbędną ilość całostek pocztowych z nadrukami okolicznościowymi. Przecież takie walory można rozpowszechniać (sprzedawać) również jako czyste, a z datownika nabywcy mogą korzystać przez 28 dni, natomiast pozostałość wnioskodawca będzie mógł zawsze użyć do własnych potrzeb korespondencyjnych, jeżeli wcześniej znak opłaty nie będzie skasowany pocztowo.

Przedstawiając powyższe wnioski i propozycje pragnę przyczynić się do tego, żeby jak najrzadziej trafiały się nadruki okolicznościowe o niskich walorach estetycznych, by ograniczyć marginalną działalność spekulacyjną związaną z różnymi „sztucznymi” odmianami, a tym samym aby wzrosła aktywność filatelistyczna tych walorów.

HENRYK BIAŁEK

POŚLANIE DELEGATOM 4 KONFERENCJI ZWIĄZKU FILATELISTÓW PRZY KULTURBUNDZIE NRD

Rostok, 27.03.1987 r.

Drodzy przyjaciele, Koledzy filателиści, Delegaci!

W imieniu polskich filatelistów i własnym przekazuję Delegatom 4 Konferencji serdeczne pozdrowienia i życzenia owocnych obrad.

My, polscy filателиści, z dużą uwagą obserwujemy osiągnięcia filatelistów NRD. Od kilkudziesięciu lat wspólnie pracujemy nad modelem filatelistyki w krajach socjalistycznych. Jest to nasz wspólny wkład w rozwój dobrosąsiedzkich stosunków, współpracy i przyjaźni między naszymi narodami i państwami. Bez współpracy między tysiącami filatelistów naszych państw stosunki kulturalne byłyby w pewnym stopniu skromniejsze.

Filatelistyka w NRD jest ważnym ogniwem filatelistyki światowej i przykładem dobrej roboty na forum międzynarodowym dla filatelistyki polskiej. Zawsze z uwagą przysłuchujemy się wypowiedziom Petera Fischera, Berndta Lokausa, Güntera Wüns Stoberga i wielu innych wybitnych działaczy Związku Filatelistów przy Kulturbundzie NRD.

Współpraca między naszymi związkami jest wielopłaszczyznowa i realizowana w różnych formach. Dał temu wyraz prezes Peter Fischer w swym wystąpieniu programowym oraz znalazła ona swoje odbicie w materiale sprawozdawczym na 4 Konferencji.

Oprócz licznych wystaw bilateralnych między naszymi związkami, organizowane są wystawy na szczeblu okręgów. Jest to szczególnie cenna współpraca, bowiem potwierdza słuszność polityki i potrzeby współpracy zarządów głównych naszych Związków. Współpraca taka zbliża ludzi, tworzy atmosferę przyjaźni i wzajemnego zrozumienia. Można tu wymienić dobrą współpracę między Katowicami i Halle, Kielcami i Magdeburgiem, Łodzią i Poczdamem, Szczecinem i Rostokiem, Toruniem i Schwerinem, Warszawą i Berlinem i wiele innych.

Wiele można mówić o urokach współpracy i przyjaźni naszych Związków, lecz obecni na tej sali Delegaci sami bezpośrednio w niej uczestniczą i najlepiej znają jej przebieg.

Zyczę Konferencji osiągnięcia zamierzonych celów, uchwał, które rozwiną filatelistykę w NRD.

Proszę o przyjęcie skromnego upominku z motywami Warszawy na pamiątkę 4 Konferencji.

OCENA SPRAWOZDAŃ FINANSOWYCH PZF ZA 1986 ROK

W pierwszym kwartale 1987 roku Główna Komisja Rewizyjna PZF zbadała sprawozdanie finansowe Zarządu Głównego Związku oraz sprawozdanie zbiorcze Polskiego Związku Filatelistów za 1986 rok.

Badanie sprawozdania Zarządu Głównego było poprzedzone kontrolą dokumentacji źródłowej i ewidencji księgowej za okres sprawozdawczy.

Zakres badań sprawozdań jak zwykle dotyczył:

- bilansu i sprawozdania Zarządu Głównego PZF z wykonania preliminarza wpływów i wydatków za rok 1986;
- bilansów i sprawozdań jednostkowych 24 Okręgów PZF z wykonania preliminarza wpływów i wydatków za 1986 rok;
- bilansu zbiorczego oraz sprawozdania zbiorczego PZF z wykonania preliminarza wpływów i wydatków Związku za 1986 rok.

Materiałem podstawowym do oceny bilansów i sprawozdań jednostkowych z wykonania preliminarzy wpływów i wydatków Okręgów były sprawozdania komisji rewizyjnych okręgów z kontroli w/w sprawozdań finansowych.

I. Sprawozdanie finansowe ZG PZF

Przeprowadzone badania w okresie sprawozdawczym wykazały, że zarówno dokumentacja źródłowa, jak i ewidencja księgowa są prawidłowe. Sumy wykazane w bilansie oraz w sprawozdaniu z wykonania preliminarza wpływów i wydatków za 1986 rok są zgodne z zapisami ewidencji syntetycznej i analitycznej. Inwentaryzację składników majątkowych przeprowadzono i rozliczono prawidłowo, a wyniki wyjaśniono i zatwierdzono przez Prezydium ZG.

Stan rachunku walutowego Zarządu Głównego w Banku Handlowym wzrósł w okresie sprawozdawczym o 9,6%, pomimo opłacenia udziału wystawców polskich w 1986 roku w wystawach zagranicznych pod patronatem FIP. Fundusze zasadnicze po uwzględnieniu wyniku finansowego za 1986 rok uległy zasadniczej poprawie.

Struktura składników bilansowych w porównaniu do roku 1985 przedstawia się następująco:

(w tys. zł)

Ze- spół	Składnik	Bilans na:		Wskaźnik %
		31.12.1985	31.12.1986	
	A K T Y W A			
0	Srodki trwałe	—	—	—
1	Srodki pieniężne i rachunki bankowe	11.512,8	21.626,3	187
2	Rozrachunki	2.209,9	3.117,7	141
3	Materiały i przedmioty nie-trwałe	11.947,1	14.890,2	124
8	Wyniki finansowe	1.446,2	—	—
	Suma bilansowa	27.116,0	39.634,2	146
	P A S Y W A			
2	Rozrachunki	16.829,6	8.295,3	49
3	Materiały i przedmioty nie-trwałe (umorzenie)	1.026,5	1.393,0	135
8	Fundusze zasadnicze i wynik finansowy	8.626,3	29.023,4	336
9	Fundusze spec. przeznacz.	633,6	922,5	145
	Suma bilansowa	27.116,0	39.634,2	146

Wysoki stan środków na rachunku bankowym oraz ponowny wzrost funduszy zasadniczych został spowodowany przede wszystkim niezrealizowaniem planowego zakupu gablot wystawowych na potrzeby Wystawy Światowej pod patronatem FIP.

Sprawozdanie finansowe ZG PZF za 1986 rok zostało sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, zasadami nauki rachunkowości i ogólnie przyjętymi zasadami.

Bilans Zarządu Głównego PZF na 31.12.1986 r. wykazuje poważny wzrost sumy bilansowej i wysoką płynność funduszy zasadniczych. Rok sprawozdawczy zamknął się dodatnim wynikiem finansowym — w kwocie zł 21.843 tys.

*
* *
*

Wykonanie przez Zarząd Główny preliminarza wpływów i wydatków za rok 1986 — Główna Komisja Rewizyjna ocenia pozytywnie — pomimo iż preliminowane wydatki zostały wykonane zaledwie w 57,7%.

Na tym wskaźniku zaważyło niezrealizowanie zakupu gablot wystawowych (15 mln zł) i nieprzeprowadzenie remontu lokalu ZO Wrocław (7 mln zł). Oba zamierzenia pomimo starań i interwencji nie uzyskały warunków dla ich realizacji w roku 1986. Wykonanie zadań finansowych po stronie dochodów w 99,3% nie budzi zastrzeżeń.

Składki członkowskie (wpłaty Okręgów) zrealizowano w 100%, a wpływy z dopłat do znaczków w 122,4%. Zwiększony wpływ z dopłat do znaczków wystąpił wskutek przekazania Zarządowi Głównemu zaległej wpłaty z 1985 roku.

Według oceny Zarządu Głównego pozostała jeszcze zaległość z 1986 roku w kwocie zł 5.880 tys. z tytułu dopłat do znaczków na rzecz PZF.

- Wydatki zostały zrealizowane w ramach planowych kwot za wyjątkiem:
- usług niematerialnych (108%), a w tym ubezpieczenie zbiorów oraz opłaty za gabloty („Stockholmia 86” — zł 675,5 tys. i „Ameripex” — 172,6 tys.). Te dwie wystawy wyczerpały limit wydatków przewidzianych na ubezpieczenie zbiorów i opłaty za gabloty;
 - dotacji dla Okręgów (110,4%);
 - wydatków z funduszu reprezentacyjnego (137,2%).

Zwiększone w/w wydatki mają właściwe uzasadnienie.

— . —

Poważniejsza oszczędność w wydatkowaniu środków wystąpiła w pozycji „Koszty Zjazdu”. Wydatki te, poniesione przez Zarząd Główny, były mniejsze od planowanych o 585 tys. zł.

— . —

Łączne wydatki poniesione przez Zarząd Główny w 1986 roku na akcję wystawienniczą, młodzieżową i propagandową wyniosły zł 15.361 tys. Źródłem sfinansowania tych wydatków były wpływy z dopłat do znaczków.

— . —

Analiza poniesionych wydatków wykazała iż gospodarka finansowa Zarządu Głównego w roku 1986 była prowadzona prawidłowo i dostosowana do możliwości finansowych tego okresu.

II. Zbiorcze sprawozdanie finansowe PZF

Oceny komisji rewizyjnych Okręgów, w wyniku zbadania sprawozdań finansowych zarządów Okręgów za rok 1986 — stwierdzały prawidłowość sporządzonych bilansów i sprawozdań z wykonania preliminarza wpływów i wydatków.

W wyniku przeprowadzonych badań przez komisje rewizyjne Okręgów i Główną Komisję Rewizyjną PZF — GKR stwierdza, iż bilans zbiorczy Związku, będący sumą bilansów jednostkowych wszystkich zarządów Okręgów i Zarządu Głównego, jak również sprawozdanie zbiorcze PZF z wykonania preliminarza wpływów i wydatków za rok 1986 zostały sporządzone prawidłowo, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, zasadami nauki rachunkowości i ogólnie przyjętymi zwyczajami.

Ogólny stan finansowy Związku w ciągu 1986 roku uległ dalszej poprawie, a struktura składników bilansowych, w porównaniu do roku 1985 przedstawia się następująco:

(w tys. zł)

Ze- spół	Składnik	Bilans na:		Wskaźnik %
		31.12.1985	31.12.1986	
	A K T Y W A			
0	Środki trwałe	36.161,0	36.100,6	99,9
1	Środki pieniężne i rachunki bankowe	46.530,3	76.525,0	164,4
2	Rozrachunki	17.077,8	9.107,3	53,3
3	Materiały i przedmioty nie-trwałe	50.621,9	66.166,6	130,7
8	Wyniki finansowe	4.082,4	482,9	11,8
	Suma bilansowa	154.473,4	188.382,4	111,9
291	Sumy pozabilansowe — należności z tytułu składek	5.720,6	9.374,7	163,5
	P A S Y W A			
2	Rozrachunki	26.600,2	19.959,5	75,0
3	Materiały i przedmioty nie-trwałe	20.229,0	23.138,6	114,3
8	Fundusze zasadnicze i wynik finansowy	97.002,3	131.713,6	135,7
9	Fundusze specjalnego przeznaczenia	10.641,9	13.570,7	129,5
	Suma bilansowa	154.473,4	188.382,4	121,9
291	Sumy pozabilansowe — nadpłaty z tytułu składek członkowskich	567,2	1.024,6	180

Zbiorczy wynik finansowy Związku za rok 1986 jest dodatni z tym, że dwie jednostki organizacyjne Związku: Toruń i Wałbrzych wykazały wynik ujemny. W stosunku do roku 1985 nastąpiła wyraźna poprawa (w 1985 roku wynik ujemny wystąpił w 11 jednostkach organizacyjnych).

W okresie sprawozdawczym poważnie wzrosły należności z tytułu zaległych składek członkowskich. Znajduje to częściowe uzasadnienie z uwagi na zmianę od 1.01.1986 r. wysokości składek. Jednak wzrost tych zaległości w niektórych Okręgach — dwukrotny, a nawet czterokrotny — jest zjawiskiem niepokojącym. Szczególnie nieuzasadnione wysokości wzrost zaległości składowych na ultimo roku wystąpił w Okręgach:

	1985	1986
Koszalin	62.718,—	309.561,—
Tarnów	125.664,—	335.114,—
Gorzów Wlkp.	120.890,—	284.075,—
Bydgoszcz	69.796,—	136.495,—
Lublin	241.600,—	482.822,—
Łódź	—	857.646,—
Poznań	389.012,—	759.546,—
Rzeszów	286.121,—	558.212,—

W wyniku przeprowadzonych badań tego zagadnienia Główna Komisja Rewizyjna PZF zgłosiła wniosek do Zarządów Okręgów o pilne przeprowadzenie weryfikacji zaległości składowych w kołach naszego Związku

*
*
*

Według oceny komisji rewizyjnych Okręgów, wykonanie zbiorczego planu dochodów w 94%, a wydatków w 62,9% należy ocenić pozytywnie.

Główną pozycją dochodów stanowią składki członkowskie, których realizacja wynosiła 97,2%.

Wpływy z dopłat do znaczków pokryły w 67% wydatki Związku związane z rozwojem filatelistyki wśród młodzieży, propagandą, wystawiennictwem i akcją wydawniczą.

Stosunkowo niski wskaźnik realizacji wydatków jest wynikiem niedokonania zakupu gablot wystawowych, remontów lokali oraz oszczędności i celowości wydatków dokonywanych przez Zarządy Okręgów.

*
* *
*

W ogólnej ocenie komisji rewizyjnych naszego Związku roczne sprawozdanie z wykonania zbiorczego i jednostkowych planów dochodów i wydatków jest prawidłowe. Zdaniem Głównej Komisji Rewizyjnej PZF — rok 1986 był dla naszego Związku kolejnym etapem rozwoju i okresem dostosowywania posiadanych możliwości finansowych do zmian kosztów realizacji zadań statutowych PZF.

*
* *
*

Na wniosek Głównej Komisji Rewizyjnej PZF sprawozdanie finansowe za rok 1986 Zarządu Głównego i Zbiorcze Polskiego Związku Filatelistów zostało przyjęte i zatwierdzone w dniu 21 marca 1987 roku na plenarnym posiedzeniu Zarządu Głównego PZF w Warszawie.

Z PRAC ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF

IV PLENUM ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF

Obrady kolejnego, czwartego już w bieżącej kadencji plenarnego posiedzenia Zarządu Głównego PZF toczyły się w sali konferencyjnej siedziby Zarządu Okręgu PZF w Warszawie. Przewodniczył im prezes ZG PZF kol. Henryk Białek.

W posiedzeniu, poza członkami Zarządu Głównego PZF, uczestniczyli Kole-dzy: Lucjan Adamczyk — prezes ZO PZF w Warszawie, Jerzy B. Klima — rzecznik prasowy Związku, Roman Matusiak — prezes ZO PZF w Kaliszu, Stanisław Sadow-ski — przewodniczący GSK PZF i Zbigniew Zieliński — przewodniczący GKR PZF.

Przybyłych na posiedzenie członków ZG PZF oraz zaproszonych gości ser-decznie powitał prezes kol. H. Białek. Przedstawił nowo wybranych prezesów Okrę-gów PZF w: Gdańsku — kol. Kazimierza Bożyka i w Kaliszu — kol. Romana Ma-tusiaka.

Chwilą ciszy obecni uczcili pamięć Kolegów zmarłych w ostatnim okresie czasu, a wśród nich Zdzisława Galuby — prezesa ZO PZF w Kaliszu i Jerzego Do-brzanieckiego.

W imieniu gospodarzy, Zarządu Okręgu PZF w Warszawie, przybyłych na posiedzenie powitał prezes ZO PZF kol. Lucjan Adamczyk. Życzył sympatycznych, koleżeńskich i owocnych obrad.

Otwierając obrady, prezes kol. H. Białek zaznaczył, że podstawowym tema-tem dyskusji będą sprawy finansowe Związku.

O wynikach badania sprawozdań finansowych za rok 1986 poinformował ze-branych kol. Zbigniew Zieliński — przewodniczący GKR PZF. Kolega Zb. Zieliński podkreślił, że 1986 rok był dla Związku okresem pomyślnym. Na 24 okręgi tylko 2 (Toruń i Wałbrzych) zakończyły rok sprawozdawczy ujemnymi wynikami finanso-wymi. Bilans zbiorczy Polskiego Związku Filatelistów na dzień 31 grudnia 1986 roku, po stronie aktywów i pasywów zamykał się sumami bilansowymi w wysokości 188.382,3 tys. zł. W odniesieniu do analogicznego okresu 1985 roku wskaźnik wzrostu wyniósł 164%. Wynik zbiorczy działalności Zarządu Głównego oraz zarządów okrę-gów jest wynikiem dodatnim zamykającym się kwotą 39.670,5 tys. zł. W kwocie tej ZG PZF ma udział w 49%, co w liczbach bezwzględnych stanowi 21.843,0 tys. zł. Mimo tak wysokiej nadwyżki, zaistniałego stanu nie można uznać za zadowalający. Wynika on między innymi z braku (niemożliwości) realizacji zamierzenia — zakupu sprzętu wystawienniczego (15 mln zł). Producent nie mógł rozpocząć wykonawstwa z uwagi na brak podstawowego surowca — aluminium. Działania Związku w tym zakresie także nie dały pozytywnego rezultatu.

W skali Związku plan dochodów zrealizowano w 94%. W porównaniu do 1985 roku nastąpił wzrost dochodów o kwotę 45,8 mln zł. Główną pozycję dochodów stanowiły składki członkowskie, których realizacja w 1986 roku osiągnęła 97,2%. Plan wydatków wykonano w 62,9%, co jak stwierdza GKR PZF cyt.: „...można uznać za dużą oszczędność w gospodarce finansowej okręgów. Jak wynika z badań prze-prowadzonych przez komisje rewizyjne okręgów, gospodarka finansowa w okręgach jest prawidłowa, nacechowana celowością i oszczędnością”.

Szczególnie nisko zrealizowano wydatki w zakresie kosztów materiałowych (51%) i usług materialnych (35%). Główną przyczyną niskich wydatków w pozycji „usługi materialne” jest niezrealizowanie zadań w zakresie lokalu ZO PZF w Rze-szowie (w kwocie 11.800,0 tys. zł).

Podsumowując wyniki badań kol. Zb. Zieliński w imieniu GKR PZF stwier-dził, że sprawozdania z wykonania dochodów i wydatków Zarządu Głównego i Związ-ku oraz bilanse ZG i zbiorczy za Związek zostały sporządzone zgodnie z obowią-zującymi przepisami prawa i zasadami rachunkowości, a w związku z tym mogą być przyjęte i zatwierdzone przez Zarząd Główny PZF.

Zarząd Główny PZF w przedmiocie tym podjął stosowne uchwały.

Kolega Zb. Zieliński poinformował, że GKR PZF zwróciła uwagę na niepo-kojący fakt dwu- a nawet czterokrotnego (O/Kraków) wzrostu zaległości w opłaca-niu składek członkowskich. Główna Komisja Rewizyjna w tym przedmiocie wniosła o pilne przeprowadzenie przez zarządy okręgów weryfikacji zaległości składek w po-szczególnych kołach Związku.

W dyskusji zwrócono uwagę, że część z tych zaległości w roku bieżącym została uregulowane (np. O/Lublin, o czym poinformował kol. Kazimierz Jagowdzik).

Projekty preliminarzy finansowych na 1987 rok (ZG i zbiorczy Związek) omówił skarbnik ZG PZF kol. Ryszard Szymański.

W wyniku dyskusji preliminarz ZG PZF został przez Plenum przyjęty i zatwierdzony, natomiast preliminarz zbiorczy Związku, po jego korekcie (korekty do preliminarzy jednostkowych, tj. preliminarzy niektórych okręgów) zostanie ponownie rozpatrzony na kolejnym Plenum ZG PZF. Jednak aby nie hamować prac bieżących, a więc nie wstrzymywać ich finansowania, Zarząd Główny upoważnił Prezydium ZG PZF do ich uwzględnienia w bieżącej działalności Związku ze zwróceniem uwagi by mieściły się one w ramach skorygowanych preliminarzy jednostkowych, będących podstawą sporządzania realnego preliminarza zbiorczego Związku.

Drugiego dnia obrad Zarząd Główny wysłuchał informacji kol. R. Szymańskiego w zakresie postępu prac nad nową „Instrukcją finansowo-księgową”. W najbliższym okresie jest przewidziane spotkanie z osobami, które otrzymały projekt tego dokumentu do wypowiedzenia się.

Wstępnej oceny realizacji postanowień zawartych w treści uchwały XIV Zjazdu dokonał kol. Zb. Zieliński. Poinformował, że zbadanie tego zakresu działania Związku zostało zlecone komisjom rewizyjnym okręgów. Badania przeprowadzono pod kątem stanu przygotowań do realizacji zadań wynikających z uchwały XIV Zjazdu. Jak podkreślił kol. Zb. Zieliński, GKR przewiduje przeprowadzenie (przez komisje rewizyjne okręgów) powtórnych badań pod koniec br., ale już pod kątem realizacji postanowień uchwały XIV Zjazdu.

W przedmiocie tym prezes kol. H. Białek zaapelował do wszystkich członków ZG o bardziej energiczną realizację przyjętych na siebie zobowiązań. Podkreślił, że aktualnie szereg tematów jest w trakcie realizacji. W przyszłym roku odbędzie się Konferencja sprawozdawcza Delegatów na XIV Zjazd. Przed Konferencją, koordynatorzy i odpowiedzialni za realizację poszczególnych postanowień uchwały XIV Zjazdu muszą przedłożyć opisowy materiał z realizacji postanowień, materiał, który będzie podstawą przygotowania sprawozdania z realizacji uchwały XIV Zjazdu dla Konferencji.

Kolega Lucjan Węgrzyn, przewodniczący Komisji Organizacyjno-Propagandowej ZG PZF poinformował o odbytym (21.03.87) posiedzeniu tej Komisji. Członkowie Komisji dokonali podziału okręgów na rejony, z którymi nawiąza bezpośrednie kontakty. Jednym z celów takich kontaktów będzie ustalenie stopnia realizacji uchwał z zebrań sprawozdawczo-wyborczych w okręgach.

O przebiegu prac przygotowawczo-organizacyjnych do Krajowej Wystawy Filatelistycznej „Ochrona środowiska — Katowice 87” poinformował wiceprezes ZG PZF kol. Józef Szydło. O pracach związanych z organizacją młodzieżowych imprez filatelistycznych na terenie Bydgoszczy poinformował kol. Zygmunt Wiatrowski, wiceprezes ZO PZF w Bydgoszczy. Kol. Z. Wiatrowski zaapelował o pomoc w organizacji ekspozycji pamiątek z maratonów młodzieżowych.

Kolega Kazimierz Paśko z ramienia Prezydium ZG PZF odpowiedzialny za sprawy wystawiennictwa w PZF, zwrócił się do członków ZG PZF, prezesów zarządów okręgów z apelem o spowodowanie dotrzymania terminu zgłaszania propozycji do planu imprez (wystaw) na 1988 rok. Dotyczy to także zgłaszania propozycji odnośnie kasowników okolicznościowych z limitu Związku. Termin składania propozycji upływa w połowie września, a jego dotrzymanie pozwoli na przygotowanie prawidłowych materiałów na posiedzenie ZG PZF w IV kwartale br.

Prezes Zarządu Okręgu PZF we Wrocławiu kol. Zygmunt Kałamaga poinformował o powołaniu i rozpoczęciu działalności we Wrocławiu sekcji klubu zainteresowań PZF „Św. Gabriel”.

Kolega Lucjan Adamczyk, prezes ZO PZF w Warszawie, zwrócił się do kolegów prezesów zarządów okręgów o spowodowanie pilnego nadesłania zgłoszeń na KWF „Apimondia 87”.

(AK)

UCHWAŁY IV PLENUM ZG PZF

Uchwała nr 19/XIV/87/Pl z dnia 21 marca 1987 r. zatwierdzająca wszystkie decyzje i postanowienia Prezydium ZG PZF podjęte między posiedzeniami ZG PZF, tj. w okresie od dnia 9.11.1986 r. do dnia 21.03.1987 r. z wyjątkiem tych, które są objęte porządkiem dziennym IV posiedzenia ZG PZF.

Uchwała nr 20/XIV/87/Pl z dnia 21 marca 1987 r.:

- a) przyjmująca i zatwierdzająca sprawozdanie finansowe Zarządu Głównego PZF za rok 1986;
- b) przyjmująca i zatwierdzająca sprawozdanie finansowe Polskiego Związku Filatelistów za rok 1986.

Uchwała nr 21/XIV/87/Pl z dnia 21 marca 1987 r. zatwierdzająca preliminarz Zarządu Głównego PZF na rok 1987.

Uchwała nr 22/XIV/87/Pl z dnia 22 marca 1987 r. w sprawie zmiany stawek rekompensaty finansowej dla sędziów konkursowych PZF z tytułu utraconych zarobków.

§ 1. Zarząd Główny PZF ustala nowe następujące stawki (dzienne) rekompensaty finansowej dla sędziów konkursowych PZF z tytułu utraconych zarobków za udział w pracach jury wystaw konkursowych oraz w pracach komisji oceniających zbiory w ramach ich atestowania. Dotyczy to tylko prac w Polsce.

1. Wystawy światowe pod patronatem FIP	— 1500 zł
2. Wystawy międzynarodowe pod auspicjami komisji FIP	— 1200 zł
3. Wystawy międzynarodowe „Socphilex”	— 1200 zł
4. Wystawy ogólnopolskie „numerowane”	— 1050 zł
5. Wystawy stopnia II i bilateralne międzynarodowe	— 750 zł
6. Wystawy stopnia III	— 600 zł
7. Atestowanie zbiorów	— 525 zł

§ 2. Nowe stawki wprowadza się z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 23 marca 1987 roku.

§ 3. Pozostałe zasady dotyczące stosowania stawek i dokonywania wypłat pozostają utrzymane bez zmian.

Uchwała nr 23/XIV/87/Pl z dnia 22 marca 1987 roku o nadaniu srebrnej odznaki honorowej PZF.

Zgodnie z wnioskiem Prezydium ZG PZF, bardzo wysoko oceniając osiągnięcia w propagowaniu i rozwoju polskiej filatelistyki, Plenum ZG PZF na podstawie § 4 pkt 7 oraz § 3 pkt 1.2.c „Systemu wyróżnień honorowych w PZF”, nadaje srebrną odznakę honorową PZF:

- Kołu terenowemu Nr 1 im. gen. Józefa Kustronia w Bielsku-Białej — Okręg PZF Bielsko-Biała.

(AK)

DECYZJE IV PLENUM ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF

z dnia 21.03.1987 r.

1. Treść protokołu nr 3/3/XIV/86/Pl z plenarnego posiedzenia Zarządu Głównego PZF odbytego dnia 9 listopada 1986 r. w Warszawie, Zarząd Główny jednomyślnie przyjął i zatwierdził — bez wnoszenia uwag.

DECYZJE IV PLENUM ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF

z dnia 22.03.1987 r.

1. W wyniku ogólnej dyskusji Zarząd Główny PZF postanowił, że członkowie ZG przeanalizują uchwały z zebrań sprawozdawczo-wyborczych i w imieniu ZG PZF udzielią odpowiedzi Delegatom na XIV Zjazd z terenu ich macierzystego okręgu.
2. Dyskutując sprawę nadruków na kartkach i kopertach wydanych przez Ministerstwo Łączności, Zarząd Główny postanowił zwrócić się do Głównego Kolegium Sędziów by wspólnie z Komisją Naukowo-Badawczą ZG PZF wypracowały opinię w tej sprawie i przedłożyły na kolejnym Plenum ZG PZF.
3. Na wniosek kol. Adolfa Halamy, prezesa ZO PZF w Bielsku-Białej, Zarząd Główny postanowił wyniki oceny wydawnictw pamiątkowych Związku z 1986 roku zaprezentować w formie wystawy na kolejnym posiedzeniu ZG PZF.
Za przygotowanie ekspozycji uczyniono odpowiedzialnym przewodniczącego zespołu kol. Kazimierza Paśko.

(AK)

Z PRAC PREZYDIUM ZARZĄDU GŁÓWNEGO PZF

POSIEDZENIE ODBYTE DNIA 11.01.1987 R.

Obrady siódmego plenarnego posiedzenia Prezydium ZG PZF toczyły się w siedzibie ZG PZF w Warszawie. Przewodniczył im prezes ZG PZF kol. Henryk Białek.

W posiedzeniu, poza członkami Prezydium ZG PZF, uczestniczyli kol. kol.: Marian Chabowski — redaktor naczelny Biuletynu Informacyjnego PZF, Adolf Halama — członek ZG PZF, przewodniczący ZO PZF w Bielsku-Białej, Jerzy B. Klima — rzecznik prasowy Związku, Jan Malik — członek ZG PZF, Stanisław Szmoń — członek ZG PZF i Zbigniew Zieliński — przewodniczący GKR PZF.

Prezes kol. H. Białek zrelacjonował przebieg obchodów Międzynarodowego Roku Pokoju, które odbyły się w ramach działalności naszego Związku. Ogółem odbyło się ponad 20 wystaw i ponad 30 pokazów. W oparciu o materiały z organizacji i przebiegu tych imprez filatelistycznych, prezes Kol. H. Białek opracował informację dla centralnych władz politycznych i administracyjnych.

Prezydium wyraziło zadowolenie z już opracowanego i posiadanego w Zarządzie Głównym PZF rękopisu znowelizowanej instrukcji finansowej dla potrzeb Związku. Jak poinformował kol. H. Białek, na początku br. w tej sprawie będzie zorganizowane spotkanie ze skarbnikami i z księgowymi zarządów okręgów PZF.

Z okazji przypadającego jubileuszu 10-lecia Biuletynu Informacyjnego PZF, o jego historii, przeobrażeniach mówił kol. H. Białek. Wspomnił o wcześniej wydawanym „Komunikacie ZG PZF”, którego pierwszy numer ukazał się w 1967 roku, wychodził w ciągu czterech lat, a redagował go kol. Zygmunt Kałamaga. Wracając do BI PZF kol. H. Białek podkreślił, że czas wykazał jak potrzebne było i jest takie czasopismo. W minionym 10-leciu Biuletyn przeżywał różne okresy. Jak wiadomo, w latach 1980—81 wystąpiły poważne opóźnienia w jego wydawaniu. W pierwszych latach Biuletyn wydawano w formie powielaczowej. Prezes kol. H. Białek podkreślił zaangażowanie i trud włożony w prace związane z ukazywaniem się Biuletynu przez sekretarzy ZG. Najpierw przez nieżyjącego już dziś kol. Ryszarda Rzepko, a od 1982 roku kol. Andrzeja Kopczyńskiego.

Biuletyn Informacyjny PZF zawiera pełny serwis informacyjny. Jest zwierciadłem pracy Związku. Udostępnia miejsce na publikację różnych artykułów, nawet dotyczących „katalogu nadruków”. Te ostatnie są wprowadzane materiałami dyskusyjnymi, ale dobrze że są publikowane. Na łamach Biuletynu podawana jest informacja o działalności kół, oddziałów, okręgów, klubów zainteresowań PZF. Są publikowane apele, programy, sprawozdania, referaty, uchwały Prezydium i Plenum ZG PZF, a więc pełny zestaw materiałów natury programowo-organizacyjnej. To tylko mały wycinek z dyskusji Prezydium, dyskusji, która w pełni potwierdziła prawidłowe ukierunkowanie Biuletynu, a także wykazała, że nikt nie może powiedzieć iż nie zna polityki Związku, programu, zamierzeń czy uchwał, decyzji bądź postanowień. Wszystkie zasadnicze informacje w tym zakresie znajdują się na łamach Biuletynu.

Prezydium uznało, że Biuletyn Informacyjny PZF przyczynia się do dokumentowania osiągnięć Związku, jego społecznego aktywu.

Dyskutanci zwrócili także uwagę na mankamenty. Główny z nich, to zbyt mały zakres i ilość materiałów z terenu, materiałów z ogniw organizacyjnych różnych szczebli Związku, a w szczególności z kół. Ale jednocześnie podkreślano, że takie materiały powinny być raczej krótkie, syntetyczne, informujące.

Wśród wielu życzeń dla dalszego ukazywania się tego kwartalnika Związku nie zabrakło wiary, że mimo szeregu trudności BI PZF będzie się ukazywał. A trudności, to wiadomo: papier, koszty wydawania, brak autorów...

Prezes kol. H. Białek złożył podziękowanie i gratulacje redaktorowi naczelnemu BI PZF kol. Marianowi Chabowskiemu i osobom z nim współpracującym, a wśród nich kol. kol.: Adolfowi Halamie, Andrzejowi Kopczyńskiemu, Janowi Malikowi oraz wszystkim autorom i wszystkim tym, którzy przyczynili się i przyczyniają do wydawania tego kwartalnika Związku. Na ręce kol. A. Halamy przekazał podziękowanie dla drukarni — Bielskich Zakładów Graficznych.

Zamykając tę część porządku dziennego prezes kol. H. Białek podkreślił zrealizowanie bardzo dobrej i pożytecznej pracy na rzecz Związku. Zaapelował także o dalszą pomoc i współpracę. Nadmieniał, że w trakcie dyskusji padały słowa o komunikatach wydawanych przez poszczególne zarządy okręgów. Zapoznaje się z treścią tych komunikatów i stwierdza, że stanowią one bezcenny materiał, który należy gromadzić i włączać do zbiorów bibliotecznych. Będzie to w przyszłości materiał historyczny.

Prezydium przedyskutowało sprawy związane ze szkoleniem opiekunów MKF. Głównym referentem tego zagadnienia był kol. Stanisław Szmoń, członek ZG PZF realizujący, odpowiedzialny i nadzorujący ten punkt uchwały XIV Zjazdu PZF.

Przygotowany przez kol. S. Szmonia materiał uzyskał bardzo wysoką ocenę członków Prezydium ZG PZF. Postanowiono, że materiał ten zostanie przekazany wszystkim członkom ZG PZF w celu ewentualnego zgłoszenia uwag, uzupełnień — już bezpośrednio do autora. Autor, kol. S. Szmoń, uwzględniając uwagi zreferuje całość zagadnienia na najbliższym posiedzeniu ZG PZF (21—22 marca 1987 r.).

Kolejnym tematem, którym zajmowało się Prezydium ZG PZF, było przedyskutowanie spraw w zakresie organizowania sympozjów, konferencji. Wprowadzenia do tematu dokonał prezes kol. H. Białek. Na wstępie autorytatywnie stwierdził, że sympozja były i są organizowane. Przygotowywane są różne imprezy, przy których jako towarzyszące będą właśnie sympozja, konferencje. Związek ma swój program. Już w chwili obecnej trwają przygotowania do obchodów 100-lecia zorganizowanego ruchu filatelistycznego. Wszystkie te działania i przedsięwzięcia muszą być skonkretyzowane. Należy je ująć w formę systemu, który określi jakie imprezy i na jakich szczeblach komórek organizacyjnych Związku powinno się organizować, przeprowadzać. Dlatego też, bazując na imprezach jakie w aktualnych warunkach można wydzielić, prezes Białek proponuje, by ich organizacją zajmowali się:

Wyszczególnienie	Organizator		
	Koło	Okręg	ZG PZF
Seminarium	+	+	+
Sesja popularno-naukowa	+	+	+
Sympozjum		+	+
Konferencja popularno-naukowa		+	+
Posiedzenia organów wybieralnych	+	+	+
Posiedzenia organów doradczych		+	+

Wiceprezes ZG PZF kol. Władysław Farbotko zwrócił uwagę, że tak jak z wyprzedzeniem podawany jest kalendarz wystaw filatelistycznych, tak też należy publikować kalendarz sympozjów, konferencji itp. Poruszył także sprawę braku systemu zabezpieczenia materiałów z sympozjów i konferencji oraz ich wydawania (publikowania).

Kolega Karol Strug podjął się zająć sprawą przygotowania terminarza tego typu imprez. Materiał, projekt dokumentu w uzgodnieniu z przewodniczącym Komisji Organizacyjno-Propagandowej ZG PZF kol. Lucjanem Węgrzynem, przedłoży na kolejnym plenarnym posiedzeniu Prezydium ZG PZF.

Prezydium ZG PZF przedyskutowało przygotowany przez kol. W. Farbotko projekt dokumentu w zakresie ogłoszenia konkursów na najlepsze publikacje filatelistyczne. Doceniając wielkie znaczenie rozwoju literatury filatelistycznej, zarówno dla kształtowania wiedzy fachowej członków Związku, jak też dla dalszej popularyzacji filatelistyki, Prezydium postanowiło w latach 1987—1989 zorganizować coroczne konkursy z nagrodami na:

- najlepsze publikacje popularyzujące tematykę filatelistyczną w prasie, radiu i telewizji;
- najlepsze publikacje w czasopiśmie filatelistycznych;
- najlepsze artykuły filatelistyczne w katalogach i palmaresach wystaw filatelistycznych.

Pełny tekst tego dokumentu publikujemy na dalszych stronach niniejszego numeru BI PZF.

UCHWAŁY I WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF

Uchwała nr 17/XIV/87/Pr z dnia 11.01.1987 r. zatwierdzająca wszystkie decyzje i postanowienia powzięte w okresie od dnia 16.12.1986 r. do dnia 8.01.1987 r.

Uchwała niniejsza między innymi obejmuje:

1. Przyjęcie sprawozdania kol. Wł. Farbotko z wyjazdu służbowego do Bułgarii (4—8.12.1986 r.) — reprezentacja PZF na XIV Kongresie Związku Filatelistów Bułgarii.
2. Upoważnienie kol. Piotra Mikundy, przewodniczącego Komisji Młodzieżowej ZG PZF, do nawiązania roboczej współpracy z Radą Młodzieżową Wojska Polskiego.
3. Z okazji 10-lecia BI PZF, w uznaniu wkładu pracy na rzecz redagowania i wydawania tego kwartalnika Związku, wyróżnienie upominkami rzeczowymi kol. kol.: Mariana Chabowskiego, Adolfa Halamę, Andrzeja Kopczyńskiego i Jana Malika.
4. W zakresie wystaw filatelistycznych:
 - a) zatwierdzenie materiałów organizacyjnych wystaw filatelistycznych:
 - III Krajowej Wystawy Filatelistycznej Znaków Poczтовых Krajów Socjalistycznych (założenia, regulamin sądu konkursowego);
 - KWF „Płock 750” (regulamin i preliminarz wystawy);
 - KWF „Ochrona środowiska — Katowice 87” (regulamin sądu konkursowego);
 - b) akceptację eksponatów na wystawy filatelistyczne za granicą:
 - „Juniorsophilex 87” (CSRS, Koszyce — 13—21.06.1987 r.) — 15 młodzieżowych;
 - „Terezin 87” (CSRS, Terezin — 2—24.05.1987 r.) — 1 wystawcy dorosłego;
 - ŚMWF „Juvalux 88” (Luksemburg, 29.03—4.04.1988 r.) — 17 młodzieżowych;
 - Krajowa Wystawa Maksymafilii (Bułgaria, 3—4.04.1987 r.) — 2 wystawców dorosłych;
 - c. zatwierdzenie składu osobowego Komitetu Organizacyjnego KWF „Płock 750” z przewodniczącym kol. Stanisławem Gontarkiem;
 - d) przyjęcie do akceptującej wiadomości składu osobowego Komitetu Honorowego KWF „Płock 750” z przewodniczącym p. Marianem Rodzeniem — prezydentem m. Płocka;
 - e) przyznanie Zarządowi Okręgu PZF w Warszawie dotacji finansowej w kwocie 700,0 tys. zł z przeznaczeniem na częściowe pokrycie kosztów wystaw filatelistycznych z planu centralnego na 1987 r.;
 - f) anulowanie decyzji o wzięciu udziału w WF (lotniczej) „Luposta 87” w Berlinie Zachodnim z uwagi na zmianę zakresu wystawy, a także z uwagi na ograniczone możliwości finansowe PZF. Organizatorzy zażądali opłatę od jednego ekranu w kwocie 22,0 Mk. Poza tym organizatorzy powiadomili, że nie ubezpieczają eksponatów na okres wystawy i że ten obowiązek ciąży na wystawcy;
 - g) akceptację udziału PZF w MWF (aerofilatelistyka) „Lupo 88” (Austria, Wiedeń, 19—22.05.1988 r.), organizowanej z okazji 70-lecia poczty lotniczej Wiedeń — Kraków — Lwów — Wiedeń (1918 r.).
5. Przyjęcie do Koła PZF „Polonia” niżej wymienionych członków nadzwyczajnych
 - Jurgen Buchbinder, RFN — nr ewid. 337
 - Edward Gołębiowski, Belgia — nr ewid. 338

Uchwała nr 18/XIV/87/Pr z dnia 11.01.1987 r. o skreśleniu z rejestru sędziów konkursowych (jurorów) PZF.

Po rozpatrzeniu wniosku Zarządu Okręgu PZF w Łodzi, Prezydium ZG PZF w oparciu o Regulamin Sędziów Konkursowych PZF z dnia 27.11.1983 r. skreśliła z rejestru sędziów konkursowych PZF:

1. Zgodnie z § 5 pkt 3 ust. 2:
 - a) Zdzisław Burchard — Okręg Łódź.

WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF podjęte dnia 11.01.1987 r.

1. Treść protokołu nr 6/6/XIV/86/Pr z plenarnego posiedzenia Prezydium ZG PZF, odbytego dnia 14.12.1986 r. w Warszawie, jako w pełni odzwierciedlającego przebieg obrad, przyjęto jednomyślnie bez wnoszenia uwag.
2. Prezydium ZG PZF zatwierdziło preliminarz finansowy XV OWF „Poznań 87”. Preliminarz zamyka się kwotą 18.939,0 tys. zł.

Na częściowe pokrycie kosztów organizacji wystawy została przyznana ze strony ZG PZF dotacja w wysokości 15.683,0 tys. zł. Jednocześnie Prezydium ZG PZF zobowiązało Komitet Organizacyjny wystawy do prowadzenia oszczędnej gospodarki funduszami Związku.

3. Po omówieniu informacji MPiT we Wrocławiu o wydaniu publikacji Stanisława Brzozowskiego pt. „Ewidencja datowników poczt ruchomych DOPiT Wrocław 1946—1981”, Prezydium dla potrzeb ZG PZF postanowiło zamówić 100 egzemplarzy tego wydawnictwa. Prezydium, podejmując decyzję uwzględniło fakt, że niektóre zarządy okręgów PZF już dokonały zamówienia tej pozycji wydawniczej.
4. Prezydium ZG PZF po zapoznaniu się z preliminarzem finansowym KWF „Ochrona środowiska — Katowice 87”, podjęło decyzję zatwierdzającą ten dokument. Prezydium zaleciło Komitetowi Organizacyjnemu wystawy prowadzenie oszczędnej gospodarki funduszami Związku, przeznaczonymi na pokrycie kosztów organizacji tej imprezy.
5. Do składu osobowego Komisji Sędziów Konkursowych ZG PZF zatwierdzono kandydaturę kol. Mieczysława Czernika (O/Łódź).
6. Na jurora i jednocześnie krajowego komisarza WF „Juniorsocphilex 87” (CSRS, Koszyce, 13—21.06.1987 r.) Prezydium ZG PZF powołało kol. Zygmunta Baranowskiego.
7. Prezydium ZG PZF przyjęło do wiadomości protokół z posiedzenia jury konkursu z nagrodami na najlepsze artykuły filatelistyczne w katalogach i palmaresach wystaw filatelistycznych za 1985 rok (pełną treść publikujemy na dalszych stronach niniejszego numeru BI PZF).
8. Prezydium ZG PZF przyjęło protokół jury konkursu z nagrodami na najlepsze publikacje popularyzujące tematykę filatelistyczną w prasie, radio i telewizji za 1985 rok. Jury przyznało:
dwie I nagrody:
— Januszowi Zbigniewowi Piekutowi — za wysoki poziom publikacji w IV programie PR,
— Piotrowi Wieczorkowi — za wyróżniający się warsztat dziennikarski i popularyzację polskiej filatelistyki w 16 dziennikach i czasopismach.
dwie II nagrody:
— Józefowi Bartowskiemu — za publikacje w „Dzienniku Wieczornym”,
— Lucjanowi Piekarzowi — za publikacje w „Dzienniku Polskim”.
dwie III nagrody:
— Karolowi Strugowi — za publikacje w „Słowie Ludu”,
— Stanisławowi Świeradowi — za publikacje w „Gazecie Współczesnej” i „Kurierze Podlaskim”.
Wszystkie nagrody ufundował Zarząd Główny PZF.
Ponadto jury wyróżniło za wysoki poziom opracowania i edytorski nadesłane na konkurs opracowania: Klemensa Hejmowskiego — w „Banderze”, Jerzego B. Klimy — w „Inspiracjach” i w „Moosemagazin Internacional” oraz Cezarego Rudzińskiego — w „Przyjaźni”.
9. Na wniosek Zarządu Okręgu PZF w Łodzi, Prezydium ZG PZF podjęło decyzję o dodatkowym wprowadzeniu do „Centralnego planu wystaw i imprez PZF na 1987 r.” wystawy pn. „II Krajowa Wystawa Filatelistyczna Znaków Poczтовых o Tematyce Religijnej”. Organizację tej KWF powierzono Zarządowi Okręgu PZF w Łodzi (4—10.06.1987r.).

(AK)

POSIEDZENIE ODBYTE W DNIACH 21—22.02.1987 R.

Kolejne, ósme plenarne posiedzenie Prezydium ZG PZF odbyło się w Tarnowie. Obrady prowadzono w sali konferencyjnej Hotelu „Tarnovia”. Przewodniczył im prezes ZG PZF kol. Henryk Białek.

W posiedzeniu, poza członkami Prezydium ZG PZF, uczestniczyli kol. kol.: Danuta Głowacka — prezes ZO PZF w Tarnowie, Jan Heffner — prezes ZO PZF w Opolu i Jerzy B. Klima — rzecznik prasowy Związku. W pierwszym dniu obrad w posiedzeniu wzięli również udział przedstawiciele wybieralnych władz i aktywów Okręgu PZF w Tarnowie.

Prezydium w dyskusji nawiązało do sprawy kradzieży znaczków w czasie trwania KWF „Historia poczty i całostki — Opole 84”. W 1986 roku odbyły się rozprawy sądowe z powództwa PZF. Zarówno w I-ej jak i w II-giej instancji sądy wydawały orzeczenia na korzyść powoda, tj. PZF. Pozwany (PZU) szkodę wyrównał

przez dokonanie wpłaty zasądzonej kwoty na rachunek bankowy Zarządu Okręgu PZF w Opolu.

Pierwszego dnia obrad członkowie Prezydium zapoznali się z bieżącą działalnością Zarządu i działaczy Okręgu PZF w Tarnowie. Informację z zarysem historycznym złożył kol. Andrzej Knopp, wiceprezes ZO PZF w Tarnowie, rozpoczynając ją od przypomnienia iż w październiku 1935 roku w Tarnowie powstał „Tarnowski Klub Filatelistów”. Pierwszym prezesem Zarządu tego Klubu był Marian Choborski. Okres okupacji przerwał działalność filatelistyczną na terenie Tarnowa. Została ona wznowiona 4 września 1946 roku przez reaktywowanie Klubu (założonego w 1935 r.), ale już jako Tarnowskiego Oddziału Towarzystwa Filatelistycznego w Krakowie. W tym czasie zrzeszał on 52 członków. W 1948 roku zorganizowano pierwszą w Polsce Ludowej wystawę filatelistyczną z okazji Dni Tarnowa i 100 rocznicy Wiosny Ludów. W 1950 roku w Tarnowie powstał Oddział PZF. W tymże roku, na wniosek i z inicjatywy mgra Mieczysława Zaprzala zorganizowano kurs filatelistyczny dla młodzieży, który okazał się pierwszym tego rodzaju szkoleniem w naszym Związku. Ambitni i zaangażowani w pracę społeczną działacze Oddziału w latach 60- i 70-tych zorganizowali wiele wystaw i pokazów filatelistycznych, przeprowadzili szereg szkoleń z zakresu filatelistyki. Do 1980 roku Oddział PZF w Tarnowie organizacyjnie podlegał Zarządowi Okręgu PZF w Krakowie. Z dniem 1 stycznia 1980 roku, uchwałą Zarządu Głównego PZF powołano do życia Okręg PZF w Tarnowie. Zrzeszał on wówczas 2.100 członków oraz około 1.000 uczestników młodzieżowych. Uzyskana samodzielność wyzwoliła u aktywu Okręgu dużą inicjatywę, co miało dodatni wpływ na rozwój działalności wystawienniczej. Kol. A. Knopp nie omieszkiał nadmienić o trudnych warunkach lokalowych ZO PZF. Zarząd Okręgu, jako jedno z ważniejszych zadań w bieżącej kadencji uznał uzyskanie lokalu. Wspominał o rozwijającej się działalności wystawienniczej, osiągającej przeciętnie w skali roku 4 wystawy i około 10 pokazów. Jest to ilość naprawdę imponująca, przy uwzględnieniu liczebności zrzeszonych członków. W 1987 roku działacze Okręgu planują organizację 5 wystaw filatelistycznych, a mianowicie:

- „Papież Jan Paweł II”,
- „III Krajowe Targi Zdrowej Żywności”,
- „60-lecie Tarnowskich Azotów”,
- „Konkurs Młodych Talentów”,
- „70-lecie Rewolucji Październikowej”.

Do tego dojdzie niebagatelną ilość około 15 wystaw i pokazów lokalnych (w trzech zakładach pracy prowadzone są stałe ekspozycje). W jubileuszowym roku 50-lecia tarnowskiej filatelistyki Okręg był organizatorem Finału XXIV Ogólnopolskiego Konkursu Filatelistycznego dla młodzieży pod hasłem „Pokój Dzieciom”. Okręg nie zaniedbuje działalności szkoleniowej. Obecnie szkolenia filatelistyczne są prowadzone w Dębicy, Dąbrowie Tarnowskiej i Ciężkowicach.

Kończąc swoje wystąpienie kol. A. Knopp oświadczył cyt. „... Zarząd Główny PZF może zawsze liczyć na tarnowski aktyw filatelistyczny w organizowaniu imprez filatelistycznych. Z nałożonych obowiązków będziemy się starać wywiązywać jak najlepiej”.

W dyskusji dotyczącej głównie wystawiennictwa, ze strony aktywu tarnowskiego padały słowa o braku sprzętu wystawienniczego. Z tym problemem władze wybieralne i aktyw tego Okręgu jak dotychczas nie mogą się uporać. Z „wiana” jakie otrzymali od ZO PZF w Krakowie (50 gablot), w stanie używalności pozostało 35.

Zabierając głos prezes kol. H. Białek zwrócił uwagę na wzrost liczby członków na terenie Okręgu Tarnowskiego PZF, podkreślił osiągane wyniki oraz bardzo aktywną działalność na odcinku wystawienniczym. Odnośnie pozyskiwania gablot, sprzętu wystawienniczego prezes kol. H. Białek zauważył, że w tym zakresie poszczególne zarządy okręgów różnie sobie radzą. W przedmiocie tym nie zawsze najważniejsze są środki finansowe. Wiele rozwiązań praktycznie zależy od samej aktywności, współpracy z miejscowymi władzami, organizacjami i zakładami pracy. W skali Związku ostatnio gabloty wykonano dla potrzeb wystawy „Socphilex 84”. W tej chwili są prowadzone prace na rzecz uruchomienia produkcji partii sprzętu wystawienniczego niezbędnego na światową wystawę w 1993 roku. Prace hamuje brak surowca — aluminium. Dotychczasowe starania Związku nie dały pozytywnego rezultatu. Producent czeka, plany techniczne są opracowane. Dlatego też sprawy związane z pozyskiwaniem sprzętu na potrzeby bieżące każdy okręg musi, w miarę możliwości, rozwiązywać we własnym zakresie.

Biorąc pod uwagę stan w zakresie sprzętu wystawienniczego w Okręgu Tarnowskim, członkowie Prezydium ZG PZF, prezesi ZO PZF w Krakowie — Jan Ry-

blewski i w Kielcach — Karol Strug, w imieniu Zarządów tych Okręgów zgłosili pomoc na rzecz ZO PZF w Tarnowie. Kol. K. Strug zadeklarował przekazanie 10 gablot ze 112 posiadanych w okręgu Kielce.

Bardzo dobrą pracę sekcji klubu zainteresowań „Św. Gabriel” podkreślił kol. L. Malendowicz.

Prezydium zwróciło uwagę na fakt uczestniczenia po jednym przedstawicielu z każdego koła (Okręgu Tarnowskiego) w Komisji Tematycznej tego Okręgu. Może to zainteresować inne okręgi o małej liczbie kół.

Drugiego dnia obrad dyskutowano nad sprawami związanymi z powołaniem do życia „Studium filatelistyki PZF”. Projekt założeń organizacyjno-programowych tego „Studium” zreferował kol. Z. Wiatrowski. Zapoznał zebranych z recenzjami tych założeń ze strony niektórych członków ZG PZF i komisji. Podkreślił zróżnicowanie stanowisk poszczególnych recenzentów. Większość recenzentów stawia pod rozwagę:

- relacje między kształceniem masowym a kadrowym,
- warunki kadrowe związane z realizacją programu (w tym kierownictwo i wykładowcy),
- zasady rekrutacji kandydatów na szkolenie,
- zasady finansowania „Studium”.

Zwrócono uwagę i podkreślono, że tego zagadnienia nie można rozpatrywać bez powiązania ze sprawami finansowymi oraz z umiejscowieniem tego „Studium”.

Przedłożony przez kol. Z. Wiatrowskiego materiał Prezydium przyjęło do wiadomości i postanowiło do tej sprawy powrócić po przygotowaniu szczegółowych propozycji.

Prezes kol. H. Białek podkreślił zasadność i celowość dyskusji nad tym zagadnieniem. Zwrócił się do członków Prezydium ZG, by po otrzymaniu kompletu materiałów zastanowili się nad realizacją tego zamierzenia, by zamierzenie to przedyskutowali na swoim terenie. Niezbędnym bowiem jest precyzyjne określenie celów szkolenia. Studium powinno być jednostką kształcącą specjalistów w różnych dziedzinach filatelistyki, w tym ekspertów i jurorów. Z tym także wiąże się nabór kandydatów. Istotną też jest sprawa ponoszenia kosztów. Część takowych powinien pokrywać okręg kierujący kandydata. W części zaś powinien partycypować sam uczestnik szkolenia.

Z uwagi na nieobecność kol. J. Księskiego (choroba) Prezydium odstąpiło od realizacji punktu dot. omawiania działalności Komisji Filatelistyki Tematycznej oraz Komisji Filatelistyki Tradycyjnej (pkt. 3.3.8. uchwały XIV Zjazdu).

Prezydium przedyskutowało sprawę stosowania przez instytucje i osoby fizyczne nadruków na oficjalnych wydawnictwach pocztowych Ministerstwa Łączności. Ministerstwo Łączności bowiem pismem nr PEZ-406 z dnia 12.02.1987 r. powiadomiło, że cyt.: „... od stycznia 1987 r. zaprzestaje wydawania zezwoleń na dokonywanie nadruków na kartkach i kopertach pocztowych”.

Jednocześnie w tym samym piśmie Ministerstwo Łączności podało, że cyt.: „... zgodnie z istniejącymi przepisami ogólnymi, na tego rodzaju nadruki potrzebne jest dla drukarni zezwolenie odpowiednich komórek urzędów kontroli prasy i wydawnictw”.

W wyniku ogólnej dyskusji sprawę pozostawiono do decyzji Plenum ZG PZF. Prezydium zwróciło tylko uwagę, że takie „wydawnictwa” w większości nie stanowią walorów filatelistycznych. Są wydawnictwami pamiątkowymi i nie mogą być umieszczane w ekspozycjach wystawowych.

O bieżących pracach Komisji Literatury i Czytelnictwa ZG PZF poinformował wiceprezes ZG PZF kol. W. Farbotko. Aktualnie Komisja przygotowuje plan wydawniczy reprintów na lata 1987—1989. Dokument ten wraz z informacją o realizacji bieżącego planu wydawnictw, Komisja Literatury i Czytelnictwa ma przedłożyć Prezydium ZG PZF w terminie do dnia 20 marca 1987 r.

Nawiązując do spraw programu wydawniczego kol. Z. Wiatrowski zwrócił uwagę na sprawy finansowe związane z tym zagadnieniem. Jak podkreślił w małych i średnich okręgach już się odczuwa trudną sytuację finansową. A przecież trzeba także pamiętać o zeszytach szkoleniowych PZF. Obecnie cena jednego egzemplarza wynosi 80 zł. Będą też i inne opracowania. Trzeba się zastanowić, czy każdy z proponowanych tytułów będzie nam potrzebny.

O realizacji prac przygotowawczych do XV OWF „Poznań 87” poinformował wiceprezes ZG PZF, przewodniczący Komitetu Organizacyjnego tej imprezy kol. Ludwik Malendowicz. Przebieg prac organizacyjnych i przygotowawczych Prezydium uznało za prawidłowe.

(AK)

UCHWAŁY I WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF

Uchwała nr 19/XIV/87/Pr z dnia 21.02.1987 r. zatwierdzająca wszystkie decyzje i postanowienia powzięte w okresie od dnia 14 stycznia do dnia 18 lutego 1987 r.

Uchwała niniejsza obejmuje między innymi:

1. Zatwierdzenie sprawozdania (informacji) opisowego ze współpracy PZF z zagranicą w 1986 roku.
2. Na wniosek Zarządu Okręgu PZF w Bydgoszczy, wystąpienie do Ministerstwa Kultury i Sztuki (Departament Książki) o wydanie zezwolenia na powielenie biuletynu nt. „25-ty Finał Ogólnopolskiego Konkursu Filatelistycznego dla młodzieży pod hasłem Muzyka Polska” (nakład 400 egz.).
3. Przyjęcie do Koła PZF „Polonia” niżej wymienionych członków nadzwyczajnych:
 - Klaus Staemmler, RFN — nr ewid. 339
 - Bernard Mikołajczyk, Francja — nr ewid. 340
 - Krzysztof Trokenheim, Szwecja — nr ewid. 341
4. W zakresie wystaw filatelistycznych:
 - a) powołanie na krajowych komisarzy wystaw filatelistycznych:
 - Światowej Wystawy Filatelistycznej „Praga 88” (CSRS, Praga, 26.08—4.09.1988 r.) — kol. Henryka Białka,
 - Międzynarodowej Wystawy Filatelistycznej „Jedność i Braterstwo Broni” (Bułgaria, Sofia, 25.09—2.10.1987 r.) — kol. Antoniego Kurczyńskiego;
 - b) wniesienie opłaty w kwocie 40 dolarów kanadyjskich za ekspozycję dwóch pozycji literatury na SWF „Capex 87”;
 - c) zatwierdzenie materiałów organizacyjnych wystaw filatelistycznych:
 - II KWF znaków pocztowych o tematyce religijnej (założenia, regulamin wystawy, regulamin sądu konkursowego),
 - MWF „Apimondia 87” (założenia, regulamin, preliminarz),
 - KWF „70 lat Wielkiego Października” (regulamin preliminarz),
 - KWF „Musicaliana 87” (regulamin, preliminarz);
 - d) przyznanie dotacji finansowej:
 - Zarządowi Okręgu PZF w Łodzi, w kwocie 500,0 tys. zł z przeznaczeniem na częściowe pokrycie kosztów związanych z organizacją II KWF znaków pocztowych o tematyce religijnej (Łódź, 4—10.06.1987 r.),
 - Zarządowi Okręgu PZF w Bydgoszczy, w kwocie 800,0 tys. zł z przeznaczeniem na częściowe pokrycie kosztów związanych z organizacją KWF „Musicaliana 87” (Bydgoszcz, 27.06—6.07.1987 r.);
 - e) akceptację eksponatów na wystawy filatelistyczne za granicą:
 - II KWF znaków o tematyce politycznej (Węgry, Salgotarjan, 5—15.11.1987 r.) — 3 wystawców dorosłych,
 - „Espamer 87” (Hiszpania, 2—12.10.1987 r.) — 6 wystawców dorosłych, 3 młodzieżowych, 1 poz. literatury (HBBF),
 - „Agrofila 87” (Bułgaria, 17—25.04.1987 r.) — 2 wystawców dorosłych,
 - MWF „Jedność i Braterstwo Broni” (Bułgaria, Sofia, 25.09—2.10.1987 r.) — 10 wystawców dorosłych;
 - f) zatwierdzenie składów osobowych komitetów organizacyjnych:
 - MWF „Apimondia 87” z przewodniczącym kol. Wiktorem Gronertem,
 - KWF „70 lat Wielkiego Października” z przewodniczącym kol. Stanisławem Sadowskim;
 - g) z uwagi na niemożliwość uczestniczenia kol. Antoniego Kurczyńskiego w pracach jury dwustronnej WF „PRL—ZSRR”, odwołanie wymienionego kolegi ze składu jury tej wystawy, a na to miejsce akceptując kandydaturę Józefa Grabarczyka (O/Szczecin);
 - h) przyjęcie rozliczenia Komitetu Organizacyjnego KWF „Morze oknem na świat” oraz udzielenie mu absolutorium z wyrazami podziękowania;
 - i) wysoko oceniając przebieg prac przygotowawczo-organizacyjnych, ekspozycję oraz prace likwidacyjno-rozliczeniowe KWF „Morze oknem na świat”, a także bardzo oszczędną gospodarkę finansową — postanowienie części nadwyżki w kwocie 175.108 zł oraz walory w postaci wydawnictw pamiątkowych na kwotę 62.315 zł przydzielić do dyspozycji Zarządu Okręgu PZF w Gdańsku. Z kwoty tej wydzielanie sumy 125.000 zł na pokrycie kosztów zakupu upominków rzeczowych dla członków Komitetu Organizacyjnego i aktywu, który przyczynił się do realizacji tego zamierzenia;

- j) w uznaniu wkładu pracy i osobistego zaangażowania kol. Kazimierza Bożyka w organizację KWF „Morze oknem na świat”, wyróżnienie wymienionego koleżę nagrodą rzeczową o wartości 15.000 zł (klaser ze znaczkami PRL).
5. Przydzielenie członkom nadzwyczajnym Koła PZF „Polonia” po jednym bloku nr 66 II i UPU (Światowy Dzień Poczty — Wrocław).
Decyzja powyższa dotyczy 151 członków Koła, którzy mają na bieżąco opłacone składki członkowskie (do 1987 r. włącznie).
6. Udzielenie Ob. Agnieszce Walkiewicz — pracownicy biura ZG PZF zwrotnej pożyczki w kwocie 30.000 zł z funduszu budownictwa mieszkaniowego z przeznaczeniem na remont mieszkania.
7. W uznaniu społecznego wkładu pracy wniesionej w organizację i przebieg Finału XXIV Maratonu Młodzieżowego w Tarnowie — wyróżnienie 11 aktywistów Związku upominkami rzeczowymi (klaserki ze znaczkami PRL).
8. Zgłoszenie z ramienia PZF prezesa kol. Henryka Białka na delegata na II Kongres PRON.
9. Zawarcie umowy-zlecenia na wykonanie pracy w księgowości analitycznej ZG PZF za miesiąc grudzień 1986 rok oraz prac przygotowawczych do zamknięć rocznych (koszt 10.000 zł).
10. Rozliczenie wyników inwentaryzacji składników majątkowych ZG PZF.
11. W oparciu o wyniki badania wydatków poniesionych przy organizacji XIV Zjazdu PZF przeprowadzonego przez GKR PZF, udzielenie absolutorium Komitetowi Organizacyjnemu Zjazdu.
12. Wyrażenie zgody na zorganizowanie posiedzenia Komisji Aerofilatelistyki ZG PZF w pełnym składzie członków (11.04.1987).

(AK)

WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF

podjęte dnia 21.02.1987 r.

1. Treść protokołu nr 1/7/XIV/87/Pr z plenarnego posiedzenia Prezydium ZG PZF, odbytego 11.01.1987 r. w Warszawie, jako w pełni odzwierciedlającą przebieg obrad Prezydium przyjęło jednomyślnie bez wnoszenia uwag.

WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF

podjęte dnia 22.02.1987 r.

1. Prezydium ZG PZF przyjęło do wiadomości protokół z posiedzenia jury konkursu na najlepszą publikację w czasopismach filatelistycznych w 1985 r. Pełną treść protokołu publikujemy na innych stronach niniejszego numeru BI PZF.
2. Prezydium ZG PZF przyjęło rezygnację kol. Jacka Kapkowskiego z członkostwa w KEiZF ZG PZF. Jednocześnie na wniosek kol. Mariana Waysa — przewodniczącego KEiZF ZG PZF, zatwierdziło do składu tej Komisji kandydaturę kol. Kazimierza Sztaby (O/Kraków).
3. Zgodnie z wnioskiem KEiZF ZG PZF popartym przez kol. Jana Ryblewskiego, Prezydium ZG PZF postanowiło dopuścić kol. Mariana Sikorskiego do egzaminu na eksperta PZF. Do komisji egzaminacyjnej powołano kol. kol.: Kazimierza Sztabę — przewodniczący komisji, Jana Ryblewskiego, Lecha Popielewskiego i Mariana Waysa. Termin posiedzenia komisji ustala kol. J. Ryblewski i kol. M. Ways, o czym KEiZF ZG PZF powiadomi zainteresowanych. Komisja przeegzaminuje również kol. Sergiusza Pućko i Macieja Miszczaka.
4. Prezydium ZG PZF zatwierdziło wieloletni program działania KEiZF ZG PZF oraz program działania KNB ZG PZF na lata 1987—1990. Jednocześnie zwróciło się do KNB ZG PZF o opracowanie i przedłożenie Prezydium szczegółowego planu działania Komisji na 1987 rok.
5. Przedłożone projekty kasowników okolicznościowych oraz medalu pamiątkowego XV OWF „Poznań 87” uzyskały akceptację Prezydium ZG PZF. Prezydium zaakceptowało też plan imprez towarzyszących wystawie. Przewiduje on:

7 sierpnia 1987 r.:

- plenarne posiedzenie Prezydium ZG PZF (godz. 12.00),
- posiedzenie ZG PZF (godz. 17.00);

8 sierpnia 1987 r.:

- posiedzenie ZG PZF (godz. 9.00),
- otwarcie XV OWF „Poznań 87” (godz. 11.00),
- spotkanie z artystą plastykiem Czesławem Słanią (godz. 15.00),
- spotkanie dziennikarzy filatelistycznych KDL (godz. 16.00);

9 sierpnia 1987 r.:

- ogólnopolskie spotkanie członków klubu zainteresowań PZF „Polonica” i „Św. Gabriel” (godz. 11.30—15.00),
- spotkanie członków Koła PZF „Polonia” z kierownictwem PZF i Zarządem Koła (godz. 15.00),
- ogólnopolskie spotkanie członków klubu zainteresowań PZF „Kolejnictwo” (godz. 15.30—18.00);

10 sierpnia 1987 r.:

- zebranie Komisji Filatelistyki Tradycyjnej, Komisji Filatelistyki Tematycznej, Komisji Poczty i Komisji Naukowo-Badawczej ZG PZF na temat: rozgraniczenie pojęć i zakresu zainteresowań różnych kierunków zbieractwa filatelistycznego (godz. 14.00),
- spotkanie Komisji Tematycznej ZG PZF z przewodniczącymi klubów zainteresowań PZF (godz. 16.00),
- pogadanka kol. M. Kamińskiego (godz. 16.00);

11 sierpnia 1987 r.:

- sympozjum Komisji Tematycznej i Komisji Wystaw ZG PZF nt. „Wiedza filatelistyczna w ekspozycjach wystawowych” z udziałem przewodniczących komisji wystaw okręgów (godz. 14.00),
- pogadanka kol. Jana Ryblewskiego nt. „Falszerstwa polskich znaków pocztowych” (godz. 16.00);

12 sierpnia 1987 r.:

- spotkanie członków klubu zainteresowań PZF „Poznaniana” (godz. 16.00),
- pogadanka kol. Ireny Zielińskiej nt. „Jak powstają polskie znaki pocztowe” (godz. 16.00);

13 sierpnia 1987 r.:

- pogadanka kol. Fabiana Bury nt. „Światowa sytuacja filatelistyki olimpijskiej” (godz. 16.00),
- spotkanie redaktorów czasopism i biuletynów filatelistycznych (organizator: Komisja Literatury i Czytelnictwa ZG PZF, godz. 16.00);

14 sierpnia 1987 r.:

- spotkanie z redaktorem naczelnym „Filatelisty” kol. Jerzym B. Klimą (godz. 16.00);

15 sierpnia 1987 r.:

- ogólnopolskie spotkanie zbieraczy znaczków CSRS (godz. 11.00),
- spotkanie z kol. Janem Witkowskim nt. „Od jedyńki do piętnastki, czyli wspomnienia nestora polskiej filatelistyki o wystawach ogólnopolskich” (godz. 12.00),
- ogólnopolskie spotkanie członków klubu zainteresowań PZF „Polarnicy” i „Maryniści” (godz. 15.00),
- spotkanie polskiej grupy AIJP (godz. 16.00);

16 sierpnia 1987 r.:

- plenarne posiedzenie Prezydium ZG PZF (godz. 10.00),
- ogólnopolskie spotkanie klubu zainteresowań PZF „Druh” (godz. 12.00),
- losowanie nagród wśród nabywców katalogów (godz. 14.00),
- Palmares (godz. 15.00).

6. Prezydium ZG PZF na wniosek kol. Ludwika Malendowicza postanowiło, że katalogi XV OWF „Poznań 87” będą ponumerowane od nr 0001 do nr 1800. Z tego od nr 0001 do nr 1.000 będą przeznaczone do sprzedaży i te numery zostaną objęte losowaniem upominków (walorów filatelistycznych). Sto upominków na ten cel przekaże ZG PZF. Jednocześnie Prezydium upoważnia kol. L. Malendowicza by Komitet Organizacyjny XV OWF „Poznań 87” w tej sprawie wystosował odpowiednie pisma do okręgów PZF — o ufundowanie upominków.

(AK)

POSIEDZENIE ODBYTE DNIA 21.03.1987 R.

Obrady IX plenarnego posiedzenia Prezydium ZG PZF toczyły się w siedzibie Zarządu Okręgu PZF w Warszawie, a przewodniczył im prezes ZG PZF kol. Henryk Białek.

W posiedzeniu poza członkami Prezydium ZG PZF uczestniczyli koledzy: Lucjan Adamczyk — prezes ZO PZF w Warszawie, Jerzy B. Klima — rzecznik prasowy Związku, Stanisław Sadowski — przewodniczący GSK PZF i Zbigniew Zieliński — przewodniczący GKR PZF.

Otwierając posiedzenie prezes kol. H. Białek podkreślił, że wszyscy członkowie ZG PZF na bieżąco otrzymywali materiały (protokoły) z roboczych, cotygodniowych posiedzeń Prezydium ZG PZF, a więc posiadają pełny serwis informacji o poczynaniach Prezydium. Prezes kol. H. Białek poinformował, że wicepremier Zbigniew Gertych wyraził zgodę na przyjęcie godności Protektora XV OWF „Poznań 87”. Omówił przebieg, organizację i wyniki dwustronnej WF „RFN—PRL” (RFN, Essen, 13—15.03.1987 r.). Wspominał o podpisaniu ze Związkiem Filatelistów RFN protokołu o współpracy.

Szczegółową informację o wynikach badań sprawozdań z wykonania dochodów i wydatków oraz bilansów (ZG PZF i zbiorczych Związku) za 1986 rok złożył kol. Zbigniew Zieliński — przewodniczący GKR PZF.

Pozytywną ocenę tych dokumentów ze strony GKR PZF Prezydium postanowiło rekomendować do decyzji Plenum ZG PZF.

Kolega Zb. Zieliński omówił także wyniki kontroli przeprowadzonych przez przedstawicieli GKR PZF:

- rozliczenia KMWF „Koszalin 86”,
- rozliczenia międzynarodowego konkursu filatelistycznego pod hasłem „Pokój Dzieciom”.

Rozliczenia obu imprez uzyskały bardzo wysoką ocenę ze strony zespołów badających. W materiałach pokontrolnych podkreślono duży wkład społecznej pracy i osobistego zaangażowania organizatorów, członków komitetów organizacyjnych tych imprez. Zespoły kontrolne w obu przypadkach stwierdziły, że organizacja i strona finansowa nie budzą zastrzeżeń.

Prezydium ZG PZF po przedyskutowaniu materiałów, bazując na wynikach badań zawartych w protokołach oraz w oparciu o wnioski kontrolujących zespołów, w obu przypadkach jednomyślnie udzieliło absolutorium Komitetom Organizacyjnym tych imprez.

Projekty preliminarzy ZG PZF i zbiorczego Związku na 1987 rok omówił skarbnik ZG PZF kol. Ryszard Szymański.

Projekt preliminarza ZG PZF na 1987 rok zamykającego się kwotami 58.099,0 tys. zł. Prezydium postanowiło rekomendować do decyzji Plenum ZG PZF. Odnosnie preliminarza zbiorczego Związku, to jak stwierdził kol. R. Szymański, projekt tego dokumentu wymaga korekty. Wynika to między innymi z błędnie opracowanych preliminarzy przez niektóre zarządy okręgów PZF. Prezydium ustaliło, że projekt tego dokumentu będzie przedłożony Plenum ZG PZF do dyskusji, natomiast jego zatwierdzenie będzie mogło nastąpić po wprowadzeniu korekt (poprawek) przez zainteresowane zarządy okręgów.

Projekt znowelizowanej „Instrukcji finansowo-księgowej PZF” omówił kol. R. Szymański. Poinformował, że kilka egzemplarzy projektu zostało przekazane do oceny — opinii. Uwagi nadesłało dwóch opiniodawców. Po otrzymaniu pozostałych opinii zostanie zorganizowane spotkanie opiniodawców w celu wspólnego omówienia uwag i ustalenia ostatecznego tekstu dokumentu.

Prezydium dokonało próby wstępnej oceny realizacji Uchwały XIV Zjazdu PZF. Kol. Zb. Zieliński poinformował, że zbadanie tej sprawy zostało przez GKR zlecone wszystkim komisjom rewizyjnym okręgów. Komisje rewizyjne okręgów przeprowadziły badania pod kątem stanu przygotowań do realizacji zadań wynikających z Uchwały XIV Zjazdu PZF. Większość okręgów temat ten rozpisala. Członków zarządów okręgów uczyniono odpowiedzialnymi za realizację poszczególnych postanowień Uchwały. Szczegółowe dane w tym przedmiocie w najbliższym czasie zostaną przez GKR PZF przekazane Prezydium ZG PZF. Kol. Zb. Zieliński podkreślił, że GKR przewiduje, iż pod koniec br komisje rewizyjne okręgów powtórnie przeprowadzą badania tego zagadnienia, ale już pod kątem realizacji postanowień Uchwały.

Prezydium dyskutowało nad wydawnictwami okolicznościowymi, wydawanymi przez różne komórki organizacyjne Związku. Prezes kol. H. Białek zwrócił uwagę na konieczność przekazywania przez organizatorów imprez (wydawców) określonej ilości tych wydawnictw dla potrzeb ZG PZF (archiwum, zbiory Zamku Królewskie-

go — dot. medali pamiątkowych: materiał dokumentacyjny do pisemnych informacji przekazywanych przedstawicielom naczelnych władz państwa, politycznych i społecznych).

Kolega L. Adamczyk poruszył sprawę wydanego w 1986 roku przez Ministerstwo Łączności znaczka pocztowego o wartości nominalnej 200 zł. Koperta FDC z tym znaczkiem kosztowała 255 zł. Po przedyskutowaniu tego zagadnienia Prezydium, zgodnie z propozycją kol. L. Adamczyka, postanowiło wystąpić do Ministerstwa Łączności z prośbą o udzielenie szerszej informacji w zakresie ustalania i stosowania cen jednostkowych na tego typu walory filatelistyczne. Projekt wystąpienia zobowiązał się przygotować kol. L. Adamczyk.

Prezydium omówiło sprawę wydawania zeszytów szkoleniowych PZF. W ogólnej dyskusji uznano, że dalsze numery zeszytów (poczynając od nr 3) powinny być wydawane w małym formacie (jak zeszyt nr 1). Prezydium postanowiło, że do końca br. zeszyty będą wydawane co miesiąc (z wyłączeniem przerwy wakacyjnej), a od stycznia 1988 r. — co dwa miesiące. W roku 1988 to stanowisko Prezydium może być skorygowane w zależności od sytuacji finansowej Związku.

(AK)

UCHWAŁY I WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF

Uchwała nr 20/XIV/87/Pr z dnia 21.03.1987 r. zatwierdzająca wszystkie decyzje i postanowienia powzięte w okresie od dnia 25 lutego do dnia 19 marca 1987 r.

Uchwała niniejsza obejmuje między innymi:

1. Zlecenie RSW „P-K-R” — MAW — wydania pracy pt. „Pocztą polowa 1943—1945” autora Lucjana Tetera (nakład 1.000 egz.).
2. Wystąpienie do Ministra Kultury (Departament Książki) o wyrażenie zgody na druk i rozpowszechnienie Katalogu XV OWF „Poznań 87”.
3. Przyjęcie i zatwierdzenie programu pracy Komisji Organizacyjno-propagandowej ZG PZF na lata 1986—1989.
4. W zakresie wystaw filatelistycznych:
 - a) z uwagi na rezygnację kol. Zdzisława Kusko z udziału w pracach jury dwustronnej WF „PRL—ZSRR”, w to miejsce akceptację kandydatury kol. Leona Wróbla (O/Wrocław);
 - b) zatwierdzenie materiałów organizacyjnych KWF „Sport-Turystyka-Wypoczynek” (założenia, regulamin, preliminarz wystawy);
 - c) przyznanie Zarządowi Okręgu PZF w Olsztynie dotacji finansowej w kwocie 600,0 tys. zł z przeznaczeniem na częściowe pokrycie kosztów związanych z organizacją KWF „Sport-Turystyka-Wypoczynek” (Olsztyn, 17—21.06.1987 r.);
 - d) z uwagi na dwustronną WF „RFN—PRL” (RFN, Essen, 13—15.03.87) ufundowanie upominków dla bezpośrednich organizatorów wystawy (3 klasery ze znaczkami PRL à 1.300 zł) oraz nagród do dyspozycji jury tej wystawy (patera kryształowa i dwa puchary szklane).
5. Zatwierdzenie planu współpracy PZF z zagranicą na rok 1987.
6. Na wniosek kol. Stanisława Meliona, przewodniczącego Zarządu Koła PZF „Polonia”, w wyniku szczegółowej analizy — skreślenie z listy członków nadzwyczajnych tego Koła niżej wymienionych:

1. Leon S. Kawecki, USA	— nr ewid. 102
2. Raymond Schneider, USA	— nr ewid. 140
3. Dorota Angelini, Belgia	— nr ewid. 156
4. Theodor Dahinden, Szwajcaria	— nr ewid. 162
5. Andrew Tomecki, Australia	— nr ewid. 180
6. Bernadette Landolt-Maitre, Szwajc.	— nr ewid. 199
7. Andrew Koprass, Australia	— nr ewid. 203
8. Walter Kobyłański, Hiszpania	— nr ewid. 206
9. Christian Hoffe, RFN	— nr ewid. 210
10. Albert Kuz, Szwajcaria	— nr ewid. 239
11. Ulf Fousek, Szwecja	— nr ewid. 244
12. Edwin Szarafiński, Australia	— nr ewid. 255
13. Edmund Chrobot, Szwajcaria	— nr ewid. 257
14. Heinz Meier, RFN	— nr ewid. 271
15. Karl Wiener, RFN	— nr ewid. 273
16. Eugenia Bauman, Szwajcaria	— nr ewid. 281
17. Stephan Ancoviat, Francja	— nr ewid. 290
18. Jan Prygoda, Holandia	— nr ewid. 309

Skreślenia nastąpiły na skutek nieopłacenia składek członkowskich za lata 1985—1987, pisemnej rezygnacji z członkostwa i zgonu.

7. Na wniosek kol. Jerzego Kozłowskiego, przewodniczącego Komisji Literatury i Czytelnictwa ZG PZF, zwrócenie się do kolegów Zbigniewa Cieślakowskiego i Lesława Schmutza o dokonanie recenzji pracy Antoniego Hartmana pt. „Historia Poczty Polskiej, Polskiej Poczty Polowej i Stowarzyszenia Filatelistów Polskich w W. Brytanii w czasie II wojny światowej poza granicami kraju 1939—1946”.
8. Z okazji Kongresu Związku Filatelistów NRD, ufundowanie dla tego Związku wazonu szklanego z elementami metaloplastyki.
9. Akceptację rozdzielnika znaczków kasowanych PRL i cłostek na rok 1987 przeznaczonych dla młodzieży a będących darem Ministra Łączności:

Lp	Okręg	Ilość jedn.	Lp	Okręg	Ilość jedn.
1.	Białystok	145	13.	Łódź	230
2.	Bielsko-Biała	140	14.	Olsztyn	150
3.	Bydgoszcz	115	15.	Opole	180
4.	Częstochowa	170	16.	Poznań	250
5.	Gdańsk	110	17.	Rzeszów	265
6.	Gorzów Wlkp.	50	18.	Szczecin	210
7.	Kalisz	60	19.	Tarnów	85
8.	Katowice	370	20.	Toruń	130
9.	Kielce	110	21.	Wałbrzych	75
10.	Koszalin	125	22.	Warszawa	360
11.	Kraków	230	23.	Wrocław	140
12.	Lublin	130	24.	Zielona Góra	160
			Razem:		3.990
25.	Ośrodek Informacji i Kultury Polskiej w Szwecji				5
26.	Rezerwa Komisji Młodzieżowej ZG PZF				5
			Ogółem:		4.000

(AK)

WAŻNIEJSZE DECYZJE PREZYDIUM ZG PZF podjęte dnia 21.03.1987 r.

1. Treść protokołu nr 2/8/XIV/87/Pr z plenarnego posiedzenia Prezydium ZG PZF odbytego dnia 21—22.02.1987 r. w Tarnowie z uwzględnieniem wyjaśnienia kol. L. Adamczyka, uwagą kol. J. Ryblewskiego i poprawką kol. Z. Wiatrowskiego — została przyjęta.
2. Równoległe z pobytem delegacji PZF w RFN, w Essen przebywała wycieczka z PRL, w której między innymi uczestniczyli koledzy: Józef Falkowski i Jan Ryblewski. Wymienieni koledzy brali udział w imprezach towarzyszących wystawie. Wspomagali delegację PZF, uczestniczyli w komisji egzaminacyjnej przeprowadzającej egzamin dla eksperta PZF kol. Stefana Petriuka, ubiegającego się o rozszerzenie posiadanego zakresu uprawnień eksperta PZF. Biorąc powyższe pod uwagę Prezydium na wniosek kol. H. Białka podjęło decyzję o częściowym zrefundowaniu kosztów wycieczki wyżej wymienionym kolegom (refundacja opłaty wniesionej w złotych polskich; 20.000 zł od osoby).

(AK)

„KOSZALIN 86”

Zostałem jurorem młodzieżowym. I mam nadzieję, że dałem sobie z tym radę, wbrew teorii niektórych działaczy, że juror młodzieżowy, to juror specjalny, który rządzi się innymi prawami (jakimi?). Po prostu: podszedłem do oceny eksponatów od strony nowatorskiego opracowania tematu, od strony właściwego doboru materiału, logicznej myśli przewodniej, udokumentowanej tym materiałem. Pomiąłem natomiast w ekspozycji „rarytasy”, które, niestety, obficie w wielu eksponatach obrodziły, i które w eksponatach młodzieżowych nawet razily. Ten punkt widzenia przyjęło też całe jury.

Jury stanęło w związku z tym przed problemem, jak oceniać wiele eksponatów. Bo czuło się tu nie tylko rękę tatusia, ale i jego pieniądze. A jeśli eksponat zrobił opiekun, doświadczony filatelista? Po burzliwej dyskusji jury zdecydowało, że wystawione eksponaty są zgłoszone jako młodzieżowe i tak należy do nich podchodzić. Mimo udziału w tym tatusiów.

Dobrze się stało, że zorganizowano taką wystawę. Dała ona aktualny przegląd naszego wystawiennictwa młodzieżowego. Ujawniła nowe, ciekawe eksponaty. Pozwoli wyrwać się z kręgu tych samych nazwisk, reprezentujących naszą młodzież na wielu wystawach krajowych i zagranicznych. Na niektóre eksponaty jury zwróciło szczególną uwagę, zalecając przygotowanie ich do ekspozycji międzynarodowych.

Jednak nie w taki sposób, w jaki zrobił to jeden z autorów, zmieniając daty w polskim eksponacie i opisując go tylko w języku niemieckim.

Ale wróćmy do oficjalnego sprawozdania z wystawy.

Jury pracowało w składzie: kol. Zbigniew Stasiłowicz (O/Koszalin) — przewodniczący, Józef Sudakiewicz (O/Koszalin) — sekretarz aspirant oraz członkowie: Alojzy Burczyk (O/Katowice), Zbigniew Cieślowski (O/Warszawa), Jerzy Parfiniewicz (O/Warszawa) i aspiranci: Klemens Hejmowski (O/Gdańsk), Władysław Farbotko (O/Łódź) i Zygmunt Linke (O/Koszalin).

Do oceny jury organizatorzy przedstawili 239 eksponatów. W tej liczbie 12 eksponatów zagranicznych (po trzy eksponaty z Bułgarii, Czechosłowacji, NRD i ZSRR). Zgodnie z regulaminem sądu konkursowego przeniesiono eksponaty wystawców zagranicznych do klasy konkursowej, jeden eksponat przeniesiono z klasy konkursowej do klasy honorowej, dwa eksponaty z klasy konkursowej do klasy pozakonkursowej, zaś jeden eksponat wyłączono z oceny.

Jury przyznało dyplomy w randze medali: połączanych — 20, srebrnych — 54, posrebrzanych — 57, brązowych — 80. Dyplomy uznania otrzymało 28 wystawców. Z dyplomów uczestnictwa jury zrezygnowało, nie chcąc zbyt rozczarować niektórych wystawców.

Dyplomy w randze medalu połączanego otrzymały eksponaty: „Sztuka Bułgarii” — Rumen Czerwenkow (Bułgaria), „Polska” — Jaroslav Mojsl (CSRS), „Z historii SED” — Alfred Schmidt (NRD), „Polska Rzeczpospolita Ludowa” — Stefan Skrzypek, „Szwecja 1971—1975” — KM PZF Szczep Harcerzy Głuchych — Szczecin, „Nie zapomnimy” — KM PZF Zespół Szkół Zawodowych — Białogard, „Korespondencja z okresu stanu wojennego” — KM PZF Klub Spółdzielczy BSM — Białogard, „Historia filatelistyki polskiej” — Piotr Musiał — Koszalin, „Kolejowe znaki pocztowe” — Piotr Musiał — Koszalin, „Pomorze Środkowe” — KM PZF Szkoła Podstawowa nr 13 — Koszalin, „Dzieje poczty na Ziemi Człuchowskiej” — KM PZF Szkoła podstawowa w Debrznie, „Bydgoszcz” — Jarosław Gaura — Bydgoszcz, „Cossaliniana” — KM PZF Zespół Szkół Zawodowych — Białogard, „Malarstwo na polskich znakach pocztowych” — Jolanta Gaura — Bydgoszcz, „Po lądzie, wodzie i w powietrzu” — Wojciech Patro — Hrubieszów, „Droga ku gwiazdom” — Arkadiusz Rogowski — Poznań, „Nasi skrzydłaci i czworonożni znajomi” — Mariusz Rusin — Łask, „Znaki pocztowe grawerowane i projektowane przez Cz. Słanie” — Ryszard Wiśniewski — Łódź, „Watykan” — Łukasz i Karolina Kopińscy — Inowrocław, „Młody Filatelista” — Biuletyn, O/Szczecin.

A więc pełny sukces młodych filatelistów i ich opiekunów z Okręgu PZF w Koszalinie! Trzy razy „złoto” dla Koszalina i trzy — dla Białogardu.

Do tych komplementów trzeba jeszcze dodać świetną organizację wystawy i jej ekspozycję. Oto fragment protokołu jury: „... Lokalizacja wystawy w centrum miasta, w dużej przestronnej hali sportowej stworzyła korzystne warunki na przejrzyste ustawienie gablot i dobrą, dostępną zwiedzającym ekspozycję. Wystrój plastyczny i oprawa dekoracyjna uzupełniają całość”.

Obecnie pozwolę sobie przekazać kilka uwag dotyczących opracowania niektórych eksponatów. Nareszcie wielu wystawców zaczęło dostrzegać w eksponatach wartość dokumentacji pocztowej. Widać w nich coraz więcej całości i całości. Wiele eksponatów zyskało uznanie jury z powodu opracowania prezentującego nowe spojrzenie na temat, bądź nieszablonowe opracowanie tematu. Na przykład eksponat „Piłka nożna” przedstawił nam boisko, sprzęt piłkarski, pozycję piłkarzy (bramkarz, obrońca, napastnik...), sposoby „zagrania piłką” (gol, aut, drybling), a także omówił różne sytuacje na boisku.

Muszę się przyznać, że jako nie znający się na sporcie, z przyjemnością obejrzałem ten eksponat. Przybliżył mi piłkę nożną. Bo nie wychodził od stereotypowego podziału: mistrzostwa takie i takie, Mundial w tym roku, w tamtym...

Na wystawie znalazło się dużo eksponatów o tematyce „nieopatrzonej”, a to: „Wież na znaczkach PRL”, „Polski Czerwony Krzyż”, „Wystawy i imprezy filatelistyczne w Polsce”, „Historia polskiej filatelistyki”, „Jan III Sobieski”, „Książęta i królowie polscy”, „Napęd statku wczoraj i dziś”, „Myśliwstwo”, „Rece” oraz wiele eksponatów regionalnych co byłoby jeszcze lepsze, gdyby młodzież zaczęła równocześnie bardziej kochać swą ziemię.

By jednak wystawcy nie poddawali się zbyt euforii, trochę krytyki.

Eksponat „Morze, nasze morze...” z Chorzowa. Zgodnie ze słowami popularnej piosenki, „Morze, nasze morze...” kojarzy nam się z Bałtykiem. Lecz w eksponacie o Bałtyku tylko trochę. Reszta to odkrycia, podróżnicy, konkwestatorzy. Również statki i żaglowce.

Eksponat „Na podbój mórz i oceanów”. Plan eksponatu dobry, lecz ułożenie materiału trochę chaotyczne. Dlaczego pancernik „Potiomkin” jest wyodrębniony z działu „Statki wojenne”? Poza tym nie każdy statek który pływa po morzach, płynie na podbój mórz i oceanów.

Eksponat „Międzynarodowy Rok Dziecka”. Zbyt duża ilość stempli okolicznościowych odbita na tej samej całości (Centrum Zdrowia Dziecka). Jeśli do tego dodamy różne nadruki wykonane na tej samej karcie, to mamy wrażenie, że jest to eksponat zbudowany na jednym walorze.

Eksponat „Letnie dyscypliny sportowe”. Jest to „przefajnowanie” eksponatu. Na kopertach ostemplowanych „grzecznościowo” dopisano adresy by było bardziej „filatelistycznie” i w rezultacie nadrukowano walorów, które podlegają dyskwalifikacji przez jury (opłata nie zgodna z taryfą). Dlatego eksponat otrzymał dyplom uznania. Nie chciano dyskwalifikować eksponatu.

Eksponat „lekkoatletyka — królową sportu”. Za małe wypełnienie kart wystawowych materiałem. Ta uwaga dotyczy zresztą jeszcze kilku innych eksponatów. Zawierają one po trzy — cztery znaczki na karcie.

Eksponat „Zwierzęta wokół nas”. O tym eksponacie pisałem już w „Filateliście” przy okazji wystawy „Kolejnictwo”. Dodam tylko jeszcze uwagę, gdyż błąd ten występuje w wielu eksponatach, że stosując stempel z jakimś tematem, nie odbijamy go na znaczku z tego samego tematu, ale z rysunkiem innym niż na stemple. Bo lepiej odbiera się całość ze znaczkiem np. z rysunkiem powojnika, ostemplowanego stemplem z rysunkiem np. konia, niż stempel z koniem na znaczku z krową. Nie wiadomo wtedy co jest grane.

Eksponaty o dziecku i bajkach. W tych eksponatach powtarza się często jeden błąd. Na przykład tytuł karty: „Bajki węgierskie” czy „bułgarskie”. A na znaczkach sceny z „Czerwonego kapturka”, „Calineczki”, „Kopciuszka”, które — jako żywo — nigdy nie były bajkami węgierskimi czy bułgarskimi. Rozumiem że identyfikacja bajki wymaga od wystawcy pewnego wysiłku. A młodzież woli łatwo i przyjemnie...

Eksponat „Pokój dzieciom”. Tu młody autor eksponatu pozwolił sobie na trochę niedociągnięć. Ale od razu wiadomo, że mu w opracowaniu nie pomagał wytrawny filatelista. Że jest to eksponat naprawdę młodzieżowy. Oto co autor powinien ze swego eksponatu wyeliminować: 1) łączenia kart pocztowych czystych ze stemplowanymi; wystarczy tylko karta ze stemplem okolicznościowym. 2) „Watowanie” eksponatu nadrukami w różnych kolorach. 3) Dublowania serii czystych tymi samymi seriami na FDC. 4) Podpisy w rodzaju „stempel okolicznościowy”, „koperta FDC” itd. To widać z waloru.

Eksponat „Róża wśród kwiatów”. Znając autorkę eksponatu jury miało nadzieję, że obejrzy eksponat ciekawy, z dobrym materiałem. Tymczasem... Jury miało problem z rozszyfrowaniem eksponatu. Bo w każdej gablocie jedna lub dwie karty z różą, a reszta to kwiaty ogrodowe, polne itd.

Po dłuższym zastanowieniu się jury eksponat „rozszyfrowało”. Oto „Róża wśród kwiatów” znaczy, że w środku gabloty wystawowej znajduje się karta z różą, a otaczają ją karty z innymi kwiatami. Po długich dyskusjach co z tym fantem zrobić, jury przyznało eksponatowi dyplom w randze medalu brązowego. Za tytuł...

Mógłbym wymienić jeszcze wiele uwag dotyczących wad eksponatów. Myślę jednak, że co za dużo, to nie zdrowo.

Chciałbym jeszcze zasygnalizować jedną sprawę. Oto na wystawie znalazły się aż trzy eksponaty zatytułowane „Ręce”. Dodać do tego należy jeszcze jeden eksponat dorosłego filatelisty, który ukazał się na wystawie „150 lat Warszawskiej Straży Pożarnej”. Ta inwazja „rąk” rozpoczęła się po opublikowaniu w „Filateliście” artykułu na ten temat. Oto mamy przykład wpływu naszego periodyku na kształtowanie osobowości filatelistów!

Kończąc, kilka słów o eksponacie wyłączonym z oceny jury. Był to eksponat „Curiosa pocztowe”. Co to za „Curiosa”? Były to listy z obiegu pocztowego, na których, miast znaczków pocztowych, naklejono ich reprodukcje z gazet, naklejki charakterystyczne itp. Jury jednogłośnie zgodziło się, że propaganda przez młodych (i nie tylko młodych) filatelistów oszustw na szkodę poczty nie jest na miejscu. Poza tym, to nie „curiosa pocztowe”, a „curiosa oszustów”.

W sumie jury było zadowolone z poziomu wystawy, z pomysłowości wielu wystawców i z ich znajomości filatelistyki. Przeważały eksponaty zasługujące na wyróżnienie. Mimo uwag, które jeszcze nie dyskwalifikują eksponatów. Są one do usunięcia.

Co ciekawe. W wystawie wzięły udział eksponaty z miejscowości, gdzie ruch filatelistyczny jest mały lub go wcale nie ma. Oto niektóre z miejscowości reprezentowanych przez młodych wystawców: Andrychów, Bolesławiec, Częstochowa, Dąbnica, Debrzno, Elk, Hrubieszów, Głubczyce, Jasło, Łask, Łęczycza, Nowy Targ, Nowy Tomyśl, Ozorków, Piotrowice, Przybiernów, Starosiedle, Tczew, Tychy, Wadowice, Zagań, Żnin i wiele, wiele innych. Do tego, z wielu tych miejscowości nadesłano po dwa lub trzy eksponaty. Kłodzko nadesłało aż 7 eksponatów, a Bolesławiec — 4.

Tak więc z nadzieją możemy patrzeć na przyszłość filatelistyki. Jest to w pierwszym rzędzie zasługa pełniących ofiarnie swą społeczną funkcję opiekunów kół młodzieżowych.

Do spotkania więc na następnej „młodzieżówce”!

ZYGMUNT BARANOWSKI

SĘDZIOWIE KONKURSOWI PZF

Pierwszą listę sędziów konkursowych naszego Związku opublikowano w „Filateliście” 1 czerwca 1961 roku. Wykazów było dwa. W pierwszym znalazło się 15 członków PZF uprawnionych do udziału w sądach konkursowych (jury) na organizowanych przez ogólnopolską PZF wystawach wszystkich szczebli. Zacytowałem dosłownie zapis z 1961 r. Wiele z tych Wielkich Filatelistów nie ma już wśród nas. Dla celów kronikarskich przypomnę ich nazwiska:

1. Stanisław Adamski	— Warszawa
2. Czesław Danowski	— Łódź
3. Tadeusz Gryżewski	— Warszawa
4. Antoni Łaszkiewicz	— Warszawa
5. Józef Machowski	— Kraków
6. Marian Niklewski	— Toruń
7. Maciej Perzyński	— Warszawa
8. Aleksander Roszkowski	— Warszawa
9. Ludwik Steinbach	— Wrocław
10. Józef Tislowitz	— Warszawa
11. Fabian Bura	— Warszawa
12. Tadeusz Hampel	— Łódź
13. Zbigniew Mikulski	— na emigracji
14. Jan Ryblewski	— Kraków
15. Jan Witkowski	— Poznań

Na kolejnym wykazie znalazło się szesnaście nazwisk, a ich uprawnienia sprowadzały się do sędziowania wystaw oddziałowych i lokalnych.

1 kwietnia 1969 roku ogłoszono kolejną listę sędziów konkursowych, która dzieliła się na trzy grupy. Lista nr 1 obejmowała 20 nazwisk, a sędziowie tej grupy

uzyskali prawo oceniania wszystkich wystaw. Lista nr 2 obejmowała 12 osób z uprawnieniami do oceny wystaw międzyoddziałowych i niższego szczebla, zaś lista nr 3 zawierała 25 nazwisk, a uprawnienia sędziów ograniczały się tylko do sędziowania wystaw oddziałowych i lokalnych.

W ogłoszonym 15 kwietnia 1973 roku wykazie sędziów dokonano podziału na sędziów z uprawnieniami sędziowania wystaw międzynarodowych, w tej grupie znalazło się 18 osób, dalej, grupę sędziów krajowych, sędziów okręgowych oraz wyodrębniono specjalistów do spraw filumenistyki na szczeblu krajowym i okręgowym. W grupie krajowej znalazło się 31 osób, zaś w grupie okręgowej 45 osób.

Poza oficjalnie publikowanymi listami sędziów w „Filateliście”, Zarząd Główny PZF na użytek wewnętrzny wydawał pełne spisy sędziów i aspirantów z 1971 roku, w 1977 roku oraz w 1984 roku.

Aktualnie pragniemy ogłosić pełny spis sędziów konkursowych PZF według stanu na dzień 31 grudnia 1986 roku. Jest ich razem 187. Są oni podzieleni na trzy klasy. W klasie I jest 36 sędziów, z tego 7 posiada uprawnienia FIP, a są to koledzy: Fabian Bura, Tadeusz Hampel, Władysław Michałowski, Jan Ryblewski, Marian Szwemin, Zygmunt Wiatrowski i Jan Witkowski. Trzech sędziów klasy I kandyduje do FIP, nazwiska ich ogłosimy po zatwierdzeniu przez FIP.

Do klasy II zakwalifikowanych jest 67 sędziów, a w klasie III 84 sędziów. Niżej publikujemy pełny wykaz sędziów konkursowych PZF według klas i przynależności do okręgu.

1. Okręg Białystok:

Klasa II — Edmund Cynkiewicz, Aleksander Stepanczenko, Stanisław Świerad.
Klasa III — Jerzy Nofikow, Jerzy Piłaszewicz, Jerzy Wiśniewski.

2. Okręg Bielsko-Biała

Klasa II — Adolf Halama, Jerzy Zyzański.
Klasa III — Władysław Hornik, Marian Libionka, Adam Maksicki.

3. Okręg Bydgoszcz

Klasa I — Janusz Księski, Zygmunt Wiatrowski.
Klasa II — Zdzisław Abramek, Józef Bartowski, Ryszard Belczyk, Marian Gaura, Alojzy Sobczyński.
Klasa III — Hubert Kurczewski, Zbigniew Kruszczyński, Zbigniew Wachowski, Edmund Wawrzynek, Eugeniusz Zabiello.

4. Okręg Częstochowa

Klasa III — Tadeusz Balawender.

5. Okręg Gdańsk

Klasa II — Stefan Ożga, Piotr Śmieszek, Lucjan Węgrzyn.
Klasa III — Stefan Antończak, Stanisław Dodulewicz, Klemens Hejmowski, Jan Kamiński, Jarosław Kaziński, Józef Kobus, Jerzy Kruszyński, Krzysztof Kwiek, Piotr Marksztajn, Jerzy Nebauer, Aleksy Nowaczyński, Stanisław Szczepanowski.

6. Okręg Gorzów Wlkp.

Klasa III — Zbigniew Balcerowicz, Stanisław Seweryński.

7. Okręg Katowice

Klasa I — Bogdan Balcerowicz, Ryta Jurasz, Kazimierz Paśko, Marian Szwemin, Jerzy Zadurawicz.
Klasa II — Marian Broniec, Alojzy Burezyk, Henryk Lamparski, Jerzy M. Nowak, Zygmunt Szkotak, Jan Tomera.
Klasa III — Jerzy Chrzanowski, Alfred Nawrot, Aleksander Peszko, Brunon Surma, Krystyna Szwemin, Walter Zagóra, Jerzy Zwierzchowski.

8. Okręg Kielce

Klasa I — Bronisław German.
Klasa II — Kazimierz Kocowski, Karol Strug.
Klasa III — Marian Frąszczak, Tadeusz Langner, Lucjan Skrobot, Zbigniew Twardowski, Jerzy Żelaszczyk.

9. Okręg Koszalin

Klasa I — Zbigniew Stasiłowicz.
Klasa III — Zygmunt Linke, Józef Sudakiewicz.

10. **Okręg Kraków**
Klasa I — Jerzy Bąkowski, Tadeusz Bentke, Jan Ryblewski, Jerzy Piechowicz.
Klasa II — Janusz Adamczyk, Teodor Broda, Adam Janikowski, Mieczysław Jarosch, Stefan Karaś, Władysław Kuśpik, Rudolf Koliba, Adam Niemczyk, Kazimierz Sztaba.
Klasa III — Jerzy Bartke, Bogusław Gogulski, Józef Kubicki, Jan Malik, Antoni Matysik, Lucjan Piekarz.
11. **Okręg Lublin**
Klasa II — Kazimierz Jagowdzik, Janusz Szczepański.
Klasa III — Teofil T. Dunin-Kozicki, Władysław Hobot, Janusz Koput, Roman Wiszniowski, Aleksander Wojno.
12. **Okręg Łódź**
Klasa I — Mieczysław Czernik, Tadeusz Hampel, Jerzy Tokar.
Klasa II — Władysław Farbotko, Stanisław Sadowski, Stefan Sniady.
Klasa III — Jerzy Gryzel, Ireneusz Kołaciński, Stefan Płyca, Jerzy Szpakowski.
13. **Okręg Olsztyn**
Klasa II — Zygmunt Badura, Sławomir Olek, Józef Oleksiak, Marian Walek.
Klasa III — Waldemar Kisiel.
14. **Okręg Opole**
Klasa I — Jan Heffner.
Klasa II — Leonard Lisiecki.
Klasa III — Konstanty Aleksandrow, Henryk Kędzierski, Stanisław Kowalski, Bolesław Tokar, Tadeusz Wincewicz.
15. **Okręg Poznań**
Klasa I — Zdzisław Biadasz, Bolesław Kaczmarek, Lech Konopiński, Jan Witkowski.
Klasa II — Bronisław Jasicki, Kazimierz Koczorowski, Ludwik Malendowicz, Zygmunt Rosiejka.
16. **Okręg Rzeszów**
Klasa I — Mieczysław Syta.
Klasa II — Stanisław Gawron, Lesław Schmutz, Wojciech Sobocki.
17. **Okręg Szczecin**
Klasa I — Władysław Michałowski.
Klasa II — Józef Grabarczyk.
Klasa III — Zdzisław Banach, Zbigniew Gniewoszewski, Stanisław Krzywicki.
18. **Okręg Tarnów**
Klasa II — Danuta Głowacka, Józef Wójcik.
19. **Okręg Toruń**
Klasa I — Lech Popielewski, Marian Sytek.
Klasa III — Zbigniew Paszkowski, Stanisław Szymański, Józef Zieliński.
20. **Okręg Wałbrzych**
Klasa III — Bronisław Brzozowski, Zbigniew Głusiński, Wacław Lipski, Andrzej Staffer.
21. **Okręg Warszawa**
Klasa I — Henryk Bialek, Zygmunt Baranowski, Fabian Bura, Włodzimierz Goszczyński, Maria Groer, Antoni Kurczyński, Andrzej Myślicki, Cezary Rudziński, Stanisław Zólkiewski, Mieczysław Andrzej Kamiński.

Klasa II — Michał Andruszczyszyn, Aleksy Celle, Zbigniew Cieślowski, Stanisław Głowiński, Jerzy Gruszczyński, Andrzej Kopczyński, Jerzy Parfiniewicz, Zbigniew Piekut, Jan Zaborowski, Maciej Mroczkowski, Jerzy Romaszkan, Zbigniew Turowicz.

Klasa III — Lucjan Adamczyk, Jan Barczyk, Władysław Kraska, Henryk Smółka.

22. Okręg Wrocław

Klasa I — Ignacy Łęgosz.

Klasa II — Zdzisław Olszanowski, Zbigniew Pakulski, Franciszek Remisz, Janusz Tomkalski, Leon Wróbel.

Klasa III — Marian Broś, Bolesław Drzewiecki, Edward Gilarski, Stanisław Góra, Zygmunt Kałamaga, Jan Orłowski, Leonard Kokoszka, Edward Wojciechowski.

23. Okręg Zielona Góra

Klasa III — Sobiesław Piontek.

Z ŻYCIA OKRĘGÓW

DANUTA GŁOWACKA

220-LECIE TARNOWSKIEJ POCZTY

Instytucja poczty w Polsce istniała dla potrzeb dworu królewskiego już za pierwszych Piastów, za Bolesława Chrobrego w formie obowiązku dostarczania królewskim gońcom koni, wozów zwanych podwodami, oparta na posługach ludności zobowiązanej do żywienia władców, dostarczania rzeczy potrzebnych im podczas podróży oraz utrzymywania dróg w dobrym stanie. Trasy biegły drogami łączącymi poszczególne ośrodki władzy państwowej lub kościelnej. Rok 1558 jest datą powstania w Polsce pierwszej ordynacji poczt, wydanej przez Zygmunta Augusta dla stałej poczty Kraków—Wiedeń—Wenecja.

Zasługi dla rozwoju poczty w Polsce położyli również inni królowie Polski, jak: Stefan Batory, Zygmunt III, Władysław V, August II zw. Mocny i inni. Dopiero jednak Stanisław August Poniatowski uniwersałem z 18.XII.1764 r. zreorganizował pocztę w Polsce, opierając ją na zasadach handlowych, zakładając w wielu miastach Polski, w tym również w Tarnowie, placówki pocztowe dla użytku publicznego. Wydał rozporządzenie pełnienia jej ściśle w ograniczonych godzinach, wyznaczył stałe szlaki drogowe i rozkład stacji oraz dni odjazdów i przyjazdów kursów pocztowych.

Stanisław August Poniatowski mianował Ignacego Przebendowskiego generalnym dyrektorem poczt koronnych i litewskich, a Jana Adolfa Kuhna komisarzem pocztowym. Właśnie wtedy, w roku 1767 wyznaczył Tarnów jako jedną z głównych stacji poczty królewskiej, której pierwszym zawiadowcą był Mateusz Morozowicz, mieszczanin tarnowski. Następnie został on mianowany pocztmagistrem Królewskiej Rzeczypospolitej.

W roku 1796 ustanowiono etatowych listonoszy publicznych oraz kursy wozów (tzw. dyliżansy), przekazując wszystkie stacje pod nadzór naczelnego urzędu pocztowego we Lwowie.

Opłata za użycie dyliżansów była obliczona od konia i mili. Korespondencję nosili posłańcy do centralnego urzędu pocztowego w Tarnowie, przebiegali oni ulice miasta i główne drogi zamiejskie zbierając przesyłki.

W 1806 roku zaczęto w tym celu wprowadzać drewniane skrzynki z wizerunkiem listu i trąbki, a to dlatego aby ludność była zorientowana, że są one przeznaczone do wkładania przesyłek pocztowych.

Posłańcy, wykonując służbę pieszo lub konno, zawsze jednolitym tonem trąbki dawali znak o swym przybyciu.

Tarnów do końca XIX wieku był węzłem pocztowym, z którego rozchodziła się tzw. poczta posłańcza — piesza i konna. Posłańcy piesi roznosili listy w torbach skórzanych. Natomiast przesyłki a nawet i podróżyńskich rozwożono do pobliskich miejscowości Tarnowa.

W 1815 roku unormowano umundurowanie i odznaki funkcjonariuszy pocztowych. Powstał też punkt usługowy. W 1849 roku pocztę i telegraf wprowadzono pod zarządek wówczas zorganizowanego Ministerstwa Handlu.

Instytucja poczt i telegrafu początkowo stanowiła samodzielną jednostkę administracyjną dla użytku urzędu i wojska, a dopiero w 1872 roku złączona została i udostępniona dla ogółu. W 1904 roku w Tarnowie wprowadzono telefon, którego sieć w mieście wówczas obejmowała już 512 abonentów.

Pierwsza taryfa opłat telegraficznych ma datę 1870 roku. Praca poczty ruchomej tzw. ambulansami pocztowymi rozpoczęła się równocześnie z normalnym kursowaniem pociągów.

W XIX wieku w Tarnowie był tylko jeden urząd pocztowy, który znajdował się przy Placu Pocztowym (obecnie Plac Sobieskiego). Przenoszony on był kolejno na ul. Wałową, Żydowską, Krakowską i Urszulańską (obecnie 18 Stycznia) i wreszcie na ul. Mickiewicza. Na leżał on zawsze do większych urzędów pocztowych Małopolski. Kierownikami jego byli kolejno: Puklewicz, Walcher, Rożałowski, Daniec, Krachowski.

Urząd pocztowy nr 2 przy dworcu kolejowym został uruchomiony w 1892 roku. Posiadał własnych zarządców, z których pierwszymi byli I. Łuszczewski i Gustaw Cordier Loewenhaupt. Obaj oni urzędowali w starym budynku dworca kolejowego, stanowiącym zarazem magazyn pocztowy do 1906 roku. Za czasów kierownictwa kolejnego naczelnika Józefa Płaszczerskiego poszerzono pocztowy budynek stacyjny według współczesnych wymogów. Urząd poczty dworcowej został związany z imieniem Józefa Płaszczerskiego, którego na tym stano-

wisku zastało już powstanie Rzeczypospolitej Polskiej w 1918 roku, a który dotrwał na stanowisku naczelnika do 1922 roku. Po jego przejściu na emeryturę kierownictwo Urzędu Poczty Tarnów 2 objął Ludwik Gauter, który w roku 1927 został mianowany naczelnikiem Urzędu Poczty Tarnów 1. Następnie stanowisko to objął Eugeniusz Repczyński, przeniesiony w roku 1930 na emeryturę. Jego następcą został Stanisław Kurasadowicz, za którego urzędowania w sierpniu 1934 roku miała miejsce wielka powódź. Powódź spowodowała odcięcie Urzędu od połączeń z Krakowem i Nowym Sączem na przeciąg około trzech tygodni. Przesyłki przesyłane były drogami okrężnymi, natomiast korespondencja — samolotami. Naczelnik Kurasadowicz przeszedł na emeryturę i w 1943 roku zmarł.

W dalszej kolejności naczelnikami Urzędu byli: Władysław Saroma, Józef Olech, mgr Kazimierz Stak.

Do 1918 roku ruch pocztowy w tym Urzędzie był bardzo duży ze względu na dużą wymianę handlową z Węgrami. Urząd Poczty Tarnów 2 zatrudniał wówczas 50 osób, a to ze względu na dużą ilość ambulansów pocztowych kursujących na linii Tarnów—Muszyna—Orłów, Tarnów—Nowy Zagórz i Tarnów—Szczucin.

Po 1918 roku, na skutek zmian granic, ruch ten znacznie osłabł, gdyż wymiana handlowa z Czechosłowacją i Węgrami odbywała się inną drogą, mianowicie przez Zebrzydowice. Jednak po powstaniu Państwa Polskiego wzmógł się bardzo silnie rozwój miejscowości uzdrowiskowych położonych na linii Nowy Sącz—Krynica i Stróż—Nowy Zagórz. Obrót przesyłek pocztowych zwiększył się kilkakrotnie.

Od roku 1918 do 1 września 1939 roku Urząd posiadał ambulanse pocztowe na linii Tarnów—Krynica, Tarnów—Nowy Zagórz i Tarnów—Szczucin. Niezależnie od tutejszego ambulansu, na linii Tarnów—Nowy Zagórz przebiegały także jeszcze dwa ambulanse ze Lwowa do Stróż oraz na linii Tarnów—Krynica, bezpośredni ambulans Kraków—Krynica. I tak z każdym rokiem zwiększał się ruch pocztowy. W 1939 roku kolejnym naczelnikiem Urzędu został Stanisław Łazowski, za którego we wrześniu 1939 roku nastąpiła okupacja niemiecka.

Od chwili rozpoczęcia się wojny, tj. od 1 września 1939 roku Urząd tutejszy był narażony na bombardowanie, któremu parokrotnie ulegał dworzec kolejowy. 5 września 1939 roku naczelnik Urzędu zmuszony był przenieść personel do obwodowego Urzędu Poczty Tarnów 1 przy ul. Urszulańskiej, by tam w dalszym ciągu kontynuować pracę i zabezpieczać materiał pocztowy od grabieży.

8 września Tarnów został zajęty przez wojska niemieckie bez walki, natomiast w nocy z 7 na 8 września spłonął budynek Obwodowego Urzędu Poczty Tarnów 1. Budynek Urzędu Poczty Tarnów 2 ocalał, jednak pozostawiony tam materiał pocztowy został rozgrabiony przez ludność miejscową.

Okupacyjne władze niemieckie reaktywowały Urząd Poczty z końcem września 1939 roku zatrudniając w większości pracowników narodowości polskiej. Naczelnikiem Urzędu w pierwszych czasach okupacji był asystent niemiecki Albert Riedl, zaś po nim, aż do chwili wyzwolenia spod okupacji — inspektor Hans Stricker z Berlina.

18 stycznia 1945 roku miasto zostało wyzwolone przez Armię Radziecką i Wojsko Polskie. Okupant, cofając się zniszczył połączenia komunikacyjne, łączność telegraficzną oraz wszystkie mosty na terenie miasta i okolic. Spalono dworzec kolejowy i znajdujący się na nim Urząd Poczty-Telekomunikacyjny Tarnów 2, który jednak w krótkim czasie został ponownie uruchomiony w budynku hotelowym obok dworca kolejowego. Kierownictwo Urzędu objął ponownie Stanisław Łazowski.

21 stycznia 1945 roku Urząd Poczty Tarnów 1 przy ul. Mickiewicza został reaktywowany przez delegata dyrekcji Okręgu Poczty i Telegrafów w Krakowie z tymczasową siedzibą w Rzeszowie — Inspektora Okręgu Ob. Schab, przekazując kierownictwo Urzędowi Ob. Władysławowi Bialikowi. Równocześnie przystąpiono do remontu dalszych części budynku i uruchamiania kolejnych okienek sprzedaży znaczków pocztowych i przyjmowania listów poleconych. Odprawy przesyłek odbywały się wówczas autami okazjonalnymi tylko 3 razy w tygodniu. W Śródmieściu umieszczono skrzynki pocztowe, a w marcu 1945 roku wprowadzono obrót pieniężny. W następnym miesiącu ruszył przewóz poczty za pomocą ambulansów kolejowych na terenie Przemyśl—Kraków, na razie w odpowiednio przystosowanych wagonach towarowych. Zwiększono liczbę doręczycieli.

W maju 1945 roku uruchomiono kolejne agencje pocztowe w okolicznych miejscowościach powiatu tarnowskiego. Wprowadzono przyjmowanie paczek i listów wartościowych do kwoty 2.000 zł oraz obrót pieniężny pocztowej kasy oszczędnościowej i wypłaty przekazów PKO do kwoty 2.000 zł. 5 października 1946 roku wznowiono remont spalonej części budynku pocztowego, który ukończono 28 listopada 1946 roku.

28 stycznia 1947 roku Rejonowy Urząd Telefonu i Telekomunikacji został przeniesiony z ul. Topolskiej 2 do budynku Poczty nr 1 przy ul. Mickiewicza. 1 września 1949 roku nastąpiła zmiana na stanowisku naczelnika Obwodu. Dotychczasowy naczelnik Władysław Białek przekazał to stanowisko Antoniemu Tumilowiczowi.

W następnych latach na terenie miasta i powiatu tarnowskiego przybywało wiele nowych placówek pocztowo-telekomunikacyjnych. W 1953 roku, w czerwcu, UPT Tarnów 2

został przeniesiony z budynku hotelowego do nowozbudowanego obok dworca kolejowego. Już w 1959 roku były w Tarnowie 4 urzędy pocztowo-telekomunikacyjne.

W 1958 roku UPT Krzyż k/Tarnowa przeniesiono do UPT Tarnów 5, ponieważ wieś Krzyż została przyłączona do miasta Tarnowa. W latach 1970—1980 miasto Tarnów posiada już 7 placówek pocztowo-telekomunikacyjnych. W 1970 r. dyrektor poczty Tarnów 1 Antoni Tumilowicz odchodzi na emeryturę. Jego zastępcą Ob. Ryszard Tracz obejmuje stanowisko dyrektora Urzędu. Wojewódzki Urząd Poczty w nowej strukturze organizacyjnej rozpoczyna pracę z dniem 1 października 1975 r. W skład Wojewódzkiego Urzędu Poczty weszło wiele nowych placówek. Obowiązki dyrektora powierzono Ob. Edwardowi Woźniakowi. W 1983 r. 18 października uruchomiono nową placówkę UPT Tarnów 8 przy nowo powstałym osiedlu Gumniska. Stanowisko naczelnika Urzędu obejmuje Barbara Konieczkowska.

Obecnie, w latach Jubileuszu 220-lecia poczty tarnowskiej Tarnów posiada 8 placówek UPT.

PODZIĘKOWANIE

Dyrekcja Muzeum Ruchu Młodzieżowego w Łodzi składa serdeczne podziękowanie władzom PZF za okazaną pomoc w opracowaniu niezwykle interesującego zbioru filatelistycznego p.t. „Młodzież — spadkobiercą i kontynuatorem patriotycznych i postępowych tradycji narodu polskiego”, obejmującego ponad 300 kart albumowych.

Wykonania tego cennego dla naszej placówki dzieła, podjął się znany filatelista a zarazem zasłużony działacz ruchu młodzieżowego Stefan Śniady. Na szczególne podkreślenie zasługuje ogromny i całkowicie bezinteresowny wkład pracy, jaki wniósł On w realizację tego zadania. Wzbogaca to zbiory naszego Muzeum. Jesteśmy za to szczerze wdzięczni Stefanowi Śniademu. Wyrażamy przekonanie, że praca Jego rąk dobrze będzie służyć sprawie popularyzacji i upowszechniania wśród młodzieży ideałów oraz postępowych dążeń narodu polskiego i ruchu młodzieżowego.

Wicedyrektor Muzeum
(mgr Henryk Siemiński)

Do podziękowania Koledze Stefanowi Śniademu przyłącza się również Prezydium Zarządu Głównego PZF.

PROTOKÓŁ

z posiedzenia jury konkursu z nagrodami na najlepsze artykuły filatelistyczne w katalogach i palmaresach wystaw filatelistycznych, które odbyło się w siedzibie ZG PZF w Warszawie w dniu 4.10.1986 r.

Jury w składzie: Kol. Ludwik Malendowicz — przewodniczący, kol. Adolf Halama, kol. Jerzy Kozłowski i kol. Zbigniew Piekut dokonało przeglądu przedstawionych prac i po wnikliwej dyskusji postanowiło przyznać następujące nagrody i wyróżnienia:

I nagroda — kol. Mieczysławowi A. Lipińskiemu za artykuł p.t.: „Poland Number One. The First 125 the Amirsary of Polish Postage Stamp” opublikowany w Complex — Combined Philatelic Exhibition of Chicagoland Iucarported 1985 str. 103—188. Jest to cenny materiał monograficzny dotyczący Polski nr 1 i opublikowany w 125 rocznicę ukazania się polskiego znaczka, zawierający obszerną bibliografię dotyczącą tego zagadnienia, ponadto propagujący polskie znaczki pocztowe za granicą. Wysokość nagrody — 8.000 zł.

III nagroda — kol. Andrzej Scheer za artykuł p.t.: „Szkice do dziejów Poczty w Świdnicy” opublikowany w Katalogu wystawy filatelistycznej „40-lecie Świdnicy” 1985 r. str. 3—6. Jest to interesujący szkic mało znanej historii poczty w Świdnicy. Wysokość nagrody — 4.000 zł.

Jury postanowiło nie przyznawać nagrody II stopnia, natomiast przyznać wyróżnienie z nagrodą w wysokości 3.000 zł kol. J. W. Żurawskiemu za artykuły o dużej wartości poznawczej w Katalogu i Palmaresie bilateralnej wystawy filatelistycznej „Polska — Szkocja”, Łódź 1985 r.

Jury podkreśla wysoki poziom graficzny części nadesłanych katalogów. Na szczególne wyróżnienie w kolejności zasługują:

1. Katalog i Palmares bilateralnej wystawy filatelistycznej „Polska — Szkocja”, Łódź 1985.
2. Katalog wystawy filatelistycznej „40-lecie Wyzwolenia Świdnicy”, Świdnica 1985.
3. Katalog XV Okręgowej Wystawy Filatelistycznej „Włocławek 85”.

Jury proponuje, aby w następnych konkursach wydawcom katalogu przyznawać nagrody specjalne za wysoki poziom edytorski.

Na tym protokół zakończono.

Podpisy członków Jury

SPROSTOWANIE

W Biuletynie Informacyjnym PZF Nr 4/40 na str. 45 dwukrotnie zostało zniekształcone nazwisko kol. Józefa Bartowskiego z Bydgoszczy. Mianowicie w składzie osobowym Sądu Konkursowego XV OWF „Poznań 87” (aspiranci, poz. 2), oraz w składzie osobowym Jury Dwustronnej WF „PRL — ZSRR”.

Za powstałe zniekształcenia, serdecznie przepraszamy Kolegę Józef Bartowski oraz Czytelników.

Redakcja BI PZF

Z ŻAŁOBNEJ KARTY

ZDZISŁAW GALUBA

Niespodziewana śmierć Kolegi Zdzisława pogrążyła w głębokim smutku i żałobie filatelistów Ziemi Kaliskiej. W wieku 56 lat, 4 lutego 1987 roku odszedł od nas na zawsze długoletni i zasłużony działacz Polskiego Związku Filatelistów. Prawie 30 lat aktywnie uczestniczył w działalności kaliskiego ruchu filatelistycznego i służył mu z wielkim oddaniem. Pełnił szereg znaczących funkcji we władzach Związku, dając się poznać jako świetny organizator, sumienny i niezmiennie obowiązujący Kolega. Uczestniczył w XIV Zjeździe PZF, wybrany został na członka Zarządu Głównego. Z dużym zapalem w maju 1986 roku objął stanowisko prezesa Zarządu Okręgu PZF w Kaliszu. Był także aktywnym i cenionym działaczem Polskiego Towarzystwa Archeologicznego i Numizmatycznego, Oddział w Kaliszu.

Zainteresowania filatelistyczne miał bardzo rozległe. Obok zbiorów tematycznych i specjalistycznych koncentrował swoją uwagę także na zbiory klasyczne. Był cenionym wystawcą. Jego zbiory spotykały się z dużym zainteresowaniem i uznaniem środowiska.

Jego działalność cieszyła się powszechnym uznaniem i sympatią wielu filatelistów, z którymi potrafił nawiązywać bardzo rozległe i owocne dla wszystkich kontakty. Miał wielu przyjaciół. W pamięci tych, którzy Go znali zostanie jako skromny, życzliwy, koleżeński a nade wszystko szlachetny człowiek.

Za działalność zawodową i społeczną odznaczony został między innymi: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym Krzyżem Zasługi, odznakami: „Zasłużony Pracownik Łączności” (srebrną), „Za Zasługi dla Rozwoju Województwa Poznańskiego” oraz złotą i srebrną odznaką Honorową PZF.

Śmierć Kolegi Zdzisława to niepowetowana strata dla filatelistyki, nie tylko o zasięgu regionalnym. Straciliśmy ofiarnego i aktywnego działacza, serdecznego Kolegę i Przyjaciela.

Pamięć o Nim pozostanie na zawsze wśród nas.

Polski Związek Filatelistów
Zarząd Główny w Warszawie
Zarząd Okręgu w Kaliszu

STAN ORGANIZACYJNY PZF NA DZIEŃ 31 GRUDNIA 1986 R.

Lp.	Okręg	Członkowie	Uczestnicy	Razem	Kola dorosłych			MKF
					Terenowe	Zakład.	Razem	
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.	Białystok	6.147	1.796	7.943	14	96	110	71
2.	Bielsko-Biała	6.868	2.106	8.974	13	52	65	59
3.	Bydgoszcz	7.762	1.524	9.286	16	79	95	52
4.	Częstochowa	2.979	1.602	4.581	2	38	40	65
5.	Gdańsk	17.330	1.943	19.273	28	122	150	51
6.	Gorzów Wlkp.	2.923	1.021	3.944	11	21	32	24
7.	Kalisz	3.676	681	4.357	13	39	52	29
8.	Katowice	41.289	6.007	47.296	35	388	423	166
9.	Kielce	7.128	1.469	8.597	13	56	69	54
10.	Koszalin	4.409	1.484	5.893	15	58	73	57
11.	Kraków	17.120	2.413	19.533	18	187	205	88
12.	Lublin	8.115	1.568	9.683	61	56	117	63
13.	Łódź	24.767	4.039	28.806	36	249	285	106
14.	Olsztyn	5.345	1.714	7.059	27	41	68	67
15.	Opole	8.800	2.532	11.332	21	61	82	80
16.	Poznań	15.362	3.716	19.087	40	135	175	107
17.	Rzeszów	11.054	3.703	14.757	6	136	142	118
18.	Szczecin	11.469	2.657	14.126	53	130	183	91
19.	Tarnów	4.654	1.130	5.784	13	35	48	38
20.	Toruń	4.042	1.367	5.409	19	32	51	39
21.	Wałbrzych	5.275	977	6.252	16	34	50	37
22.	Warszawa	40.544	3.523	44.067	68	302	370	162
23.	Wrocław	16.885	1.815	18.700	34	149	183	65
24.	Zielona Góra	5.088	2.685	7.773	23	36	59	74
Razem:		279.031	53.472	332.503	595	2.532	3.127	1.763

b) przyrostu członków

	47.296 osób	296 osób	0,6%
1. Katowice			
2. Warszawa	44.067	224	1,1%
3. Łódź	28.806	222	5,0%
4. Kraków	19.533	77	1,4%
5. Gdańsk	19.273	61	0,8%
6. Poznań	19.078	47	0,2%
7. Wrocław	18.700	40	0,4%
8. Rzeszów	14.757	38	0,1%
9. Szczecin	14.126	36	0,2%
10. Opole	11.332	30	0,7%
11. Lublin	9.683	26	0,2%
12. Bydgoszcz	9.286	26	0,2%
13. Bielsko-Biała	8.974	22	0,1%
14. Kielce	8.597	14	0,2%
15. Białystok	7.943	12	0,3%
16. Zielona Góra	7.773	-31	-0,3%
17. Olsztyn	7.059	-32	-0,4%
18. Wałbrzych	6.252	-45	-0,2%
19. Koszalin	5.893	-110	-1,5%
20. Tarnów	5.784	-115	-1,9%
21. Toruń	5.409	-129	-1,6%
22. Częstochowa	4.581	-193	-1,0%
23. Kalisz	4.357	-239	-3,7%
24. Gorzów Wlkp.	3.944	-329	-3,7%

Razem: 332.503 osoby

Razem: — 52 osoby

Członkowie nadzwyczajni — 183 osoby
Przybyło — 6 osób

ADRESY I CZAS PRACY ZARZĄDÓW OKRĘGÓW PZF

1. BIAŁYSTOK: 15-950 Białystok, skr. poczt. 73. 15-077 Białystok ul. Warszawska 38, tel. 416-615. Pon. 10—15.00, wt. 12—17.00, czw. 12—17.00.
2. BIELSKO-BIAŁA: 43-300 Bielsko-Biała, skr. poczt. 308. 43-300 Bielsko-Biała, ul. Lenina 7, tel. 2-66-55. Pon. 11—17.00, śr. 11-17.00, piąt. 11—17.00.
3. BYDGOSZCZ: 85-950 Bydgoszcz, skr. poczt. 98. 85-087 Bydgoszcz, ul. Gajowa 34. Pon. 12—14.00, wt. 17—19.00, piąt. 17—19.00.
4. CZĘSTOCHOWA: 42-200 Częstochowa 17, skr. poczt. 398. 42-200 Częstochowa 17, ul. Armii Ludowej 14/46, tel. 420-68. Pon. 10—14.00, wt. 14—20.00, śr. 10—14.00, czw. 10—14.00, piąt. 14—16.30.
5. GDANSK: 80-837 Gdańsk, ul. Straganiarska 28/30, tel. 31-63-52. Pon. 8—18.00, wt. 8—15.00, śr. 8—15.00, czw. 8—18.00, piąt. 8—15.30.
6. GORZÓW WLKP.: 66-400 Gorzów Wlkp. 1, skr. poczt. 130. 66-400 Gorzów Wielkopolski 1, ul. Drzymały 40/2, tel. 22-44. Pon. 16—20.00, czw. 16—20.00, piąt. 16—20.00.
7. KALISZ: 62-800 Kalisz, Al. Wolności 25, tel. 758-63. Pon. 15—20.00, śr. 15—20.00, piąt. 8—13.00.
8. KATOWICE: 40-007 Katowice, ul. Uniwersytecka 25, tel. 58-31-01. Pon. 8—15.00, wt. 8—15.00, śr. 12—19.00, czw. 8—15.00, piąt. 12—19.00.
9. KIELCE: 25-953 Kielce 12, skr. poczt. 109. 25-350 Kielce, ul. Sienkiewicza 15/8, tel. 476-15. Pon. 9—15.00, wt. 9—15.00, śr. 9—15.00, piąt. 9—15.00.
10. KOSZALIN: 75-700 Koszalin, ul. Wojska Polskiego 5, tel. 257-92. Pon. 12—18.00, wt. 10—15.00, śr. 10—15.00, czw. 10—15.00, piąt. 10—15.00.
11. KRAKÓW: 30-960 Kraków 1, skr. poczt. 756, 31-019 Kraków, ul. Floriańska 11, tel. 22-27-41. Pon. 10—14.00, wt. 10—14.00, śr. 10—14.00, czw. 10—14.00, piąt. 10—14.00.
12. LUBLIN: 20-018 Lublin, ul. Rowerowa 13, tel. 274-36. Pon. 7—15.00, wt. 7—15.00, śr. 7—15.00, czw. 7—15.00, piąt. 7—15.00.
13. ŁÓDŹ: 90-950 Łódź 1, skr. poczt. 325. 90-521 Łódź, ul. Żeromskiego 25, tel. 36-11-06. Pon. 10—18.00, wt. 8—16.00, śr. 10—18.00, czw. 8—16.00, piąt. 8—16.00.
14. OLSZTYN: 10-259 Olsztyn, ul. Rataja 58/6, tel. 693-21. Pon. 9—15.00, wt. 9—15.00, śr. 9—15.00, czw. 9—15.00, piąt. 9—15.00.
15. OPOLE: 45-852 Opole Śl., skr. poczt. 56. 45-071 Opole Śl., ul. Armii Ludowej 23, tel. 322-39. Pon. 7—18.30, wt. 7—15.00, śr. 7—15.00, czw. 7—15.00, piąt. 7—13.30.
16. POZNAN: 60-967 Poznań 1, skr. poczt. 253. 61-892 Poznań, ul. Kościuszki 75, tel. 585-62. Pon. 11—18.00, wt. 11—16.00, śr. 11—16.00, czw. 11—16.00, piąt. 11—16.00.
17. RZESZÓW: 35-959 Rzeszów 2, skr. poczt. 35. 35-030 Rzeszów, ul. 3-go Maja 28, tel. 365-85. Pon. 10—16.00, wt. 8—15.00, śr. 8—15.00, czw. 10—16.00, piąt. 8—15.00.
18. SZCZECIN: 70-952 Szczecin 2, skr. poczt. 509. 70—205 Szczecin, ul. Podgórna 15/16. Pon. 11.30—19.30, wt. 7.30—11.30, śr. 7.30—11.30, czw. 7.30—11.30, piąt. 7.30—11.30.
19. TARNÓW: 33-100 Tarnów, skr. poczt. 67. 33-100 Tarnów, ul. Nowy Świat 39, tel. 46-24. Wt. 15.30—18.30, śr. 11—13.00, czw. 15.30—19.30, piąt. 17—19.00.
20. TORUŃ: 87-100 Toruń 1, skr. poczt. 30. 87-100 Toruń, ul. Podgórna 15/16, tel. 264-10. Pon. 9—13.00, wt. 9—13.00, śr. 9—13.00, czw. 9—13.00, piąt. 9—13.00.
21. WAŁBRZYCH: 58-305 Wałbrzych, skr. poczt. 10. 58-300 Wałbrzych, ul. Matejki 7, tel. 250-32. Pon. 10—16.00, wt. 9—17.00, śr. 9—16.00, czw. 9—17.00, piąt. 10—16.00.
22. WARSZAWA: 00-950 Warszawa 1, skr. poczt. 104. 00-391 Warszawa, Al. 3-go Maja 12, tel. 26-25-01. Pon. 12—21.00, wt. 12—21.00, śr. 9—17.00, czw. 12—21.00, piąt. 9—16.00.
23. WROCŁAW: 50-954 Wrocław 1, skr. poczt. 2006. 50-029 Wrocław, ul. Świdnicka 39, tel. 316-87. Pon. 9—18.00, wt. 9—15.00, śr. 9—15.00, czw. 9—18.00, piąt. 9—15.00.
24. ZIELONA GÓRA: 65-001 Zielona Góra, skr. poczt. 24. 65-170 Zielona Góra, ul. Bohaterów Stalingradu 13, tel. 708-13. Pon. 10—18.00, piąt. 10—14.00.
- ZARZĄD GŁÓWNY PZF: 00-720 Warszawa, Rynek St. Miasta 14, tel. 31-70-08. Pon. 8—16.00, wt. 8—19.00, śr. 8—16.00, czw. 8—19.00, piąt. 8—16.00. Ostatnia sobota miesiąca 8—16.00.

ISSN 0137-9593

BIULETYN INFORMACYJNY PZF

Wydawca: Polski Związek Filatelistów
Zarząd Główny

Adres redakcji: 00-272 Warszawa
Rynek St. Miasta 14

Redaktor Biuletynu: Marian Chabowski
Biuletyn Informacyjny PZF jest rozprowadzany
za pośrednictwem Okręgów PZF

Druk: Bielskie Zakłady Graficzne
zam. 761/K/87 3.000 egz. K-70